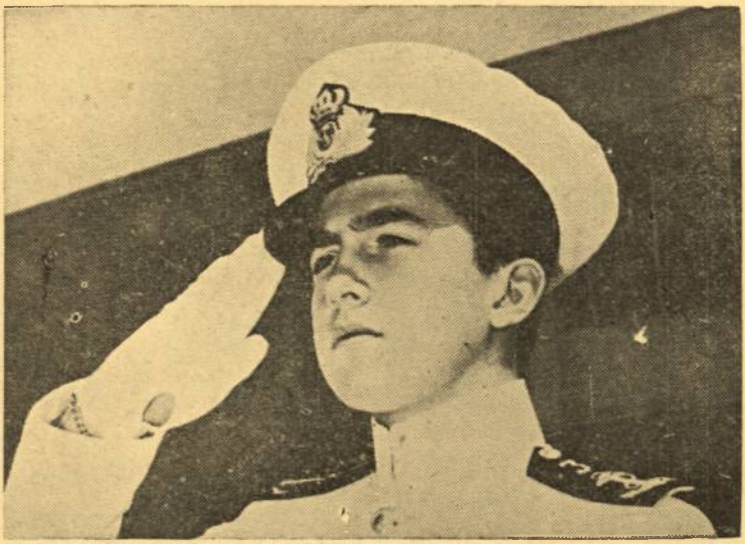
Έτος Ε'

Τεῦχος 97ο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Β.Υ. τοῦ διαδόχου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ὑποβάλλουν εὐλαβῶς τὰς θερμοτέρας εὐχάς των διὰ τὴν ὑγείαν, εὐτυχίαν καὶ ἐνδυνάμωσίν Του καὶ παρακαλοῦν τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅπως τηρῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων Του καὶ φωτίζῃ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τὸν δρόμον Αὐτοῦ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΙΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 97ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΡΙΜΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΙΑΣΩΣΙΝ ΤΗΣ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ:

153.—Ἡ ἀξία τῶν Ἀρχείων τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν (Σημάνσεως) γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς χώρας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κομμουνιστῶν πρὸς καταστροφήν των.

154.—Θέσις τοῦ οἰκήματος τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ κίνδυνος κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως. Ἀνεπάρκεια τῆς ἀστυνομικῆς φρουρᾶς καὶ ἐνίσχυσις αὐτῆς μὲ Ἀγγλικὴ μονάδα.

155.—Λῆξις τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν.

153. Ἡ ἀξία τῶν Ἀρχείων τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν (Σημάνσεως) γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς χώρας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν κομμουνιστῶν πρὸς καταστροφήν των.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ στὴ Διεύθυνση Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν συγκεντρώνονται τὰ στοιχεῖα σημάνσεως ὅλων τῶν ἐγκληματιῶν, δηλαδὴ τὰ δακτυλικά των ἀποτυπώματα, οἱ φωτογραφίες των καὶ τὰ δελτία ποὺ περιέχουν περιγραφὴ τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν καθὼς καὶ λεπτομέρειες γιὰ τὴν ταυτότητά τους. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὰ Ἀρχεῖα τῆς Ὑπηρεσίας αὐτῆς ἔχουν ἀνυπολόγιστη ἀξία γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς χώρας καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ κοινοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ κοινωνικοῦ ἐγκλήματος κατὰ τοῦ καθεστῶτος τῆς Χώρας.

Οἱ κομμουνισταὶ ἐγνώριζαν πολὺ καλά, ὅτι, ἂν κατώρθωναν νὰ καταστρέψουν τὰ Ἀρχεῖα τῆς Σημάνσεως καὶ νὰ κάψουν τοὺς φακέλλους, θὰ πετύχαιναν νὰ φέρουν μεγάλες δυσκολίες στοὺς ἀστυνομικούς, γιὰ τὴν ἀνακάλυψή των καὶ τὴν ἀπόδειξη τῆς ἐνοχῆς των σὲ πλεῖστα ἐγκλήματα ποὺ διέπραξαν κατὰ τὴν κατοχὴ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση ἀκόμη.

Μέσα λοιπὸν στὰ τόσα ἀνατρεπτικὰ τῆς καταστάσεως συνθήματα, ἀκουγόταν

συχνὰ ἀπὸ τὰ περίφημα χωνιὰ τῶν κομμουνιστῶν, ὅτι θὰ κάψουν τὰ Ἀρχεῖα καὶ τοὺς φακέλλους τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ τῆς Σημάνσεως.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτοὺς καὶ εὐτυχῶς γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, δὲν κατώρθωσαν νὰ καταστρέψουν μήτε τοὺς φακέλλους τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, μήτε τοὺς φακέλλους τῆς Σημάνσεως.

154. Θέσις τοῦ οἰκήματος τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ κίνδυνος κατὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως. Ἀνεπάρκεια τῆς Ἀστυν. φρουρᾶς καὶ ἐνίσχυσις αὐτῆς μὲ Ἀγγλικὴ μονάδα.

Ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, κατὰ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944, ἐστεγάζετο στοὺς δύο ἄνω ὀρόφους τοῦ μεγάρου τῆς Πλατείας Μητροπόλεως τῆς ἑταιρείας Λιπασμάτων, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Μητροπόλεως.

Στὸ ἰσόγειο ὑπῆρχαν διάφορα ἐμπορικὰ καταστήματα.

Ἀπὸ ἀπόψεως λοιπὸν θέσεως, τὸ οἴκημα αὐτὸ δὲν παρεῖχε ἀρκετὴ ἀσφάλεια, ἀπὸ τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ κατελήφθη τὸ Β' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα καὶ οἱ κομμουνισταὶ ἔγιναν κύριοι τῆς συνοικίας Πλάκας.

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ ὑπηρετοῦσαν τότε στὴ Διεύθυνση Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἦσαν 55 περίπου. Ἀπὸ αὐτοὺς ὅμως οἱ 15 ἦσαν ἀπεσπασμένοι στὸ Κέντρο Ἀλλοδαπῶν καὶ σὲ ἄλλες Ὑπηρεσίες. Ἀπέμεναν λοιπὸν στὸ οἴκημα περὶ τοὺς 40 ἀστυνομικοί.

Διευθυντὴς τῆς Σημάνσεως ἦτο τότε ὁ Ἀστυν. Διευθυντὴς Α' κ. Βασίλειος Πετρουλάκης, ὅστις ὅμως ἀσθενήσας ἀπὸ τῆς 4-12-1944 ἐνοσηλεύετο οἴκοι. Τοῦτον ἀνεπλήρωσε στὴ θέση του ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Γεώργιος Ἰγγλεζάκης.

Κατὰ τὴν Κυριακὴ τῆς 3-12-1944, ὁπότε συνεκροτήθη τὸ παράνομο ἔνοπλο συλλαλητήριο τῶν κομμουνιστῶν, ἔμεινε στὸ οἴκημα γιὰ τὴ φρούρησή του μικρὸς ἀριθμὸς ἀστυνομικῶν καὶ οἱ ἄνδρες τῆς Χωροφυλακῆς, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦσαν στὴ Σήμανση, ὑπὸ τοὺς Μοιράρχους τότε κ.κ. Γαλανόπουλον καὶ Παντελῆν. Ἡ ὑπόλοιπος δύναμις διετέθη, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας, γιὰ τὴ λῆψι μέτρων πρὸς ἀποτροπὴν συγκροτήσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ συλλαλητηρίου, ὡς ἑξῆς : 1) ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Καρανάσος Δημήτριος, ἐπὶ κεφαλῆς ὁμάδος ἀπαρτιζομένης ἀπὸ τοὺς Ὑπαστυνόμους Β' κ.κ. Ἀγγελόπουλον Γεώργιον καὶ Παπαλεξόπουλον Γεώργιον καὶ 40 μαθητὰς ἀρχιφύλακας, εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἐκκαθάριση τῆς πλατείας Συντάγματος ἀπὸ διαδηλωτὰς–κομμουνιστάς, ποὺ εἶχαν εἰσχωρήσει καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέκλεισε τὰ στόμια τῶν δρόμων αὐτῆς, 2) ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Ἰγγλεζάκης Γεώργιος μὲ ἄλλη δύναμη διαφόρων Ὑπηρεσιῶν καὶ ὑπαλλήλων τῆς Δ.Ε.Υ. εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἀπαγόρευση ἀνόδου διαδηλωτῶν, ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σταδίου—Βουκουρεστίου καὶ 3) ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Σαρρῆς Ἰωάννης μὲ ἀνάλογο δύναμη ἀστυνομικῶν εἶχε διατεθῆ πλησίον τῆς πλατείας Συντάγματος, μὲ σκοπὸ νὰ ἀποκλείσῃ τὸ στόμιο ἀνόδου τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως.

Οἱ κομμουνισταὶ—διαδηλωταὶ ἐπεχείρησαν μὲ πεῖσμα ν' ἀνέβουν ἀπὸ τὰς ὁδοὺς Καραγιώργη Σερβίας καὶ Ἑρμοῦ, ἀλλὰ ἀπωθήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ ἄρχισαν ν' ἀποχωροῦν, ἐγκαταλείψαντες τὸ ἀρχικό τους σχέδιο. Οἱ ἴδιοι ἐν συνεχείᾳ ἀπεπειράθησαν ἐκ νέου νὰ φθάσουν στὴν πλατεῖα Συντάγματος, ἀπὸ τὰ στόμια Μητροπόλεως καὶ Σταδίου, πρᾶγμα ποὺ ἐπέτυχαν, ἀφοῦ διέσπασαν τὴν ἀστυνομικὴ ζώνη.

Ὅταν οἱ κομμουνισταὶ μπῆκαν στὴν πλατεῖα Συντάγματος καὶ ἄρχισαν οἱ πυροβολισμοὶ αὐτῶν κατὰ τοῦ Μεγάρου τοῦ ξενοδοχείου τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας», ὅπου ἦταν τὸ Συμμαχικὸ Στρατηγεῖο, παρέστη ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἐπέμβασις Ἀγγλικῶν ἁρμάτων μάχης καὶ ἔτσι ἡ πλατεῖα ἐξεκαθαρίσθη καὶ κατελήφθησαν τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ὄθωνος γραφεῖα τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ «Ριζοσπάστη».

Τὴν ἑπόμενη ἡμέρα, Δευτέρα 4-12-1944, οἱ κομμουνισταὶ κατέλαβον αἰφνι-

διαστικὰ τὰ ἀκραῖα Ἀστυνομικὰ Τμήματα καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως, γιατὶ ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασι εἶχε πάρει πλέον ὁριστικὴ μορφή.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν εἶχαν ἐνταχθῆ σὲ διάφορες μάχιμες μονάδες τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἔτσι ἡ δύναμις ποὺ ἔμεινε γιὰ τὴ φρούρηση τοῦ οἰκήματος καὶ τῶν Ἀρχείων ἦταν τελείως ἀνεπαρκής.

Στὸ μεταξύ, ὁμάδα ἐνόπλων κομμουνιστῶν ἄρχιζε νὰ ἐγκαθίσταται γύρω ἀπὸ τὸ οἴκημα τῆς Σημάνσεως, μὲ προφανῆ σκοπὸ τὴν ἐπίθεση ἐναντίον του. Τότε ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Δ. Καρανάσος (νῦν Ἀστυν. Δ/ντὴς Β') ἔσπευσε στὸ Ἀρχηγεῖο καὶ ἀνέφερε σχετικῶς εἰς τὸν ἀρχηγεύοντα κ. Ν. Κίνναν, τονίσας τὸν κίνδυνον καταλήψεως τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ καταστροφῆς τῶν Ἀρχείων αὐτῆς. Ὁ κ. Κίννας ἐπεκοινώνησεν ἀμέσως μετὰ τοῦ Συμμαχικοῦ Στρατηγείου καὶ ἔτσι ἐστάλησαν γρήγορα δύο τεθωρακισμένα αὐτοκίνητα, μὲ δύναμη 30 Ἄγγλων, τὰ ὁποῖα ἐπενέβησαν καὶ ἀπεμάκρυναν τοὺς κομμουνιστάς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀρχίσει τὴν ἐπίθεση κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν. Ἡ δύναμις αὐτὴ τῶν Ἄγγλων παρέμεινε στὸ οἴκημα τῆς Σημάνσεως μέχρις ὅτου οἱ κομμουνισταὶ ἐξεδιώχθησαν τῶν Ἀθηνῶν. Μετὰ τὴ συνθήκη τῆς Βάρκιζας, ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν μετεφέρθη στὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Ὄθωνος, ἐπὶ τῆς πλατείας Συντάγματος, ὅπου ἐγκατεστάθη καὶ τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ἡ διάσωσις τῶν Ἀρχείων τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, συνετέλεσεν ὥστε μετὰ τὴν καταστολὴ τοῦ κινήματος νὰ κατορθωθῆ ἡ διευκόλυνσις τῶν ἀστυνομικῶν ὁλοκλήρου τῆς Χώρας στὴν ἀναζήτηση καὶ ἀνεύρεση τῶν διαφόρων κομμουνιστῶν, ποὺ ἔδρασαν ἐγκληματικῶς ὀργιάσαντες κυριολεκτικῶς κατὰ τῶν ἐθνικοφρόνων πολιτῶν.

155. Δρᾶσις τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Πρέπει ἐδῶ νὰ μνημονεύσωμε, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ ὀλίγους ἀστυνομικοὺς τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, οἱ ὁποῖοι διέκειντο συμπαθῶς πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τοὺς ἐβοήθησαν ἐμμέσως, οἱ ὑπόλοιποι ἔλαβαν ἐνεργὸν μέρος καὶ ἐπολέμησαν σ' ὅλη τὴν διάρκεια τῶν ἐπιχειρήσεων, γιατὶ εἶχαν ἐνταχθῆ σὲ μάχιμες μονάδες τῆς Ἀστυνομίας καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατοῦ.

Τοὺς ἀστυνομικοὺς αὐτοὺς ὀφείλουμε νὰ τοὺς μνημονεύσωμε. Ἔτσι: Ὁ Ἀστυνόμος Β' κ. Μπέλης Γ., μὲ τοὺς Ὑπαστυνόμους Β' κ.κ. Γαβριὴλ Γ., Ἀκρῖβον Ἀπ. καὶ Κοντὸν Κ., ὑπήχθησαν στὸν πρῶτο Ἀγγλικὸ λόχο τοῦ Β' Τάγματος καὶ ἔλαβαν μέρος σὲ πλεῖστες ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις.

Ἐπίσης οἱ Ἀνθυπαστυνόμοι κ.κ. Μπίτης Γ., Παναγιωτόπουλος Γ. καὶ Λύτρας Ἀρ. μὲ δύναμη 40 δοκίμων Ὑπαστυνόμων, ὑπὸ τὸν Ἀστυνόμον Β' κ. Μαριόλην Π. διετέθησαν γιὰ τὴν ἀνακατάληψη τοῦ Β' Ἀστυν. Τμήματος, τὸ ὁποῖο καὶ ἀνακατέλαβαν, παραμείναντες ἐκεῖ ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ εἶχεν εὐνοϊκὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴν ἄμυνα τοῦ Συντάγματος Χωροφυλακῆς Μακρυγιάννη, γιατὶ ἐξησφάλιζε τὰ νῶτα τῶν μαχομένων.

Ὅταν ἔγινε ἡ ἐπιχείρησις τῆς ἀνακαταλήψεως τοῦ Β' Τμήματος, μία δύναμις ἀστυνομικῶν ὑπὸ τὸν Ἀνθυπαστυνόμον κ. Μπίτην Γ. εἶχε καταλάβει θέση ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, πλησίον τῶν στυλῶν τοῦ Ὀλυμπίου Διός. Ἐναντίον τῆς δυνάμεως αὐτῆς ἐπετέθησαν 500 καὶ πλέον κομμουνισταί, ἀλλὰ ὁ Μπίτης ἀντεστάθη ἡρωϊκώτατα. Κατὰ τὴν συμπλοκὴ αὐτὴ ἐτραυματίσθη σοβαρῶς ὁ δόκιμος Ὑπαστυνόμος κ. Πανουσάκης Βασίλειος.

Ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Σαρρῆς Ἰ. καὶ οἱ Ἀνθυπ/μοι κ. κ. Μπεσιέρης Α. καὶ Σωτηρόπουλος Κ. ὑπήχθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀστυν. Δ/ντοῦ κ. Γιαννούτσου Ἰ., διοικητοῦ τοῦ Α' Τάγματος Ἀστυν. Πόλεων καὶ ἔλαβαν μέρος στὶς ἔρευνες τῶν ὑπονόμων, πρὸς πρόληψιν τοποθετήσεως ἐκρηκτικῶν ὑλῶν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

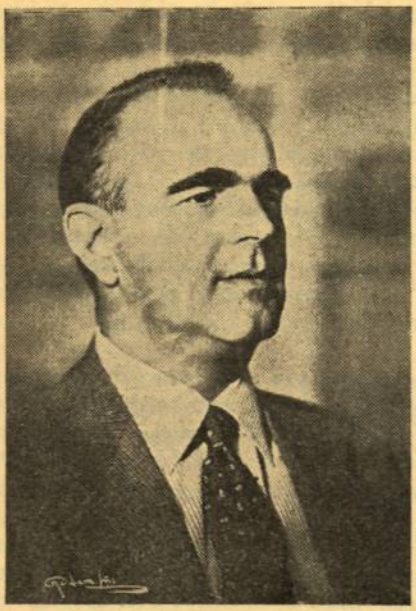
Ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Παπαλεξόπουλος Γεώργιος ἐνετάχθη στὸ Α' Τάγμα Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ ἐξετέλεσε ὑπηρεσίαν στὴν πεντηκοστὴ τετάρτη Ἀγγλικὴ μονάδα. Ἔλαβε μέρος ὡς διμοιρίτης ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων μὲ Ἄγγλους στρατιῶτες στὴν κατάληψη τοῦ κτιρίου τῆς Τηλεφωνικῆς Ἑταιρείας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κωλέττη, ἐπιδείξας ἡρωϊσμὸ καὶ αὐτοθυσία. Ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ἀγγελόπουλος Γεώργιος ἐνετάχθη στὸ πρῶτο Τάγμα Ἀστυν. Πόλεων καὶ ἔλαβε μέρος ὡς διμοιρίτης στὶς ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ τομέως Ἐξαρχείων καὶ συγκεκριμένως παρὰ τὴν ὁδὸ Κωλέττη, ὅπου τὸ Κέντρον τῆς Τηλεφωνικῆς Ἑταιρείας. Οὗτος κατὰ τὶς μάχες στὴν περιοχὴ αὐτὴ διεκρίθη διὰ τὴν αὐταπάρνηση του, τὴν αὐτοθυσία του καὶ τὸν ἡρωϊσμό του, δεχθεὶς δὲ ριπὴν πολυβόλου ἐτραυματίσθη ἐπικινδύνως ἀπὸ τρεῖς σφαῖρες. Μετὰ τὸν τραυματισμό του διεκομίσθη ἐν ἀφασίᾳ στὸ νοσοκομεῖο τῆς Ὀρεινῆς Ταξιαρχίας Ρίμινι, ὅπου ἐνοσηλεύθη.

Πρέπει ἐπίσης νὰ μνημονεύσωμε, ὅτι οἱ κ.κ. Ἀστυνόμος Β' Φαλίδας Ἀνδρέας, Ὑπαστ. Α' Βλαχάκης Ἀθανάσιος καὶ Ὑπαστυν. Β' Παλούκης Δημήτριος, παρ' ὅλον ὅτι εἶχαν ἀποσπασθῆ στὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν, ἔσπευσαν καὶ παρουσιάσθησαν στὴ Διεύθυνση Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ ἐξετέλεσαν ὑπηρεσία μὲ Ἀγγλικὲς μονάδες.

Ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς Σημάνσεως παρέμειναν στὸ οἴκημα μόνον 11 ἀστυνομικοί, ἀπαραίτητοι γιὰ τὴ δακτυλοσκόπηση καὶ φωτογράφηση τῶν πτωμάτων.

Γενικῶς οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοὶ τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος τοῦ 1944, ἐπέδειξαν ἀρίστην διαγωγήν.

(Εἰς τὸ ἑπόμενον ἡ δρᾶσις ἑτέρων Ὑπηρεσιῶν Ἀστυν. Δ/νσεως Ἀθηνῶν)

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ὑποβάλλουν εἰς τὸν ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΝ τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχῶν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, πρὸς μακροημέρευσιν καὶ εὐτυχίαν αὐτοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΚΗ

'Από τὸ βιβλίο «**'Η χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες**» τοῦ Λογοτέχνου, Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς 'Επικρατείας κ. **ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ**

'Ο Ρουσσὼ γράφει, ὅτι στὶς φυλακὲς τῆς 'Ελβετίας ὑπάρχει πάνω στὴν πόρτα ἡ ἐπιγραφὴ «'Ελευθερία». Γιατὶ ἐλευθερία θὰ πεῖ ἀκριβῶς, νὰ μὴ βλάπτουμε τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τιμωροῦνται ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν τὸ κακό.

Αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴ δὲν μοῦ ἔτυχε διόλου νὰ τὴν ἰδῶ. Ὅμως πλησίασα ἕνα ἀπὸ τὰ «παλάτια τῆς Δικαιοσύνης», τὸ Δικαστικὸ Μέγαρο τῆς Λωζάννης. Σοβαρὸ κι' ἐπιβλητικό, ὄχι ὅμως βαρύ, βλέπει σ' ἕνα δροσερὸ καὶ χαρούμενο κῆπο. Στὴ μετώπη του χαραγμένες τρεῖς λέξεις : Lex, Justitia, Pax. Νόμος, Δικαιοσύνη, Εἰρήνη. Πρώτη ἔκπληξη : μέρα μεσημέρι, ἡ μεγάλη πόρτα τῆς εἰσόδου εἶναι μισόκλειστή. Τὴ σπρώχνεις, μπαίνεις μέσα. 'Ερημιά, ἡσυχία, καθαριότητα. Θέλεις δὲ θέλεις, θυμᾶσαι τὸ μαῦρο μελίσσι τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, ποὺ βουΐζει ὑπόκωφα στὸ Palais de Justice στὸ Παρίσι, καὶ ποὺ κελαϊδεῖ ἀδιάκοπα στὸ Pallazzo τῆς Ρώμης, μὲ τὰ μαρμάρινα σκαλιὰ τὰ καταφαγωμένα ἀπὸ τὴ χρήση.

'Εδῶ θαρρεῖς ὅτι οἱ τοῖχοι σοῦ κάνου νόημα νὰ περπατήσεις στὰ νύχια. 'Εδῶ θυμᾶσαι τὶς πατριαρχικὲς ἐκεῖνες φυλές, ποὺ ἡ δίκη κι' ἡ παράβαση εἶναι μιὰ σπάνια ἐξαίνεση, ποὺ σημαδεύεται σὰν ἐξαιρετικὸ γεγονὸς στὴν κανονικὴ πορεία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. 'Εδῶ θυμᾶσαι ἀκόμα τὸ θρύλο, πὼς οἱ ἑλβετικὲς φυλακὲς ὑψώνουν συχνὰ λευκὴ σημαία, ὅταν τυχαίνει νὰ μὴν ἔχουν κανένα φυλακισμένο νὰ στεγάσουν. Τέλος ἐδῶ, ὅπου εἶναι πραγματικὰ ναὸς τῆς Θέμιδος, αἰσθάνεσαι καὶ ἐξηγεῖς τὸ γενικὸ φαινόμενο τῶν ἀφύλαχτων πραγμάτων στὰ δημόσια μέρη, τὰ ἄπειρα ἀφύλαχτα ποδήλατα, ποὺ περιμένουν ἀπείραχτα ὅλη μέρα τὸν κάτοχό τους σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δρόμου, τὸ ἀδέσποτο κουτὶ μὲ τὶς ἐφημερίδες, ποὺ εἶναι κρεμασμένο σ' ἕναν τοῖχο καὶ σὲ καλεῖ νὰ πάρεις τὴν ἐφημερίδα σου καὶ ν' ἀφίσεις τὸ κέρμα σου μέσα, μαζὶ μὲ τὰ κέρματα ποὺ ἔχουν ἀφίσει, ἀφύλαχτα πάντα, οἱ ἄλλοι περαστικοὶ ἀγοραστὲς πρὶν ἀπὸ σένα. Τὸ ἀδίκημα, τὸ ἔγκλημα, φαίνεται πὼς δὲ ζῇ εὔκολα σ' αὐτὸν τὸν ἀγέρα.

'Οπωσδήποτε προχωρεῖς καὶ ζητεῖς τὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων. Κατὰ τύχη, συνεδριάζει στρατοδικεῖο κι' ὁ κλητήρας μοῦ δείχνει τὴν πόρτα.

Ὅταν μπῆκα στὴν ἁπλῆ αἴθουσα κι' ἄρχισα νὰ παρακολουθῶ τὴν δίκη, ποὺ ἄρχιζαν νὰ δικάζουν ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ πολιτισμένοι αὐτοὶ ἀξιωματικοὶ μὲ τὰ μὼβ διάσημα στὶς ἐπωμίδες, ἐθαύμασα ἀμέσως τῆς τύχης τὶς ἰδιοτροπίες. Μιὰ φορὰ στὴ ζωή μου ἔτυχε νὰ παρευρεθῶ σὲ συνεδρίαση ἑλβετικοῦ δικαστηρίου, κι' ἡ τύχη τἄφερε νἄναι ἀκριβῶς αὐτὴ τὴ μοναδικὴ φορά, μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πρωτότυπες δίκες, ποὺ σπάνια παρουσιάζονται στὰ δικαστήρια, κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἀπὸ τίς δίκες ἐκεῖνες, ποὺ πρὸ πάντων στὴν 'Ελβετία, κι' ἴσως μόνο σ' αὐτή, μποροῦσε νὰ πάρει τὸν ἰδιαίτερο χαρακτῆρα, ποὺ εἶχε.

Στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου καθόταν ἕνας στρατιώτης, ποὺ ἔκανε τὴ θητεία του κι' ἦταν καὶ τελειόφοιτος τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λωζάννης. Εἶχε μιὰ πολιτισμένη καὶ λεπτὴ ἔκφραση, ἂν καὶ κάπως ἀφῃρημένη, καὶ καθόταν ἄνετα καὶ θαρρετά, χωρὶς νὰ δείχνει κανένα φόβο ἢ ἀνησυχία.

'Ο πρόεδρος διάβασε τὸ κατηγορητήριο. 'Η κατηγορία ἦταν «ἄρνησις ὑπηρεσίας», ποὺ ὁ Στρατιωτικὸς Ποινικὸς Νόμος τὴν τιμωρεῖ σ' ἐμᾶς αὐστηρά, μὲ φυλάκιση δύο ἐτῶν σὲ ὁμαλὲς περιστάσεις, καὶ μὲ θάνατο σὲ ἐποχὴ πολέμου ἢ στρατιωτι-

κοῦ νόμου. 'Ο κατηγορούμενος εἶχε διαταχθεῖ ἀπὸ τὸν ἀρχηγό του νὰ λάβει μέρος σὲ μιὰ πορεία γιὰ γυμνάσια κι' εἶχε ἀρνηθεῖ νὰ ὑπακούσει. 'Ο πρόεδρος διάβασε τὰ χαρτιὰ τῆς δικογραφίας, διάβασε τὸ φύλλο μητρώου τοῦ κατηγορουμένου.

—Κατηγορούμενε, εἶπε, ἐδῶ βλέπω σημειώσεις πολὺ καλὲς στὸ μητρῶο σου. Ποινὴ καμμιά. Μπορεῖς νὰ μᾶς πεῖς, γιὰ ποιὸ λόγο ἀρνήθηκες νὰ ἐκτελέσεις τὴν ὑπηρεσία σου ;

'Ο στρατιώτης ἀπάντησε ἀμέσως.

—Κύριε Πρόεδρε, αἰσθάνομαι τώρα ἕνας ἄνθρωπος ἄρτιος. Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποχρεωθεῖ ἕνας ἐλεύθερος ἄνθρωπος νὰ ἐκτελέσει πράξεις, στὶς ὁποῖες δὲν πιστεύει.

—Δὲν πιστεύει. . .Δηλαδὴ δὲν πιστεύεις στὶς στρατιωτικές σου ὑποχρεώσεις ;

—Δὲν πιστεύω σ' αὐτὲς τὶς καταναγκαστικὲς πράξεις, ποὺ ἐπιβάλλονται ἀκουσίως σ' ἐλεύθερους ἀνθρώπους...

'Εδῶ οἱ δικασταὶ κοιτάχτηκαν. 'Ο εἰσαγγελεύς, ἕνας ζωηρὸς ἀξιωματικός, πῆρε τὸ λόγο καὶ μίλησε σὲ τόνο αὐστηρότερο ἀπὸ τὸν πρόεδρο.

—Ζητῶ νὰ δηλώσεις, εἶπε, ἐὰν ἐξακολουθεῖς καὶ τώρα νὰ ἐπιμένεις στὴν ἄρνηση τῆς ὑπηρεσίας ἢ σκέφθηκες ἐν τῷ μεταξὺ ὡριμώτερα.

'Ο στρατιώτης σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα ἀπάντησε λακωνικά.

—'Επιμένω.

'Ο εἰσαγγελεὺς ἄρχισε νὰ θυμώνει.

—Ἔχεις μορφωθεῖ, εἶπε. Ἔχεις μελετήσει ἱστορία, φιλοσοφία, νομικά. Δὲν ἔχεις ἀντιληφθεῖ, σὲ ποιὰ βάση στηρίζεται ἡ ὑποχρέωση τοῦ πολίτη, νὰ ὑπηρετεῖ τὴν πατρίδα του ; Σὲ τί σοῦ χρησίμευσαν τότε οἱ σπουδές σου κι' οἱ μελέτες σου ;

—Στὸ νὰ συγκροτήσω τὴ προσωπική μου φιλοσοφία ! ἀπάντησε ὁ στρατιώτης.

Τώρα πῆρε τὸ λόγο πάλι ὁ πρόεδρος.

—Καλά, εἶπε. Θὰ μποροῦσες νὰ μᾶς ἐκθέσεις αὐτὴ τὴν προσωπική σου φιλοσοφία, ποὺ σ' ἐμποδίζει νὰ ἐκπληρώσεις τὸ στρατιωτικό σου χρέος ;

'Ο στρατιώτης, μὲ τὸ ξιππασμένο νεανικὸ μυαλό, ἀπάντησε ἀπροσδόκητα :

—Γιὰ νὰ ἐκθέσω στὸ δικαστήριο τὴ φιλοσοφία μου, θὰ μοῦ χρειαζόταν μιὰ μικρὴ προθεσμία, γιὰ νὰ προετοιμασθῶ...

'Εδῶ οἱ δικαστὲς ἐγκατέλειψαν τὴν προσπάθεια. 'Ακολούθησε ἐκείνη ἡ κλασσικὴ εἰκόνα τῆς σιωπηλῆς «διασκέψεως ἐπὶ τῶν ἑδρῶν» κι' ὁ πρόεδρος ἀπάγγειλε ἤρεμα τὴν ἐτυμηγορία του :

—Τὸ δικαστήριο ἀναβάλλει τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασή του. Στὸ μεταξύ, διατάσσει νὰ παραπεμφθεῖ ὁ κατηγορούμενος σὲ μιὰ φρενολογικὴ ἐξέταση.

Ἤρεμα, μὲ ἀξιοπρέπεια, ὁ κατηγορούμενος χαιρέτησε σὲ στάση προσοχῆς καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο, ἐνῶ οἱ δικαστὲς ἄρχισαν καινούργια δίκη, μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες καὶ κοινότατες καθημερινὲς δίκες.

'Εβγῆκα ἀμέσως ἔξω, γιατὶ εἶχα ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ μοῦ εἶχε κάμει τόση ἐντύπωση ; 'Η ἀπόφαση ἦταν σωστή. Δὲν ἐφανέρωνε οὔτε ὑπερβολικὰ φιλελεύθερο πνεῦμα, οὔτε καὶ ἰδιαίτερη αὐστηρότητα. Ἕνας στρατιώτης ἀρνεῖται τὸ καθῆκον του, ὁ δικαστὴς σκέπτεται μήπως δὲν εἶναι στὰ καλά του, δὲν τὸν καταδικάζει ἀκόμη, πρὶν βεβαιωθεῖ, μήπως εἶναι ἀνισόρροπος. Ὅμως καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ὑποψία μήπως εἶναι ἀνισόρροπος, φανερώνει τὴν ὀρθή, τὴν κλασσικὴ αὐστηρότητα, ποὺ ἐφώλιαζε μέσα στὸ πνεῦμα τῶν δικαστῶν αὐτῶν, πνεῦμα δικαστῶν τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης. Ὅταν ἕνας νέος ἀρνεῖται τὸ χρέος του, πρώτη σκέψη ποὺ ἔρχεται στὸ νοῦ τῶν δικαστῶν αὐτῶν εἶναι ὅτι θὰ πρέπει νᾶναι ὁ νέος αὐτὸς ἀκαταλόγιστος. Αὐτὴ ἡ σκέψη μαρτυρεῖ τὴν παράδοση καὶ τὴν πίστη. Στ' 'Αγγλοαμερικανικὰ ὅμως δικαστήρια, ἡ συζήτηση θἄπερνε ἴσως ἄλλο δρόμο : Μήπως ἡ ἐλευθερία ἐπιβάλλει νὰ σεβασθοῦμε τὴ φιλοσοφία τοῦ νέου αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξουμε ἀπὸ ὑποχρεώσεις, στὶς ὁποῖες δὲν πιστεύει ;

Η ΑΥΘΥΠΟΒΟΛΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΞΕΝΗΣΗ ΘΑΝΑΤΟΝ!

Ἡ περίπτωσις τοῦ πλοιάρχου Δ. Μπεράτη ποὺ πέθανε κατόπιν ἰσχυρᾶς ὑποβολῆς. Ἄλλαι καταπληκτικαὶ περιπτώσεις. Μικροδυστυχήματα συνεπείᾳ ὑποβολῆς. Ὁ κίνδυνος τῶν προρρήσεων.

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Τὰ φαινόμενα τῆς ὑποβολῆς, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν ὅτι μποροῦν νὰ ἔχουν τέτοιαν τρομερὰν ἐπίδρασιν εἰς ὑγιεῖς, φαντάζεται κανεὶς ποίαν σημασίαν ἔχουν δι' ἀρρώστους ἑτοιμοθανάτους ἢ ἁπλῶς ἐξηντλημένους ὀργανισμούς.

Δι' αὐτὸ ὅταν πρόκειται περὶ ὁμοίων ἀτόμων ἐπιδεκτικῶν ὑποβολῆς, μία τυχαία ἰδέα, εἴτε κατόπιν ὀνείρου, εἴτε ἕνεκα ψευδαισθήσεως ἐξ ὑπνωτιστικῶν πεποιθήσεων, εἴτε ἁπλῶς ἐξ ὁμοίων παραδειγμάτων μπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ θανάσιμα ἀποτελέσματα.

Πολλάκις ἑτοιμοθάνατοι ἀπέθαναν ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποὺ ἐφαντάσθησαν, συνεπείᾳ ὑποβολῆς, ἡ ὁποία τοὺς ἐπροκάλεσε παράλυσιν τῆς καρδιᾶς.

Ἀναφέρομεν μερικὰ σχετικὰ παραδείγματα :

Ὁ μακαρίτης πλοίαρχος τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ Δημ. Μπεράτης, τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του ἠρώτησε τὸ πρωῒ τὸν υἱόν του ἐὰν ἦτο ἡ ὥρα δώδεκα.

Ἐκεῖνος τοῦ ἀπήντησε ὅτι ἦτο μόλις ἑπτάμιση. Μετ' ὀλίγον ἀπηύθυνε καὶ ἔλαβε πάλιν τὴν ἀπάντησιν ὅτι ἡ ὥρα ἦτο ὀκτώ. Ἐξηκολούθησε ὅμως μέχρι τῆς δωδεκάτης π.μ., ὅτε διετήρει ἀκόμη τὰς αἰσθήσεις του, νὰ ἀπευθύνῃ εἰς διαφόρους παρισταμένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Ἀντώνιον Βλασσόπουλον, τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν. Ἀκριβῶς δὲ εἰς τὰς 12 ἐτελείωσε.

Ὁ ἑτοιμοθάνατος ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶχεν ὑποστῆ ἰσχυρὰν αὐθυποβολὴν ὅτι τὴν ὥραν αὐτὴν θ' ἀπέθνησκε, καὶ αὐτὸ ἐπέφερε τὸ τέλος διὰ συγκοπῆς, ἢ ἀποπληξίας, ἐφ' ὅσον μάλιστα πρὸ τετραμήνου εἶχε πάθει ὁ ἴδιος ἡμιπληγίαν.

*

Ὅμοιον περιστατικὸν εἶναι καὶ τοῦ πρώην ἀρχιεργάτου τῆς «Ἑστίας» Κωνστ. Σιφναίου, συμβὰν κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1924. Οὗτος ἐνῷ διετέλει κλινήρης ἀπὸ $1\,^1/_2$ μηνός, ἤρχισε ἔξαφνα νὰ ἐρωτᾷ πότε ἦτο ἡ ἑορτὴ τῶν Ταξιαρχῶν. Τοῦ ἀπήντησαν ὅτι εἶχε περάσει· ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε.

Ἡ ἀπόφαση λοιπὸν ἦταν συντηρητικὴ καὶ σωστή. Κι' ὅμως ἡ ἐντύπωση ποὺ ἄφινε αὐτὴ ἡ δίκη, ἡ ἀθόρυβη καὶ ἀπόμερη, ἦταν καταπληκτική. Γιατὶ ἦταν ἡ ἀτμόσφαιρα πολιτισμένη κι' ἐλεύθερη, γιατὶ ὁ κατηγορούμενος εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴν ξενιασιὰ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ σειρὰ γενεῶν, ποὺ δὲν ἐγνώρισαν τὸν πόλεμο, τὴ βία, τὸ φόβο, τὴν ἀπειλή. Ὅλα ἦταν θαρρετὰ κι' ἀβίαστα κι' οἱ δικαστὲς εἶχαν τὴν πραγματικὴ γαλήνη τῶν ἐλεύθερων κι' εἰρηνικῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν βαθειὰ συνείδηση τῆς δικαιοσύνης, καὶ γνωρίζουν νὰ εἶναι αὐστηροί, χωρὶς νὰ εἶναι σκληροί, καὶ νὰ εἶναι φιλελεύθεροι, χωρὶς νὰ θυσιάζουν τὴ δικαιοσύνη.

Ὅταν διηγήθηκα αὐτὴ τὴ δίκη σ' ἕναν ἐξαίρετον Ἑλβετὸ καθηγητή, φάνηκε ἂν καὶ ἡ εἰδικότης του ἦταν οἰκονομολογική, νὰ ἐννοεῖ βαθύτατα τὸ πνεῦμα αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης.

—Ἡ ἐλευθερία, μοῦ εἶπε, πρέπει νὰ ἐναρμονίζεται μὲ τὴ δικαιοσύνη. Αὐτὴ τὴ δίκη, νὰ τὴ θεωρῆτε σὰ μιὰ «τυπικὴ ἑλβετικὴ περίπτωση».

Καὶ τὴ θεωρῶ.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

—Δὲν μὲ καταλαβαίνετε!... εἶπε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανέλαβε τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν προσθέτων, ὅτι ἐννοεῖ πότε εἶναι κατὰ τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον.

Τὴν ἡμέραν τῶν Ταξιαρχῶν ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ ἀπὸ τῆς 3ης μεταμεσονυκτίου ἂν ἡ ὥρα ἦτο ὀκτώ, ἐξηκολούθησε δὲ νὰ ἀπευθύνῃ τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν.

Ὅταν εἰς τὰς $7\,^1/_2$ ἐκτύπησε τὸ ὡρολόγιον, ἐγύρισε καὶ τὸ ἐφασκέλωσε καὶ εἰς τὰς 8 ἀκριβῶς ἐπῆλθεν τὸ τέλος του.

*

Ἐπίσης ὁ ἰατρὸς Δημ. Δέτσικας μᾶς ἀνέφερε τὸ ἑξῆς περιστατικόν :

Ἡ κόρη τοῦ Ἱπποκράτους Παπαγεωργίου Ἑλλη, ἐτῶν 17, ἦτο κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1927 βαρέως ἀσθενὴς ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Διηγεῖτο δὲ εἰς τὴν μητρυιάν της, ὅτι εἶχεν ἰδῆ εἰς ὄνειρον τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία τῆς εἶπε ὅτι θὰ ἤρχετο νὰ τὴν πάρῃ ὅταν θὰ ἐγίνετο 17 ἐτῶν. Ἐκ τούτου λοιπὸν ἐσυμπέρανε ὅτι θ' ἀπέθνησκε τώρα ἀφοῦ ἔγινε 17 ἐτῶν.

Πράγματι μετ' ὀλίγας ἡμέρας, σφοδρὰ ἐντερικὴ αἱμορραγία ἐπέφερε τὸν θάνατον τῆς ἀσθενοῦς.

Πιθανώτατα καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ζωηρὰ αὐθυποβολὴ νὰ ἐπέφερε τὸν θάνατον.

*

Ἐπίσης ὁ ἰατρὸς Διονύσιος Κατσικόπουλος κατέθεσε τὸ κάτωθι :

Ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου του Ἀνδρέας Ἀγαπητός, πάσχων ἐκ σκληρύνσεως τοῦ παγκρέατος, ἐθεραπεύετο ὑπ' αὐτοῦ.

Πέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἕνα Σάββατον ποὺ ἡ κατάστασίς του ἦτο σοβαρά, εἶπε :

—Μὴ φοβᾶστε, δὲν θὰ πεθάνω σήμερα, ἀλλὰ τὴν Πέμπτη...

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἂν καὶ ἡ κατάστασίς του δὲν ἔδειχνε σημεῖα ἐπικειμένου κινδύνου, ὁ Κατσικόπουλος οὕτως ἢ ἄλλως τοῦ ἔκαμνε ἐνέσεις καμφορᾶς καὶ ὀροῦ, πρὸς τόνωσιν. Εἰς μάτην ὅμως, διότι τὴν 6 μ.μ. ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἀπέθανε.

*

Ἐπίσης ὁ ἐν Φλωρίνῃ ἰατρὸς Ν. Φίστας κατέθεσε τὸ κάτωθι :

Ἕνας θεῖος του, ὀγδοκοντούτης πλέον, ἦτο ἑτοιμοθάνατος ἀπὸ χρονίαν καρδιακὴν πάθησιν, ἡ δὲ κόρη του ἐξεδήλωνε τὴν στενοχωρίαν της, ὅτι δὲν θὰ παρίστατο εἰς τοὺς γάμους της, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐτελοῦντο ἐντὸς ὀλίγου. Ἔξαφνα ὁ ἑτοιμοθάνατος ἤνοιξε τὰ μάτια του καὶ εἶπε :

—Κόρη μου μὴ στενοχωρεῖσαι!... Θὰ πεθάνω μιὰ βδομάδα ὕστερ' ἀπ' τὸ γάμο σου...

Πράγματι, μετὰ τρεῖς βδομάδας ἔγινε ἡ στέψις, τὴν ὀγδόη δὲ ἡμέραν μετ' αὐτὴν ὁ γέρων ἀπέθανε.

Φυσικὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθοῦν μὲ τὸ πεπρωμένον, ἀλλ' ἁπλῶς μὲ ἔντονον αὐθυποβολὴν καὶ ἐπὶ ὀργανισμῶν ἐξηντλημένων.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ αὐθυποβολὴ μπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ θανάσιμα ἀποτελέσματα, δύναται πολὺ εὐκολώτερα νὰ προκαλέσῃ ἄλλα μικροδυστυχήματα, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν ἐκ πρώτης ὄψεως ἐντύπωσιν πεπρωμένου.

*

Ὁ ὀρθοπεδικὸς ἰατρὸς Μιχ. Χρυσάφης κατέθεσε τὸ ἑξῆς περιστατικόν :

Ἐνοσήλευα ἀσθενῆ πάσχουσαν ἐξ ἀγκυλώσεως τοῦ δεξιοῦ γόνατος, συνεπείᾳ παλαιοῦ λευκοῦ ὄγκου, διὰ τὸν ὁποῖον εἶχε μπῆ σὲ γύψινο ἐπίδεσμο ἀπὸ τὸν ἰατρὸν Σερδάρην εἰς τὴν κλινικὴν Γερουλάνου.

Μιὰ μέρα, ἡ ἄρρωστη μοῦ διηγήθη, ὅτι εἶδε εἰς τὸ ὄνειρον ὅτι ἦτο πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν κλινικὴν καὶ ὁ Σερδάρης τῆς ἔβαζε νέον γύψινον ἐπίδεσμον.

Λοιπὸν 10 ἡμέρας ἀργότερα, ἐνῷ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα κινηματογράφον, ἔπεσε

καὶ ἔθραυσε τὸ μηριαῖον ὀστοῦν τοῦ πάσχοντος ποδός. Μετεφέρθη εἰς τὴν κλινικὴν Γερουλάνου καὶ μετὰ δυὸ ἡμέρας τῆς ἐτέθη γύψινος ἐπίδεσμος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ της Σερδάρη.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν ἀποκλείεται ἡ αὐθυποβολὴ νὰ ἐπέφερε τὸ παραπάτημα καὶ τὴν πτῶσιν.

Ὅμοιον περιστατικὸν ἐξηκρίβωσε καὶ ὁ ἰατρὸς Π. Παναγιώτου, κατὰ τὸ ὁποῖον ἡ αὐθυποβολὴ ἐπέφερε κατακρήμνισιν ἀπὸ στέγην, εἴτε λόγῳ παραπατήματος εἴτε κατόπιν ζάλης

*

Μία νοσοκόμος τῆς Πολυκλινικῆς Ἀθηνῶν (Ἀλεβιζάτου) εἶχε προείπει εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν Δημ. Καρέλαν, ὅτι κατὰ τὸ 1927 θὰ ἐπροβιβάζετο, ἀλλὰ ὅτι ὀλίγον κατόπιν θ' ἀπέθνησκε. Ὁ ὑπολοχαγὸς δὲν ἔδωσε πίστιν εἰς τὴν πρόρρησιν, διότι δὲν εἶχεν σειρὰν προβιβασμοῦ. Ἀλλ' ὄντως ἐπῆλθαν τοιαῦται μεταβολαὶ εἰς τὴν Ἐπετηρίδα ὥστε ὁ Ἀξιωματικὸς προήχθη ὅλως ἀπροόπτως καὶ ἐτοποθετήθη εἰς τὴν Λάρισαν. Ἔκτοτε ὅμως ἔπαθε ἰσχυρὰν αὐθυποβολὴν φοβούμενος μήπως μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς πρώτης προφητείας ἐπαληθεύσῃ καὶ ἡ δευτέρα.

Κατὰ τὸν ἴδιον μῆνα, Δεκέμβριον, λοιπόν, κυνηγῶντας ἕνα τρυγόνι, τὸ εἶδε νὰ πίπτῃ εἰς τὴν στέγην τοῦ ἀεροδρομίου καὶ ἀνέβη νὰ τὸ πιάσῃ. Ἐκεῖ ὅμως τὸ πόδι του ἐγλύστρησε, ἔπεσε κάτω καὶ ἔμεινε νεκρός.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν μποροῦν νὰ ἔχουν γενικῶς ὅμοιαι προρρήσεις, ὅταν ἔχουν κάποιαν βάσιν ἀληθοφανείας.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ νοσοκόμος φαίνεται ὅτι εἶχε διαισθητικὰς ἰδιότητας καὶ ἀντελήφθη τηλεπαθικῶς, παρ' ἀτόμων ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, ποὺ ἐγνώριζαν τὰς ἐπικειμένας μεταβολὰς τῆς Ἐπετηρίδος καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ Καρέλα. Ἡ φαντασία της ὅμως ἔπλεξε τυχαίως ἢ κατόπιν ζωηρᾶς ἐντυπώσεως ὁμοίων διηγήσεων καὶ πρόρρησιν θανάτου.

Ἡ πραγματοποίησις τῆς προαγωγῆς ἐπροξένησε εἰς τὸν Καρέλαν ἰσχυρὰν αὐθυποβολήν, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν τὸ παραπάτημα ἢ ἡ ζάλη, μόλις εὑρέθη εἰς ἐπικίνδυνον ἀνάγκην (ἀνάβασις εἰς τὴν στέγην). Δι' αὐτὸ ἐπανειλημμένως ἐτονίσαμεν ὅτι εἶναι ἐξαιρετικῶς ἐπικίνδυνον νὰ ἐπιζητῇ κανεὶς προρρήσεις, ἐκτὸς ἂν μποροῦν συστηματικῶς τὰ διαισθητικὰ ἄτομα νὰ «καλομελετοῦν».

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΑΝΑΓΡΑΣ

Ρυθμός στην κυκλοφορία οχημάτων & ωΕΖΩΝ

ΠΡΟΣΠΕΡΑΣΜΑ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

Εἶναι πολὺ συχνὰ τὰ δυστυχήματα ποὺ γίνονται ἀπὸ ἀντικανονικὸ προσπέρασμα τῶν αὐτοκινήτων. Καὶ συνήθως, τὰ ἀντικανονικὰ προσπεράσματα, τὰ κάμουν οἱ βιαστικοὶ σωφέρ.

Καὶ ὅμως, εἶναι τόσο ἁπλοῖ, εὔκολοι καὶ λογικοὶ οἱ κανονισμοί, ποὺ ρυθμίζουν τὸ ζήτημα αὐτό, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ παρουσιάζεται ποτὲ περίπτωσις δυστυχήματος, ἐξ αἰτίας ἀντικανονικοῦ προσπεράσματος.

Οἱ σωφὲρ γνωρίζουν ἀσφαλῶς, ὅτι διὰ νὰ προσπεράσουμε ἕνα ὄχημα (κάρρο, καρροτσάκι, αὐτοκίνητα κλπ.) ποὺ σταθμεύει ἢ βραδυπορεῖ, πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τ' ἀριστερά του. Ἀλλά, πρὶν περάσουμε, ὀφείλουμε νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν ὁδηγὸ τοῦ προπορευομένου ὀχήματος. Ἡ εἰδοποίησις αὐτὴ γίνεται μὲ τὴν κόρνα τὴν ἡμέρα καὶ μὲ τὰ φῶτα, ποὺ τὰ ἀναβοσβύνουμε, κατὰ τὴ νύχτα. Τὸ μπροστινὸ ὄχημα, πρέπει ἀμέσως μόλις ἀντιληφθῇ τὸ σῆμα αὐτό, νὰ κάμῃ ὅσο μπορεῖ δεξιώτερα, ὥστε ν' ἀφήσῃ ἀρκετὸ ἐλεύθερο χῶρο, γιὰ νὰ περάσῃ τὸ ἑπόμενο. Ἐὰν ὅμως τύχῃ καὶ ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο μπροστά, (λάκκος, χώματα κλπ.), ποὺ δὲν ἐπιτρέπει στὸ μπροστινὸ ὄχημα νὰ κάμῃ δεξιώτερα καὶ νὰ δώσῃ τόπο, τότε πρέπει ἀμέσως ὁ ὁδηγός του νὰ κάμῃ σῆμα μὲ τὸ χέρι του ἢ μὲ τὸ φωτεινὸ δείκτη, στὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔρχεται πίσω του, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ.

Θὰ ἔχουμε ἐπίσης πάντοτε ὑπ' ὄψι μας, ὅτι τὸ προσπέρασμα ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους του καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Ὅταν μάλιστα προσπερνᾶμε ἄλλο σταματημένο αὐτοκίνητο, ποὺ μᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπουμε πρὸς τὰ δεξιά μας, ὀφείλουμε νὰ ἐλαττώνουμε τελείως τὴν ταχύτητα, ὥστε νὰ σταματᾶμε ἀμέσως ἂν χρειασθῇ.

Στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἔγιναν πρὸ 100ετίας, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο, λόγῳ τῆς στενότητός των, νὰ κυκλοφοροῦν μεγάλα αὐτοκίνητα (φορτηγὰ ἢ λεωφορεῖα) σὲ παράλληλες σειρές, πολὺ δὲ περισσότερο νὰ προσπερνᾶ τὸ ἕνα τ' ἄλλο, γιατὶ ἀρκεῖ μιὰ μικρὴ ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, ἕνα ντελαπάρισμα ἢ μία ἄλλη μικροβλάβη νὰ προκαλέσῃ συγκρούσεις μὲ τρομερὰ ἀποτελέσματα. Τέτοιες συγκρούσεις γίνονται συχνότατα, πολλὲς μάλιστα φορὲς ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα μόνον τὸ σπάσιμο τῶν τζαμιῶν καὶ τὸ χάλασμα τῶν φτερῶν.

Σχετικὸς μὲ τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι καὶ ὁ κανονισμός, κατὰ τὸν ὁποῖον ὅταν τὰ αὐτοκίνητα, ποὺ προχωροῦν μπροστὰ ἀπὸ τὸ δικό μας, σταματοῦν ἢ ἐλαττώνουν τὴν ταχύτητά τους, πρέπει νὰ κάμουμε καὶ μεῖς τὸ ἴδιο. Γιατί, ἂν θελήσουμε νὰ τὰ προσπεράσουμε, θὰ βρεθοῦμε ἀπότομα στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ δρόμου καί, ἢ θὰ προκαλέσουμε δυστύχημα μὲ τὰ αὐτοκίνητα ποὺ ἔρχονται ἀντίθετως ἢ τ' ὀλιγώτερο νὰ ἐμποδίσουμε τὴν κυκλοφορία.

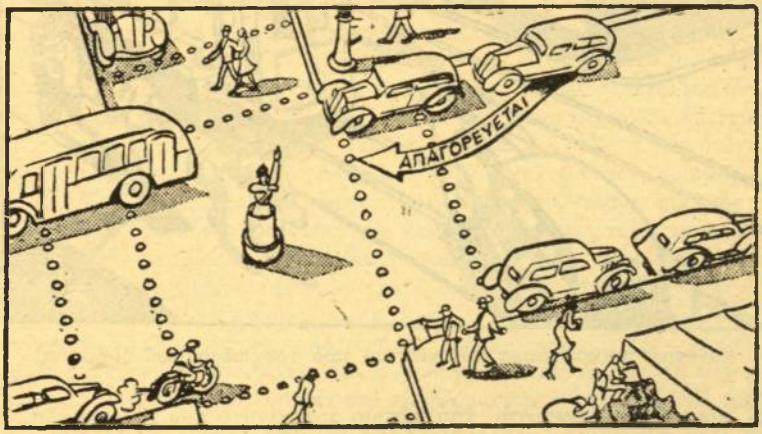
Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προσπερνᾶμε ἄλλο αὐτοκίνητο κοντὰ σὲ διασταύρωση, στὶς διαβάσεις τῶν πεζῶν καὶ ὅταν φθάνουμε στὸ ὑψηλότερο σημεῖο ἑνὸς ἀνηφορικοῦ δρόμου.

Στὶς περιπτώσεις αὐτές, λόγοι φυσικοὶ μᾶς ἐμποδίζουν τὴ θέα. Ὅταν λοιπὸν θελήσουμε νὰ προσπεράσουμε τὸ αὐτοκίνητο ποὺ προπορεύεται, χωρὶς νὰ βλέπουμε τὶ ἀκριβῶς γίνεται μπροστά μας, ἀποτελοῦμε ἀληθινὸ κίνδυνο γιὰ τὴν τροχαία κίνηση.

Ἕνα ἄλλο ἐλάττωμα πολλῶν ὁδηγῶν, οἱ ὁποῖοι κυκλοφοροῦν στὴν Ἀθήνα, εἶναι νὰ προσπαθοῦν νὰ μπαίνουν μὲ ἀκροβατικοὺς ἐλιγμοὺς ἀνάμεσα σὲ ἄλλα αὐτοκίνητα, ποὺ σταματοῦν στὶς διασταυρώσεις κατόπιν σήματος τοῦ ρυθμιστοῦ ἀστυφύλακος ἢ τοῦ φανοῦ τῆς τροχαίας, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν προτεραιότητα κατὰ τὴν ἐκκίνηση. Αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα ἐκτὸς τοῦ ὅτι μαρτυρεῖ ἔλλειψη στοιχειώδους εὐγενείας, προκαλεῖ πολὺ συχνὰ καὶ δυστυχήματα μὲ ὑλικὲς κυρίως ζημίες τῶν αὐτοκινήτων.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε τώρα πῶς πρέπει νὰ προσπερνᾶμε ἕνα τράμ.

Τὰ τροχιοδρομικὰ ὀχήματα συνήθως κυκλοφοροῦν στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ

Ἀπαγορεύεται τὸ προσπέρασμα ἄλλου αὐτοκινήτου κοντὰ σὲ διασταυρώσεις καὶ διαβάσεις πεζῶν.

ἔτσι ἀφήνουν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἀρκετὸ χῶρο, ὥστε νὰ κινοῦνται κανονικὰ καὶ τὰ ἄλλα ὀχήματα. Γιαυτό, ὅταν ὁ σωφὲρ θέλῃ νὰ προσπεράσῃ ἕνα τράμ ποὺ κινεῖται **δὲν θὰ τὸ προσπεράσῃ ἀπὸ τ' ἀριστερά του, ἀλλὰ δεξιά**. Θὰ προχωρήσῃ δηλαδὴ στὸ δρόμο του σὰν νὰ μὴ ὑπῆρχε τράμ. Καὶ ἂν τυχὸν τὸ τράμ σταματήσῃ γιὰ νὰ ἀποβιβάσῃ ἢ νὰ πάρῃ ἐπιβάτες, τὸ αὐτοκίνητο δὲν πρέπει νὰ περάσῃ ἀριστερά του, ἀλλὰ νὰ περιμένῃ ὥς ὅτου ξεκινήσῃ τὸ τράμ, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν πορεία του κανονικὰ στὸ δεξιὸ τοῦ δρόμου. Τὸ λόγο, ποὺ γίνεται αὐτό, νομίζω εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ τὸν καταλάβῃ κανείς. Γιατί, ἀφοῦ τὰ τροχιοδρομικὰ ὀχήματα κινοῦνται στὴ μέση τοῦ δρόμου, θὰ ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ θέλῃ νὰ προσπεράσῃ τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τ' ἀριστερά του, βρισκόμενο ἔτσι στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δρόμου, ποὺ ἀνήκει εἰς τὸ ἀντίθετο ρεῦμα κινήσεως. Οἱ κίνδυνοι τῆς συγκρούσεως στὴν περίπτωση αὐτὴ εἶναι ἄμεσοι.

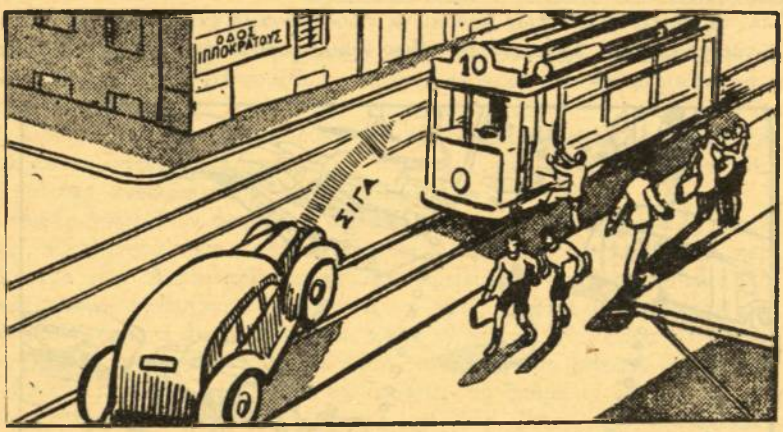
Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἐξαίρεσις. Ὑπάρχουν δηλαδὴ ὡρισμένες τροχιοδρομικὲς γραμμές, ὅπως εἶναι τοῦ τράμ Ἱπποκράτους, τῆς Κολοκυνθοῦς, Πετραλώνων καὶ τῆς Κυψέλης, ποὺ βρίσκονται πολὺ πλησίον πρὸς τὸ πεζοδρόμιο καὶ ἔτσι δὲν ἀφήνουν πρὸς τὰ δεξιὰ των ἀρκετὴ ἀπόσταση ὥστε νὰ μπορῇ νὰ κυκλοφορῇ αὐτοκίνητο, ὅταν κινῆται ἢ στέκεται τὸ τροχιοδρομικὸ ὄχημα.

Στὴν περίπτωση αὐτὴ μπορεῖ τὸ ὄχημα ποὺ ἔρχεται πίσω ἀπὸ τὸ τράμ, νὰ

τὸ προσπεράσῃ πρὸς τ' ἀριστερά του, ἀλλὰ μὲ μεγάλη προσοχή, καὶ τότε μόνον ὅταν βεβαιωθῇ ὅτι ὁ δρόμος εἶναι τελείως ἐλεύθερος καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ ἀντίθετο ρεῦμα κινήσεως δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο καὶ δὲν ἔρχεται γιὰ μιὰ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἄλλο ὄχημα, ποὺ μπορεῖ νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὸ δικό μας.

Προτιμότερο ὅμως εἶναι, καὶ τὸ συνιστοῦμε καὶ μεῖς, στοὺς δρόμους αὐτοὺς ὁ ὁδηγὸς νὰ βαδίζῃ σιγὰ καὶ πίσω ἀπὸ τὸ τράμ, γιὰ νὰ εἶναι σίγουρος καὶ ἀσφαλής.

Σὲ ὡρισμένους, ἐπίσης, μεγάλους δρόμους ἔχουν κατασκευασθῇ καταφύγια γιὰ τοὺς πεζούς. Οἱ ὁδηγοὶ πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ τὰ καταφύγια αὐτὰ καὶ νὰ περνοῦν πάντοτε δεξιά των, μὲ πολὺ μικρὰ ταχύτητα, ὅταν μάλιστα κοντὰ στὸ καταφύγιο ὑπάρχει καὶ διάβασι τῶν πεζῶν. Καμμιὰ ὅμως φορά, δημιουργεῖται ἐμπόδιο

Κανονικὸ προσπέρασμα αὐτοκινήτου πρὸ τροχιοδρομικοῦ ὀχήματος.

στὸ δρόμο, κοντὰ στὸ καταφύγιο, ἀπὸ κάποιο αὐτοκίνητο ποὺ χάλασε κλπ., ἔτσι ποὺ ἀποκλείεται τὸ πέρασμα στὰ κινούμενα ὀχήματα. Τότε, βέβαια, ἐπιτρέπεται νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν ἀριστερὰ πλευρὰ τοῦ καταφυγίου, ἀλλὰ μὲ ἐξαιρετικὴ προσοχὴ καὶ μὲ πολὺ μικρὴ ταχύτητα.

Αὐτὲς εἶναι οἱ κυριώτερες περιπτώσεις γιὰ τὸ προσπέρασμα τῶν αὐτοκινήτων.

Γενικὰ θὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας ὅτι ὁ σωφὲρ ποὺ θέλει νὰ κάμῃ προσπέρασμα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ καλός, γιατὶ ἂν λαθέψῃ στοὺς ὑπολογισμούς του, εἴτε κατὰ τὸ προσπέρασμα, εἴτε καὶ ὅταν προσπεράσῃ τὸ μπροστινὸ ἁμάξι, χωρὶς νὰ πάρῃ τὴν κανονικὴ ἀπόσταση γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ στὴν κανονική του τροχιά, ἠμπορεῖ νὰ προκαλέσῃ δυστύχημα, καὶ νὰ πληρώσῃ τὰ σπασμένα τῆς ἀδεξιότητός του καὶ τῆς μὴ τηρήσεως τῶν κανόνων πορείας αὐτοκινήτων.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ ΤΕΛΟΥΜΕΝΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Διάλεξις δοθεῖσα τὴν 13 Μαρτίου 1957
ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς
ὑπὸ τῆς κ. **Μ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ**

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων καὶ τὰ αἴτια τὰ προκαλοῦντα ταύτην, ἀποτελοῦν σήμερον ἀντικείμενον εὐρείας ἐρεύνης καὶ μελέτης ἐκ μέρους τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, τῶν ἄμεσον πρὸς τὸ πρόβλημα τοῦτο ἐχόντων σχέσιν, λόγῳ τοῦ διαρκῶς ὀγκουμένου πρὸς αὐτὸ διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος. Ἀκόμη ὅμως πολὺς θόρυβος προκαλεῖται καὶ ἐκ μέρους μὴ εἰδικῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπερμέτρως κοινωνιολογοῦντες ἐμφανίζουν τὸ πρόβλημα ὡς ἔντονον συνέπειαν τῶν σημερινῶν ἐξελίξεων καὶ προτείνουν διάφορα καὶ ποικίλα μέτρα, ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικῶς πρόσφορα ἢ μή. Ἐν τούτοις ἡ ἐγκληματικότης τῶν ἀνηλίκων δὲν εἶναι ἐν σύγχρονον μόνον κοινωνικὸν καὶ νομικὸν πρόβλημα. Εἶναι πρόβλημα παλαιὸν καὶ δὲν εἶναι ἀκριβὲς ὅτι ὑπῆρξεν μόνον ἀποτέλεσμα τῶν κοινωνικῶν ἐξελίξεων καὶ ἐπιστημονικῶν ἐπιτεύξεων τοῦ 19ου αἰῶνος. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἀκόμη τῆς Δωδεκαδέλτου (449 π.Χ.) ὁ ἐγκληματῶν ἄνηβος ἀντιμετωπίζετο κατὰ διάφορον τῶν λοιπῶν ἐγκληματιῶν τρόπον, λόγῳ τῆς ἀνωρίμου καὶ ἰδιαζούσης προσωπικότητός του καὶ τῆς ἀτελοῦς φυσικῆς του ἀναπτύξεως. Σχετικαὶ διατάξεις ἀνευρίσκονται καὶ μετέπειτα εἰς τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους, τὸν μεσαίωνα ὡς καὶ βραδύτερον καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, ὁπότε εἰς τὸ πρόβλημα ἐδόθη βεβαίως μεγαλυτέρα ἔμφασις, διότι παρουσιάζεται ἤδη πλέον ἔντονον, ὡς ἀποτέλεσμα ἰδίᾳ τῶν δύο παγκοσμίων πολέμων καὶ τῆς συνεχοῦς ἐκβιομηχανοποιήσεως τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Ἀκόμη ὅμως, ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἀνάπτυξις τῶν παιδαγωγικῶν καὶ ψυχολογικῶν ἐπιστημῶν ἔδωσαν μεγαλυτέραν ὥθησιν εἰς τὴν βαθυτέραν ἔρευναν τοῦ προβλήματος τούτου καὶ τῶν παραγόντων οἵτινες προκαλοῦν τὴν γένεσιν καὶ τὴν ἐξάπλωσίν του. Ἡ ἔρευνα αὕτη ἔχει φέρει εἰς φῶς πλείστας φάσεις καὶ πλευρὰς τοῦ προβλήματος, τῶν ὁποίων ἡ μελέτη ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν ἐνδεδειγμένων μέσων ἀντιμετωπίσεως.

Ἡ προτεραιότης τοῦ θέματος τούτου μεταξὺ τῶν ἄλλων κοινωνικῶν προβλημάτων, ἔχει σήμερον διεθνῶς ἀναγνωρισθῇ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἀμέσου καὶ ἀποτελεσματικῆς δράσεως κρίνεται ἀπανταχοῦ ἐπιβεβλημένη, τοποθετηθέντος τοῦ προβλήματος τούτου εἰς τὸ πρῶτον ἐπίπεδον διεθνοῦς ἐπιστημονικοῦ ἐνδιαφέροντος.

Οἱ ἐπιστήμονες καὶ δὴ οἱ κοινωνιολόγοι, ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἐγκληματῶν ἀνήλικος θὰ ἦτο κατὰ γενικὸν κανόνα κοινωνικῶς ὁμαλός, ἐὰν δὲν ὑφίστατο τὴν ἐπίδρασιν διαφόρων δυσμενῶν παραγόντων προερχομένων ἐκ τοῦ ἀμέσου οἰκογενειακοῦ ἢ κοινωνικοῦ του περιβάλλοντος, ὡς καὶ ὡρισμένων κληρονομικῶν ἐπιβαρύνσεων. Ὡς δέχεται καὶ ὁ ἡμέτερος Καθηγητὴς Χωραφᾶς, τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀνηλίκου συνήθως ὀφείλεται εἰς κοινωνικοὺς συντελεστάς, (κακὴν ἀνατροφήν, φθοροποιὸν οἰκογενειακὸν περιβάλλον) ἢ παθολογικοὺς τοιούτους. Ἡ ἐγκληματικότης ὅθεν τῶν ἀνηλίκων ἀποτελεῖ τὴν προβολὴν τῶν ἀντιθέσεων καὶ πιέσεων, ἃς τὸ ἄτομον ὑφίσταται ἐντὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ αὐτοῦ περιβάλλοντος.

«Τὸ παιδί», εἶπεν ὁ Adler, «εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ ἀνθρώπου». Διὰ τῶν σοφῶν τούτων λέξεων τονίζεται ἀκριβῶς ἡ ἐπίδρασις ἣν ἔχει ἡ παιδικὴ ἡλικία ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀτόμου. Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἡ Κοινωνία καὶ ἡ Πολιτεία ὀφείλουν νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὴν νεότητα τὴν πληρεστέραν καὶ πλέον ἀποτελεσματικὴν προστασίαν. Ἡ Πολιτεία διὰ τῆς κοινωνικῆς της πολιτικῆς καὶ διὰ τῆς ἀστικῆς καὶ ποινικῆς της νομοθεσίας καὶ ἡ κοινωνία διὰ τῆς προσφορᾶς τῆς

ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, θὰ παράσχουν εἰς τὴν νεότητα τὴν πρέπουσαν προστασίαν ἡ ὁποία θὰ καταστήσῃ τοὺς σημερινοὺς ἀνηλίκους ἱκανοὺς νὰ ἀναλάβουν αὔριον ἐποικοδομητικῶς τὰ ἡνία τῆς κοινωνίας καὶ τῶν ἐθνῶν.

Ὁ ἀποτελεσματικώτερος ὅθεν τρόπος πρὸς πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος εἶναι ἡ ἐξασφάλισις εἰς τὴν νεότητα ἀσφαλείας καὶ εὐτυχίας. Ἀνήλικοι ὑγιεῖς, ἀσφαλεῖς φυσικῶς καὶ ἠθικῶς, ἀνήλικοι οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται εὐτυχεῖς μὲ τοὺς γονεῖς των, τοὺς φίλους των καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα τοῦ περιβάλλοντός των, σπανίως καταλήγουν εἰς τὴν ἐγκληματικότητα, λέγουν οἱ κοινωνιολόγοι. Εἶναι δὲ ὀρθὴ ἡ ἄποψις αὕτη καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεδειγμένη.

Ἡ τοιαύτη προληπτικὴ τοῦ ἐγκλήματος προσπάθεια εἶναι ὅθεν πολύπλοκος, τείνει δὲ κυρίως, ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ ἐξασφάλισιν τῶν προϋποθέσεων ὁμαλῆς ἠθικῆς ἀναπτύξεως τῆς νεότητος καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν γενεσιουργῶν τοῦ ἐγκλήματος παραγόντων. Διὰ τοῦ ὅρου ἐξάλειψιν τῶν γενεσιουργῶν τοῦ ἐγκλήματος παραγόντων, νοοῦμεν τὴν παρεμπόδισιν πάσης ἐνεργείας, παραλείψεως ἢ καταστάσεως δυναμένης νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν σωματικὴν ὑγείαν, τὴν ζωὴν ἢ τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν παντὸς ἀνηλίκου, καὶ νὰ παρακωλύσῃ οὕτω τὴν ἐξέλιξίν του ὡς ὁμαλοῦ κοινωνικοῦ ἀτόμου. Ἡ προσωπικότης τοῦ ἀνηλίκου εἶναι εὔπλαστος καὶ ὡς ἐκ τούτου εὐαίσθητος εἰς τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς κακώσεις, ἔχει δὲ κατὰ συνέπειαν ἀνάγκην εἰδικῆς φροντίδος διὰ νὰ καταστῇ καὶ διατηρηθῇ ὑγιής. Ὡς ἀναφέρει ὁ Καθηγητὴς Γαρδίκας εἰς τὴν Ἐγκληματολογίαν του «Πᾶν ἔγκλημα εἶναι » προϊὸν τῆς προσωπικότητος τοῦ τελέσαντος τοῦτο· δύναται μὲν νὰ προκληθῇ ἐξ » ἐξωτερικῶν αἰτίων, ἀλλὰ ταῦτα κινοῦσι τὴν προσωπικότητα, ἥτις διὰ τοῦτο εἶναι » ὁ κύριος παράγων τῆς ἐγκληματικότητος». Τὴν προσωπικότητα ὅθεν τοῦ ἀνηλίκου ὀφείλομεν νὰ διαμορφώσωμεν καὶ προστατεύσωμεν ἀπὸ παντὸς ἐξωτερικοῦ αἰτίου διὰ νὰ προλάβωμεν τὴν μέλλουσαν ἐγκληματικότητα. Ἂς μοὶ ἐπιτραπῇ ἀκόμη ν' ἀναφέρω ἐνταῦθα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου μου Ἑλβετοῦ Παιδοψυχιάτρου Lucien Bovet λεχθέντα : «Πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχομεν ἐνστικτώδεις ἀντικοινωνικὰς » τάσεις. Ἐπιτυγχάνομεν ὅμως διὰ τῆς καταλλήλου καλλιεργείας τοῦ ΥΠΕΡΕΓΩ » μας νὰ ἀνυψώσωμεν πέριξ ἡμῶν ἠθικὰ τείχη ἀρκούντως ὑψηλά, ἵνα ἐμποδίσωμεν » τὰς τάσεις ταύτας νὰ ἐξωτερικευθοῦν τοὐλάχιστον ὑπὸ τὴν πρωτόγονον αὐτῶν » μορφήν. Ὑπάρχουν ὅμως παράγοντες οἱ ὁποῖοι στιγμιαίως ἢ διαρκῶς δύνανται νὰ » προκαλέσουν ἐλάττωσιν τοῦ ὕψους ἢ τῆς ἀντιστάσεως τῶν τειχῶν αὐτῶν προσκαί- » ρως ἢ μονίμως, ὁπότε τὸ ἄτομον καθίσταται ἐγκληματικὸν ἐκ περιστάσεως ἢ καθ' » ἕξιν. Εἰς τὴν παιδικὴν ὅμως καὶ ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἔλεγεν ὁ Bovet, τὰ ἠθικὰ ταῦτα » προστατευτικὰ τείχη εἶναι φυσιολογικῶς χαμηλὰ καὶ ἐπομένως τόσον αἱ ἔσωθεν » ἐνστικτώδεις τάσεις ἐκδηλοῦνται εὐχερέστερον κατὰ τὴν πρωτόγονον αὐτῶν » μορφήν, ὅσον καὶ οἱ ἔξωθεν κίνδυνοι καθίστανται ἄμεσοι καὶ ἀπαιτοῦν τὴν δραστη- » κὴν προστατευτικὴν ἡμῶν ἐπέμβασιν ἵνα ἀποτραποῦν».

Ἐκ τῆς στατιστικῆς ἐρεύνης ἐξ ἄλλου ἔχει προκύψει, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἐπικινδύνων ἐγκληματιῶν διῆλθον δυστυχῆ καὶ βασανισμένην τὴν παιδικὴν καὶ νεανικήν των ἡλικίαν.

Ἐπὶ τοιούτων διαπιστώσεων βασισθεῖσαι αἱ ποινικαὶ νομοθεσίαι τῶν διαφόρων χωρῶν, παριέλαβον εἰδικὰς διατάξεις ἀποσκοπούσας εἰς τὴν προφύλαξιν τῶν ἀνηλίκων ἀπὸ παντὸς κινδύνου, στρεφομένου κατὰ τῆς σωματικῆς καὶ ἠθικῆς αὐτῶν ἀκεραιότητος καὶ δυναμένων εἴτε νὰ προσβάλλουν τὸ εὐαίσθητον σῶμα αὐτῶν, εἴτε νὰ διαστρέψουν τὴν εὔπλαστον προσωπικότητά των.

Ὁ νέος ἡμῶν Ποινικὸς Κῶδιξ, ὅστις ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ ἡμῶν ποινικῇ νομοθεσίᾳ σχετικῶν διατάξεων, περιέλαβε καὶ νέας πλέον προοδευτικὰς τοιαύτας, δύναται νὰ θεωρηθῇ, παρὰ τὴν ὕπαρξιν ὡρισμένων ἀτελειῶν, ὅτι τοποθετεῖται θεωρητικῶς μεταξὺ τῶν προοδευτικῶν εἰς τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα νομοθεσιῶν.

Ἡ κοινὴ γνώμη κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθὸν συνεκινήθη βαθύτατα ἐκ τῆς

τύχης πολλῶν ἀνηλίκων, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν θύματα σκληρᾶς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους ἐνηλίκων. Ποῖος ἐξ ἡμῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὴν τραγικὴν περιπέτειαν τῆς μικρᾶς ἀνηλίκου Ράπτη, τῆς ὁποίας τὸ δρᾶμα συνεκλόνισε τὸ Πανελλήνιον καὶ διέβη καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ σύνορα τῆς Πατρίδος μας ; Περιπτώσεις ὡς τῆς ἀνηλίκου ταύτης παρετηρήθησαν καὶ παρατηροῦνται καὶ ἄλλαι πολλαί, ἴσως καὶ τραγικώτεραι, ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι εἷς τινας ἐξ αὐτῶν δρᾶσται ὑπῆρξαν αὐτοὶ οὗτοι οἱ γονεῖς. Παρομοία περίπτωσις εἰς τὴν Γαλλίαν τοῦ μικροῦ Gregoire, ὁ ὁποῖος ἀπέθανεν εἰς Νοσοκομεῖον ἐκ τῶν βασάνων τῶν γονέων του, συνεκλόνισε τὴν γαλλικὴν κοινὴν γνώμην τοῦ παρελθόντος αἰῶνος καὶ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς λήψεως τῶν πρώτων νομοθετικῶν μέτρων τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1898, διὰ τὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων ἀπὸ τοὺς λεγομένους «ΔΗΜΙΟΥΣ» των... Τοιαῦται περιπτώσεις παρ' ἡμῖν συνεκίνησαν, ὡς ἦτο φυσικόν, τὴν κοινὴν γνώμην, ἡ δὲ Δικαιοσύνη ἔπραξε τὸ καθῆκον της κινηθεῖσα ἐντὸς τῶν ὑπαρχόντων νομοθετικῶν πλαισίων ἐναντίον τῶν δραστῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπέβαλε τὰς ἐπιτρεπομένας κυρώσεις.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα περιστατικὰ τὰ ὁποῖα ἐνέχουν ἐγκληματικήν, σκληρὰν καὶ ἐπικίνδυνον μεταχείρισιν ἀνηλίκων, μὲ δράστας γονεῖς ἢ ἕτερα πρόσωπα, διὰ τῶν πράξεων ἢ παραλείψεων τῶν ὁποίων τίθεται εἰς κίνδυνον ἡ ζωή, ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἠθικὴ ὑπόστασις τῶν ὑπ' αὐτοὺς ἀνηλίκων καὶ προετοιμάζονται ἐνσυνειδήτως ἢ μή, οἱ ἀνάπηροι καὶ ἐγκληματίαι τῆς αὔριον. Τὰ περιστατικὰ ταῦτα εἶναι περισσότερα τῶν ὅσων φανταζόμεθα, συμβαίνουν καθημερινῶς πέριξ ἡμῶν καὶ ὅμως παρέρχονται ἀπαρατήρητα, λόγῳ τῆς ἀγνοίας, ἀσυνειδησίας, ἐγωϊσμοῦ ἢ καὶ πωρώσεως τῶν ἰδίων τῶν ὑπαιτίων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδιαφορίας, ἀγνοίας καὶ ἀνοχῆς πάντων ἡμῶν.

Αἱ διαπιστώσεις αὗται μᾶς ὡδήγησαν εἰς τὴν σκέψιν νὰ ἐρευνήσωμεν πλέον ἐπισταμένως τὴν ἰσχύουσαν παρ' ἡμῖν καὶ ἐν τῇ ξένῃ νομοθεσίαν καὶ πρακτικὴν καὶ νὰ ἐκλέξωμεν τὸ θέμα τῆς σημερινῆς μας ὁμιλίας.

Αἱ εἰς βάρος τῶν ἀνηλίκων πράξεις καὶ παραλείψεις, αἱ συνιστῶσαι ἄδικον πρᾶξιν κολάσιμον, δύνανται νὰ προσβάλλουν εἴτε αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν ζωὴν ἢ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνηλίκου, εἴτε τὴν ἠθικὴν τούτου ὑπόστασιν, εἴτε καὶ τὴν οἰκονομικὴν αὐτοῦ κατάστασιν.

Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ἀνήκουν τὰ ἀδικήματα τὰ ὁποῖα τελοῦνται εἴτε πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ βρέφους, εἴτε κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ καὶ μετέπειτα, προσβάλλουν δὲ τὴν ζωήν, τὴν ὑγείαν ἢ τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητά του. Ἐκ τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, πρώτην ἀναφέρομεν τὴν ἄμβλωσιν. Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ποινικὴν νομοθεσίαν, ἡ μήτηρ ἡ ὁποία ἐνεργεῖ ἡ ἰδία ἢ συναινεῖ εἰς τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐνέργειαν ἐπεμβάσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς θανατώσεως τοῦ ἐμβρύου, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι 3 ἐτῶν. Ἐκεῖνος δὲ ὁ ὁποῖος ἐνεργῶν ἐπέμβασιν ἐπὶ τῆς μητρός, ἐπιφέρει τὸν θάνατον τοῦ ἐμβρύου ἢ προμηθεύει εἰς τὴν μητέρα τὰ πρὸς τοῦτο μέσα, τιμωρεῖται αὐστηρότερον καὶ δὴ ἐὰν μὲν ἐνήργησε συναινέσει τῆς κυοφορούσης, διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον 6 μηνῶν μέχρι 5 ἐτῶν, ἐὰν ὅμως ἐνήργησε παρὰ τὴν θέλησιν ἢ ἐν ἀγνοίᾳ ταύτης, τιμωρεῖται διὰ προσκαίρου καθείρξεως. Ὁ σκοπὸς τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῆς ἀμβλώσεως ὡς ἀδίκου πράξεως εἶναι πολύπλοκος, ἀποβλέπει δὲ πρῶτον μὲν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἐμβρύου, κατόπιν εἰς τὴν προφύλαξιν τῆς ὑγείας τῆς μητρὸς καὶ τέλος εἰς τὴν προστασίαν τῶν γεννήσεων. Διὰ τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς τιμωρεῖται καὶ ἡ διαφήμισις τῶν μέσων τῆς ἀμβλώσεως, ὡς δυναμένων νὰ παρασύρουν τὰ ἄτομα εἰς τὴν τέλεσιν τοιούτων πράξεων. Ἐν τούτοις εἰς δύο περιπτώσεις ἡ πρᾶξις μένει, καὶ δικαίως, ἀτιμώρητος, ἀποκλειομένου τοῦ ἀδίκου χαρακτῆρος αὐτῆς, ἤτοι πρῶτον ἐὰν ἡ ἄμβλωσις ἐγένετο παρ' ἰατροῦ πρὸς ἀποτροπὴν κινδύνου τῆς ζωῆς τῆς μητρός, ἢ σπουδαίας καὶ διαρκοῦς βλάβης τῆς ὑγείας της, ἄλλως ἀναποτρέπτων καὶ δεύτερον διὰ λόγους κοινωνικῆς σκοπιμότητος. Ἡ τελευταία αὕτη περίπτωσις ἀναφέρεται

εἰς τὴν ἄμβλωσιν, ἥτις ἐπιβάλλεται διὰ τὴν ἠθικὴν ἀποκατάστασιν τῆς κυοφορούσης, ἤτοι ὁσάκις ἡ σύλληψις ἔλαβε χώραν κατόπιν βιασμοῦ, καταχρήσεως ἀνικάνου πρὸς ἀντίστασιν,ἀποπλανήσεως κόρης ἡλικίας κατωτέρας τῶν 16 ἐτῶν ἢ εἰς περίπτωσιν αἱμομιξίας. Εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας ὁ νομοθέτης θέτει ὑπεράνω τῆς σκοπιμότητος τοῦ κολασμοῦ τῆς ἀδίκου πράξεως τῆς θανατώσεως τοῦ ἐμβρύου, τὴν ὑγείαν τῆς μητρὸς καὶ τὴν ἠθικὴν ταύτης ὑπόστασιν. Κατὰ τὸν Γαλλικὸν Ποινικὸν Κώδικα ἡ περίπτωσις τῆς ἀμβλώσεως ἀντιμετωπίζεται καθ' ὅμοιον σχεδὸν τρόπον. Ἐπὶ πλέον ὅμως ἐὰν ὁ ἐνεργῶν τὴν ἄμβλωσιν εἶναι ἰατρός, μαῖα ἢ φαρμακοποιός, τὸ Δικαστήριον δύναται νὰ ἐπιβάλῃ ὡς παρεπομένην ποινὴν τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀδείας ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος. Εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τούτων ὀφείλεται, λέγεται καὶ ἡ ἐμφανιζομένη ἐν Γαλλίᾳ μείωσις τῶν τοιούτων ἀδικημάτων, καὶ δὴ κατὰ τὰ στατιστικὰ δεδομένα τὸ ἔτος 1947 κατεδικάσθησαν ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ ἀμβλώσει 4.602 ἄτομα, ἐνῷ τὸ ἔτος 1951 ὁ ἀριθμὸς περιωρίσθη εἰς 2.603. Ἐν τούτοις, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἄμβλωσις ἀποτελεῖ, ὡς ἔδει βεβαίως, ἄδικον πρᾶξιν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀγνοήσωμεν ὅτι ἐν πολλοῖς ἀποτελεῖ καὶ κοινωνικὴν ἀνάγκην, βασιζομένην ἐπὶ οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν λόγων, ἀκόμη δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀνάγκης ἴσως προλήψεως μελλοντικῶν βαρυτέρων ἀδικημάτων, ὡς τῆς παιδοκτονίας καὶ ἐκθέσεως. Εἰς ἐνδεχομένην τροποποίησιν τῶν σχετικῶν διατάξεων, φρονοῦμεν ὅτι τοιοῦτοι λόγοι δέον νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν.

Τὸ ἀδίκημα τῆς ἐγκαταλείψεως ἐγκυμονούσης, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Νομοθεσίαν, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους, ἐφ' ὅσον ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα δὲν δύναται λόγῳ τῆς ἐγκυμοσύνης ἢ τοῦ τοκετοῦ νὰ μεριμνήσῃ περὶ αὐτῆς καὶ ἑπομένως καὶ περὶ τοῦ τέκνου της. Κατὰ τὴν Γαλλικὴν νομοθεσίαν, ὁ ἄδικος χαρακτὴρ τῆς πράξεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑπάρξεως νομίμου γάμου, ἡ προβλεπομένη δὲ τότε ποινὴ εἶναι τῆς φυλακίσεως 3 μηνῶν μέχρις ἑνὸς ἔτους καὶ χρηματικὴ ποινή.

Ἔν σοβαρὸν ἀδίκημα εἰς βάρος τῆς ζωῆς τοῦ γεννηθέντος πλέον βρέφους εἶναι ἡ παιδοκτονία. Παρ' ἡμῖν ἡ παιδοκτονία, ἤτοι ὁ φόνος βρέφους ἐκ μέρους τῆς μητρός του ἀμέσως μετὰ τὸν τοκετόν, τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως μέχρι 10 ἐτῶν. Ἡ μειωμένη αὕτη ποινή, ἐν σχέσει πρὸς τὴν προβλεπομένην διὰ τὴν κοινὴν ἀνθρωποκτονίαν, ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδιάζουσαν ψυχοφυσικὴν κατάστασιν, εἰς ἣν θεωρεῖται ὅτι εὑρίσκεται ἡ μήτηρ κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ ἀμέσως μετ' αὐτόν, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ ἡ ἐκ τούτου διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ. Φρονοῦμεν ὅτι τὸ μητρικὸν φίλτρον τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται, ἂν μὴ ἐνωρίτερον, τοὐλάχιστον ἀφ' ἧς ἡ κυοφοροῦσα ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται ἐν αὐτῇ τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς ζῶντος ὀργανισμοῦ, ἀξίζει περισσοτέρου σεβασμοῦ. Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ θεωρῶμεν ὅτι δύναται νὰ ἐπηρεάζηται ἐκ τῆς «ἐκ τοῦ τοκετοῦ προκληθείσης διαταράξεως τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς μητρός». Ἡ στιγμὴ τοῦ τοκετοῦ εἶναι ἴσως δι' αὐτὴν ὀδυνηρά, ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καὶ ἡ ὡραιοτέρα στιγμὴ τῆς ζωῆς της, εἶναι ἡ στιγμὴ καθ' ἣν, συνεπὴς πρὸς τὴν ἀποστολήν της, φέρει εἰς τὸν κόσμον ἕνα Νέον ἄνθρωπον καὶ δὲν πρέπει νὰ κηλιδώνεται. Ἡ στιγμὴ ἐξ ἄλλου αὕτη εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία συναισθηματικῶς τὴν συνδέει ἴσως περισσότερον παντὸς ἄλλου μὲ τὸ τέκνον της. Ὁ Ναπολεόντειος Κῶδιξ ἐθεώρει τὴν παιδοκτονίαν βαρεῖαν ἀνθρωποκτονίαν καὶ προέβλεπε δι' αὐτὴν τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Μεταγενέστεροι Γαλλικοὶ Νόμοι εὗρον ἐλαφρυντικά τινα, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ὁ Νόμος τῆς 2ας Σεπτεμβρίου 1941 νὰ δώσῃ εἰς τὸ ἀδίκημα τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ πλημμελήματος καὶ νὰ ἀπειλῇ τοῦτο διὰ φυλακίσεως 3 ἕως 10 ἐτῶν. Ἐν τούτοις ὁ νομοθέτης τοῦ 1954 ἐθεώρησεν ἀναγκαίαν τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸ αὐστηρότερον καθεστὼς καὶ ἐπανέφερε τὸ ἀδίκημα εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κακουργημάτων. Οὕτω διὰ τοῦ νόμου τῆς 13 Ἀπριλίου 1954, ἡ μήτηρ ἔνοχος παιδοκτονίας, τιμωρεῖται διὰ καταναγκαστικῶν ἔργων. Ἡ τροποποίησις αὕτη ὑπῆρξεν ὀρθωτάτη, διότι οὐδεμία δικαιολογία δύναται νὰ ὑπάρξῃ διὰ τὴν μητέρα, ἡ ὁποία διαπράττει πρᾶξιν τοποθετοῦσαν ταύτην εἰς θέσιν κατωτέραν καὶ

αὐτῶν τῶν ζῴων, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνῷ τὸ πατρικὸν φίλτρον εἶναι σχεδὸν γενικῶς ἀνύπαρκτον, τὸ μητρικὸν εἶναι συγκινητικῶς ἀνεπτυγμένον καὶ ἰσχυρόν. Ἐναντίον τῆς τοιαύτης ἀσυνειδήτου μητρὸς οὐδὲν καθ' ἡμᾶς ἐλαφρυντικὸν δικαιολογεῖται, βαρυτάτη δὲ ποινὴ κατ' αὐτῆς δέον νὰ ἀπειλῆται, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς ἀπειλῆς ὁ περιορισμὸς ἂν μὴ ἡ ἐξάλειψις τοῦ ὁσημέραι ὀγκουμένου στυγεροῦ τούτου ἐγκλήματος. Ἰδιαιτέρα β ε β α ί ω ς μεταχείρισις θὰ ἠδύνατο νὰ νοηθῇ μ ό ν ο ν διὰ τὴν ἀ ν ή λ ι κ ο ν μητέρα, τῆς ὁποίας ἡ ἀνώριμος καὶ ἐν τῷ γίγνεσθαι προσωπικότης δικαιολογεῖ, παρὰ τὸ εἰδεχθὲς τοῦ ἐγκλήματος, τὴν πρὸς τὴν ἡλικίαν ταύτης προσιδιάζουσαν μεταχείρισιν. Ἐξ ἄλλου, σήμερον, ὁπότε ἡ κοινωνικὴ πολιτικὴ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Κοινωνίας προσφέρει μεγαλυτέρας δυνατότητας βρεφικῆς προστασίας, αἱ ἀνάξιαι αὗται μητέρες στεροῦνται καὶ τῆς ἐλαχίστης δικαιολογίας βασιζομένης εἰς κοινωνικοὺς ἢ οἰκονομικοὺς λόγους. Διότι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συναφῶν ὑπηρεσιῶν, τὸ λαμπρὸν Ἵδρυμα «ἡ Μητέρα», τὸ ὁποῖον ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Α.Μ. τῆς Βασιλίσης καὶ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ κόσμημα διὰ τὴν χώραν μας, δέχεται ὡς πραγματικὴ στοργικὴ Μητέρα τὰ δυστυχῆ ταῦτα ἀνεπιθύμητα βρέφη, μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην λεπτότητα καὶ ἐχεμύθειαν, χωρὶς οὔτε ἡ φυσικὴ τούτων μητέρα νὰ ταλαιπωρῆται ἢ ἐκτίθεται, ἀλλ' οὔτε καὶ ταῦτα νὰ ὑπόκεινται εἰς κινδύνους.

Τὸ ἀδίκημα τῆς ἐκθέσεως, ἤτοι τῆς ἐγκαταλείψεως προσώπου τελοῦντος ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ δράστου, ἑπομένως καὶ ἀνηλίκου, ὥστε νὰ περιέλθῃ τοῦτο εἰς θέσιν ἀβοήθητον, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον 6 μηνῶν. Ἐὰν προῆλθε βαρεῖα βλάβη τῆς ὑγείας τοῦ παθόντος, ἐπιβάλλεται κάθειρξις μέχρι 10 ἐτῶν, ἐὰν δὲ ἐπῆλθεν ὁ θάνατος, κάθειρξις 6—20 ἐτῶν. Κατὰ τὸν Γαλλικὸν Κώδικα, ἡ πρᾶξις τῆς ἐκθέσεως τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως 1—3 ἐτῶν καὶ διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Ἐὰν ὅμως δρᾶσται ἦσαν ἀνιόντες ἢ πρόσωπα ἔχοντα ἀναλάβει τὴν περίθαλψιν τοῦ ἀνηλίκου, ἡ προβλεπομένη ποινὴ εἶναι φυλάκισις 2—5 ἐτῶν. Κατὰ τὸν Βελγικὸν Νόμον περὶ προστασίας τῶν ἀνηλίκων τῆς 15ης Μαΐου 1912, ἡ προβλεπομένη ποινὴ διὰ τοὺς γονεῖς ἐνόχους ἐκθέσεως εἶναι ἡ τῆς φυλακίσεως 3 μηνῶν ἕως 2 ἐτῶν καὶ χρηματικὴ ποινή, ἐνῷ διὰ πάντα τρίτον ἡ τῆς φυλακίσεως 1 μηνὸς—1 ἔτους καὶ χρηματικὴ ποινή. Ἐὰν δὲ ἡ ἔκθεσις ἐγένετο εἰς ἐρημικὸν μέρος, οἱ μὲν γονεῖς τιμωροῦνται μὲ φυλάκισιν 1—5 ἐτῶν καὶ χρηματικὴν ποινήν, οἱ δὲ τρίτοι μὲ φυλάκισιν 6 μηνῶν ἕως 3 ἐτῶν καὶ χρηματικὴν ποινήν. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς νομοθεσίας ταύτας παρατηρεῖται, ὀρθώτατα, ἡ ἀπειλὴ βαρυτέρας ποινῆς εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ θύματος. Εἶναι φανερὸν ὅτι τὰ πρόσωπα ταῦτα, ὡς ἔχοντα ηὐξημένην ἠθικὴν καὶ νομικὴν εὐθύνην ἔναντι τοῦ ἀνηλίκου, δέον νὰ ὑφίστανται καὶ τὰς αὐστηροτέρας ποινάς, ὅταν γίνωνται ἐπιλήσμονες τῆς ὑποχρεώσεώς των ταύτης. Ἐν τούτοις παρ' ἡμῖν οὐδεμία διάκρισις ὑπάρχει ἐν τῷ σχετικῷ ἄρθρῳ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ἓν ἀδίκημα τὸ ὁποῖον, ὡς ἐλέχθη, ἰδιαιτέρως συνεκίνησε τὴν κοινὴν γνώμην, εἶναι τὸ ὑπαγόμενον εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν σωματικῶν βλαβῶν. Εἰς τὸ Κεφάλαιον τοῦτο, ὁ Ποινικὸς ἡμῶν Κῶδιξ περιέχει εἰδικὸν ἄρθρον, τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ διὰ φυλακίσεως τοὐλάχιστον 3 μηνῶν καὶ μέχρι 5 ἐτῶν, ἂν δὲν συντρέχῃ περίπτωσις βαρυτέρας ἀξιοποίνου πράξεως, τὸν διὰ συνεχοῦς σκληρᾶς μεταχειρίσεως ἢ διὰ κακοβούλου παραμελήσεως τῶν ὑποχρεώσεών του ἐπιφέροντα σωματικὴν κάκωσιν ἢ βλάβην τῆς ὑγείας εἰς πρόσωπον μὴ συμπληρῶσαν τὸ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἓν συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα, ἤτοι τὴν ὕπαρξιν σωματικῆς κακώσεως ἢ βλάβης τῆς ὑγείας τοῦ ἀνηλίκου. Ἐὰν ὅμως ἔχωμεν σκληρὰν μεταχείρισιν ἢ κακόβουλον παραμέλησιν τῶν ὑποχρεώσεων, χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ κάκωσις ἢ βλάβη τῆς ὑγείας ἡ πρᾶξις δὲν συνιστᾷ ἀδίκημα. Ὅμως, καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην δὲν εἶναι ἀρκούντως σοβαρὰ ἡ διαρκὴς φυσικὴ καὶ ψυχικὴ ταλαιπωρία τοῦ βασανιζομένου ἀνηλίκου; Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα; Αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ὅμως ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἐγκληματικῆς βουλήσεως, διὰ τῆς δι-

ενεργείας πράξεως ἢ τῆς ἐκδηλώσεως παραλείψεως, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἀποτελέσματος, κατ' ἐλάχιστον μόνον διαφέρει ἐκείνης ἥτις ἐπέφερε κάκωσιν ἢ βλάβην. Τὸ κυρίως ἀποτέλεσμα εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις συνίσταται εἰς τὴν δημιουργίαν εἰς τὸν ἀνήλικον αἰσθήματος ἀνασφαλείας καὶ ἄγχους, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τὴν ἀνάπτυξιν νοσηρᾶς προσωπικότητος πλήρους μίσους, διαστροφῆς, σκληρότητος καὶ διαθέσεως πρὸς ἐκδίκησιν. Κατὰ πρόσφατον Γαλλικὸν Νόμον, ἔνοχοι τραυμάτων, στερήσεων τροφῆς ἢ φροντίδων, ἕνεκα τῶν ὁποίων τ ί θ ε τ α ι ε ἰ ς κ ί ν δ υ ν ο ν ἡ ὑγεία ἀνηλίκου μὴ ὑπερβαίνοντος τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως 1 ἕως 5 ἐτῶν καὶ χρηματικῆς ποινῆς. Ἐὰν ὑπαίτιοι εἶναι γονεῖς, κηδεμόνες ἢ ἕτερα πρόσωπα ἔχοντα τὴν εὐθύνην τῆς ἐπιμελείας τοῦ ἀνηλίκου, τιμωροῦνται διὰ φυλακίσεως 3 ἕως 10 ἐτῶν καὶ χρηματικῆς ποινῆς, προβλέπονται δὲ καί τινες περαιτέρω ἐπιβαρυντικαὶ περιπτώσεις. Παρομοίας διατάξεις ἔχει καὶ ὁ Βελγικὸς Νόμος ὡς καὶ σχετικοὶ νόμοι ἄλλων κρατῶν. Εἰς τὰς ξένας πάντως νομοθεσίας τιμωρεῖται πᾶσα ἐγκληματικὴ ἐκδήλωσις, δ υ ν α μ έ ν η νὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνηλίκου, ἀνεξαρτήτως ἐὰν ἔσχε τοιοῦτον ἀποτέλεσμα. Διὰ τοὺς αὐτοὺς ἐξ ἄλλου λόγους, οὓς προηγουμένως ἀναφέραμεν, ἡ εὐθύνη τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων εἶναι ηὐξημένη καὶ ἐπομένως καὶ αἱ ἐκ τῆς παραμελήσεως ταύτης συνέπειαι ἐντονώτεραι. Ἡ ἀπειλὴ ὅθεν αὐστηροτέρων ποινῶν προλαμβάνει τοιαῦτα ἀδικήματα, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι ἐπὶ τῆς προσωπικότητος καὶ τῆς ψυχικῆς ἰσορροπίας τῶν ἀνηλίκων εἶναι σοβαρώτεραι καὶ μονιμώτεραι ἐκείνων αἱ ὁποῖαι θὰ ἐπέλθουν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ σώματος τῶν ἀθώων τούτων θυμάτων. Τὰ τραύματα καὶ αἱ οὐλαὶ ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀνηλίκου ἐκ τῆς σκληρᾶς μεταχειρίσεως δὲν θὰ εἶναι τόσον βαθεῖαι καὶ σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐξαφανισθοῦν, ἐνῷ ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι θὰ προκληθοῦν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα του, θὰ μείνουν ἀνεξίτηλοι καὶ πολλάκις θὰ προσδιορίσουν τὴν μελλοντικὴν θέσιν του ὡς ἀτόμου ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τὸ ὑποστηριζόμεον καὶ ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ γονέων, ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἐργοδοτῶν, ἢ ἑτέρων προσώπων, σύστημα τοῦ βασανισμοῦ τῶν ἀνηλίκων ὡς μέσου σωφρονισμοῦ, εἶναι σήμερον ἀπαράδεκτον καὶ καταδικάζεται ἐπιστημονικῶς. «Τὸ ξύλο... δὲν βγῆκε ἀπὸ τὸν Παράδεισο». Οὐδαμόθεν προκύπτει ὅτι εἰς τὸν Παράδεισον ἐφαρμόζεται ἡ μέθοδος τοῦ «ξυλοδαρμοῦ». Ἀντιθέτως μάλιστα. Τοῦτο μόνον ὡς ἐπιχείρημα χρησιμοποιεῖται, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν σκληρὰν συμπεριφορὰν πρὸς ἀνήλικους. Δὲν εἶναι ἐν τούτοις ἀναγκαία ἡ σκληρὰ μεταχείρισις διὰ νὰ σωφρονισθῇ ὁ ἀνήλικος. Ἀπαιτεῖται ἀγάπη, κατανόησις καὶ ἰσορροπημένη ἀγωγή. Ὁ Βούδας πρὸ 2.500 ἐτῶν ἔλεγε : «τὴν βίαν μόνον μὲ τὴν ἀγάπην δυνάμεθα νὰ ἀντιμετωπίσωμεν καὶ τὸ ψεῦδος μὲ τὴν ἀλήθειαν». Ἡ σκληρὰ μεταχείρισις εἶναι συνήθως ἔ κ ρ η ξ ι ς ἐκνευρισμοῦ καὶ πείσματος, ἐκδηλουμένη εἰς βάρος τῶν ἀνηλίκων ἐκ μέρους ἐνηλίκων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην νὰ δώσουν μίαν διέξοδον εἰς τὰ ἰδικά των προβλήματα καὶ εἰς τὰς ἰδίας αὐτῶν νευροψυχικὰς καὶ συναισθηματικὰς διαταραχάς. Ὅταν ὅμως γνωρίζουν ὅτι αἱ ἐκ τοῦ νόμου συνέπειαι δύνανται νὰ εἶναι μᾶλλον ὀδυνηραὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, θὰ περιορίσουν τὰς τοιαύτας ἐκρήξεις, τὰς ὁποίας θὰ διοχετεύσουν πρὸς ἄλλας διεξόδους.

Ἀδικήματα στρεφόμενα κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνηλίκων εἶναι ἡ ἁρπαγὴ τούτων ἀπὸ τῶν γονέων, ἐπιτρόπων, ἢ παντὸς ἑτέρου ὑπευθύνου, ὡς καὶ ἡ ἑκουσία ἀπαγωγὴ θήλεος ἐπὶ σκοπῷ γάμου ἢ ἀκολασίας, ἄνευ συγκαταθέσεως τῶν ὑπευθύνων διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἀνηλίκου. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ἀπειλεῖται ποινὴ φυλακίσεως μέχρι 3 ἐτῶν, ἐπιτεινομένη εἰς κάθειρξιν μέχρι 10 ἐτῶν, ἐὰν ἡ πρᾶξις ἐγένετο χάριν κερδοσκοπίας ἢ δι' ἀνηθίκους σκοπούς. Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἀπειλεῖται ποινὴ φυλακίσεως ἐπίσης μέχρι 3 ἐτῶν, ἐὰν ἡ ἀπαγωγὴ ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ γάμου καὶ μέχρι 5 ἐτῶν ἐὰν ἐπὶ σκοπῷ ἀκολασίας. Ἡ ἁρπαγὴ ἀνηλίκου δι' ἀπάτης ἢ βίας, κατὰ τὴν Γαλλικὴν ποινικὴν νομοθεσίαν, τιμωρεῖται μὲ κάθειρξιν ἐπιτεινομένην εἰς ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα, ἐὰν ἡ ἀνήλικος εἶναι κάτω

τῶν 15 ἐτῶν. Ἐὰν ἡ ἁρπαγὴ ἐγένετο ἄνευ βίας ἢ ἀπάτης, ἡ προβλεπομένη ποινὴ εἶναι 2 ἕως 5 ἐτῶν καὶ χρηματικὴ ποινή.

Πλεῖστα νομοθετικὰ μέτρα λαμβάνονται διεθνῶς διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τῶν ἀνηλίκων. Ἐὰν ἡ σκληρὰ μεταχείρισις καὶ ἡ ἔλλειψις στοργῆς δημιουργοῦν ἐκτὸς τῶν ἀμέσων κινδύνων κατὰ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωματικῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἀνηλίκου καὶ ἐμμέσους κατὰ τῆς ὁμαλῆς ἀναπτύξεως τῆς προσωπικότητός του, τὰ ἀδικήματα κατὰ τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνηλίκου ἀποτελοῦν ἄμεσον καὶ συγκεκριμένην προσβολὴν κατὰ τοῦ ψυχικοῦ καὶ ἠθικοῦ του κόσμου. Τοιαῦται ἄδικοι πράξεις δύνανται νὰ στρέφωνται εἴτε καθ' ἑνὸς συγκεκριμένου ἀνηλίκου, εἴτε νὰ ἔχουν γενικώτερον ἀντίκτυπον ἐπὶ τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας ἐν τῷ συνόλῳ της.

Εἰς τὴν πρώτην ὁμάδα ἀνήκουν τὰ ἀδικήματα κατὰ τῶν ἠθῶν, ἡ παραμέλησις ἐποπτείας ἀνηλίκου καὶ ἡ παρεμπόδισις τούτου ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιδίδηται εἰς τὴν ἀληθείαν καὶ ἐπαιτείαν. Εἰς τὴν δευτέραν ὁμάδα ἀνήκουν αἱ πράξεις αἱ στρεφόμεναι γενικῶς κατὰ τῆς νεότητος, ὡς καὶ διάφοροι ἐκδόσεις ἀσέμνων δημοσιευμάτων, τὰ ἀκατάλληλα θεάματα, τὰ τυχηρὰ παίγνια, ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ τὰ ναρκωτικά.

Κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν Ποινικὸν Κώδικα, τὸ πρῶτον ἀναφερόμενον ἀδίκημα κατὰ τῶν ἠθῶν εἶναι ὁ βιασμός, δι' ὃν ἀπειλεῖται ποινὴ καθείρξεως, ἀνεξαρτήτως ἐὰν τὸ θῦμα εἶναι ἢ μὴ ἀνήλικον. Ὁ Γαλλικὸς Ποινικὸς Κῶδιξ ἐν τούτοις, τιμωρῶν τὴν πρᾶξιν τοῦ βιασμοῦ διὰ προσκαίρων καταναγκαστικῶν ἔργων, ἀπειλεῖ τὸ ἀνώτατον ὅριον τῆς ποινῆς ταύτης, ἐὰν τὸ θῦμα ὑπῆρξεν ἀνήλικος ἡλικίας κάτω τῶν 15 ἐτῶν. Ἀκόμη δέ, ἐφ' ὅσον ὁ δράστης εὑρίσκεται εἰς ἄμεσον συγγενικὴν ἢ πνευματικὴν σχέσιν μετὰ τῆς ἀνηλίκου, ἡ ἀπειλουμένη ποινὴ εἶναι ἰσόβια δεσμά. Ὁ Βελγικὸς Νόμος τοῦ 1912 περὶ προστασίας τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐμφανίζει κλιμάκωσιν εἰς τὴν εὐθύνην τῶν ὑπαιτίων βιασμοῦ εἰς βάρος ἀνηλίκου. Οὕτω ἐπὶ ἀνηλίκων θυμάτων ἄνω τῶν 16 ἐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως, ἡ ἀπειλουμένη κατὰ τοῦ δράστου ποινὴ εἶναι ἡ τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων 10 ἕως 15 ἐτῶν. Ἐὰν τὸ θῦμα εἶναι ἡλικίας 14—16 ἐτῶν, ἡ ἀπειλουμένη ποινὴ εἶναι καταναγκαστικὰ ἔργα 10 ἕως 20 ἐτῶν, ἐὰν δὲ ἡλικίας 10 ἕως 14 ἐτῶν, ἡ αὐτὴ ποινὴ ἀπειλεῖται καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡ πρᾶξις τοῦ βιασμοῦ δὲν συνετελέσθη. Ἐὰν τέλος ἡ ἡλικία τοῦ θύματος εἶναι κατωτέρα τῶν 10 ἐτῶν ἡ ἀπειλουμένη ποινὴ εἶναι ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα. Περαιτέρω προβλέπεται ὅτι ἐὰν πρᾶξις ἀσελγείας ἢ βιασμοῦ λάβῃ χώραν ἐνώπιον ἀνηλίκου κάτω τῶν 16 ἐτῶν, ἐπιβάλλεται κατὰ τοῦ δράστου ποινὴ φυλακίσεως 1 μηνὸς ἕως 3 ἐτῶν καὶ χρηματικὴ ποινή. Παρ' ἡμῖν, ὡς ἐλέχθη, ἡ ποινὴ παραμένει εἰς τὴν κάθειρξιν, ἄνευ διακρίσεως μεταξὺ ἡλικίας τοῦ θύματος ἢ ἰδιότητος τοῦ δράστου. Βεβαίως, ὁ Δικαστής, ἐκτιμῶν τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ δράστου ἢ τὴν ἡλικίαν τοῦ θύματος θὰ δώσῃ ἐν τῇ ἐπιμετρήσει τῆς ποινῆς τὴν δέουσαν λύσιν. Πάντως ἡ ἀπειλὴ βαρείας ποινῆς ἐπὶ θυμάτων ἀνηλίκων ἐξυπηρετεῖ τὸ κοινὸν αἴσθημα καὶ τὴν ἰδέαν τῆς εἰδικῆς καὶ γενικῆς προλήψεως. Εἶναι γνωστὸν ὅτι πρόσωπα τοιαύτης ἠθικῆς ὑποστάθμης δὲν παρακολουθοῦν τὴν νομολογίαν τῶν δικαστηρίων, διὰ νὰ γνωρίζουν τὰς συνεπείας ἃς εἶχεν εἰς ἄλλους ὁμοία πρᾶξις. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ ἰδικός των συνήγορος θὰ χειρισθῇ τὴν ὑπόθεσιν καλύτερον καὶ θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπιβολὴν εἰς αὐτὸν τοῦ κατωτάτου ὁρίου τῆς ποινῆς, ἐνῷ ἡ ἐν τῷ νόμῳ ἀπειλὴ βαρείας ποινῆς, ἀποστερεῖ τούτους τῶν ἀνωτέρω αἰσιοδόξων προσδοκιῶν καὶ παρεμποδίζει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς τελέσεως τῆς πράξεως.

(Συνεχίζεται)

Στὴ μάννα

Μάννα μου ἄσε με καὶ μὲ γιὰ σένανε νὰ ψάλλω,
μάννα μου σὺ μὲ γέννησες καὶ μέσα σου στὰ στήθεια
μὲ θήλαζες καὶ μ' ἔτρεφες μὲ γάλα τὴν ἀλήθεια·
καὶ τώρα νέος βροντερὸς, μέσα στὴ νιότη θάλλω!

*

Ξενύχταγες στὸ πλάϊ μου πολλὲς φορὲς τὰ βράδυα,
ὅταν ἀρρώστεια χτύπαγε στῆς πείνας τὰ σημάδια.
Ἔκλαιες σὰν ὁ πυρετὸς μὲ εἶχε ὁλοφλογίσει
καὶ ζήταγες ἀπ' τὸν Χριστὸ ὑγειὰ νὰ μοῦ χαρίσῃ.

*

Κι' ὅταν ἐγὼ μεγάλωσα εἶχα τὴν συμβουλή σου
ποὺ μοῦ' δινες κάθε πρωὶ μαζὶ μὲ τὴν εὐχή σου :
«Τράβα στὸ δρόμο τῆς τιμῆς, τῆς ἀρετῆς παιδί μου».
Μοῦ χάριζες κι' ἕνα φιλὶ μαννούλα μου χρυσῆ μου.

*

Κάποτε ὅμως σ' ἔκοψε τὸ μαῦρο τὸ δρεπάνι,
μὰ ὁ Χριστὸς σοῦ χάρισε τῆς ἀρετῆς στεφάνι !
Καὶ τώρα κλαίω σιωπηλὰ στὸν τύμβο σου ἐπάνω·
πῆρα κιθάρα ν' ἀνεβῶ στὸν οὐρανὸ· δὲν φθάνω.

*

Μάννα μου δὲν ἔχω φωνή, μιὰ ψεύτικη ἔχω λύρα
καὶ μέσ' τῆς μούσας τὴν στροφὴ λίγα σκορπίζω μύρα,
ἀπ' τῆς ψυχῆς μου τὸν ἀνθὸ ποὖχει λαχτάρα τόση
νἄρθῃ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ κεῖ νὰ σ' ἀνταμώσῃ.

Σ. Χανδρῆς

ΑΙ ΑΠΕΡΓΙΑΙ

Ὑπὸ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ Σ. Χ. ΘΕΟΔΟΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

9.—Ἡ ἀπεργία εἶναι παράβασις.
10.—Καταχρήσεις τῶν ἀπεργῶν.
11.—Σύστημα τοῦ Taylor.
12.—Μέτρα βελτιώσεως τῆς θέσεως τοῦ ἐργάτου.
13.—Κρατικὰ ὄργανα καὶ ἀπεργία.
14.—Λόγοι ἀπαγορεύοντες τὰς ἀπεργίας κρατικῶν ὀργάνων.

***

9. Ἡ ἀπεργία εἶναι παράβασις.

Ὁ ἐργάτης συνάπτων συμβόλαιον μετὰ τοῦ ἐργοδότου, πρὸς παροχὴν εἰς αὐτὸν ὑπὸ ὡρισμένους ὅρους τῶν ὑπηρεσιῶν του, εἶναι ἀπολύτως ὑποχρεωμένος νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετ' αὐτοῦ πρὶν ἢ προβῇ εἰς διάρρηξιν τῶν συμφωνιῶν του. Κατὰ τὴν στενὴν ἀντίληψιν τοῦ κοινοῦ δικαίου, τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ ἐργάτης νὰ κηρύξῃ ἀπεργίαν, ἂν καὶ εἶναι ἀναμφισβήτητον, ἀποτελεῖ παράβασιν. Δὲν στηρίζεται εἰς τὸ αὐστηρῶς ἐννοούμενον δίκαιον ἡ δικαιολογία ὅτι διὰ τῆς ἀπεργίας δὲν διαλύεται ἡ συναφθεῖσα συμφωνία μεταξὺ τοῦ ἐργάτου καὶ τοῦ ἐργοδότου, ἀλλὰ διακόπτεται προσωρινῶς μόνον πρὸς διακανονισμὸν τῶν διαφωνιῶν αἱ ὁποῖαι προέκυψαν.

10. Καταχρήσεις τῶν ἀπεργῶν.

Εἶναι πασίγνωστον ὅτι οἱ ἐργάται διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν προβαίνουν εἰς παντοειδεῖς καταχρήσεις. Πᾶν μέσον χρησιμοποιούμενον πρὸς ἐπιβολὴν τῆς θελήσεως τῶν ἀπεργῶν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἀποτέλεσμα βίας, θεωρεῖται ὑπ' αὐτῶν ὡς θεμιτόν. Ἡ Ἀστυνομία ἀνέχεται τὰ πάντα. Καὶ μόνη ἡ παρουσία ἀστυνομικῶν διὰ νὰ προλάβουν τυχὸν ἔκτροπα ἐκ μέρους θερμοαίμων ἀπεργῶν, θεωρεῖται ὑπ' αὐτῶν ὡς πρόκλησις καὶ ὡς μεροληψία ὑπὲρ τοῦ ἐργοδότου. Ἡ Ἀστυνομία καθίσταται ἀνίσχυρος καὶ κατὰ τῶν κακοποιούντων τοὺς θέλοντας νὰ ἐργασθοῦν. Ἡ ἀνικανότης τῆς καταστολῆς τοῦ κακοῦ, συνεπάγεται ἀναγνώρισιν τούτου ὡς ἐπιτρεπομένου, ἐπίσης δὲ καὶ ἐγκατάλειψιν τοῦ ἀδικουμένου εἰς τὴν τύχην του. Ἡ ἐπέμβασις τῆς Ἀστυνομίας περιορίζεται εἰς τὴν πρόληψιν ἐξευτελισμοῦ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ δικαίου. Καὶ ἡ δικαιοσύνη ἀκόμη, ὅταν προσάγωνται ἐνώπιόν της οἱ τυχὸν παρεκτραπέντες ἀπεργοί, ἐξαντλεῖ ὅλην τὴν ἐπιείκειάν της ὑπὲρ αὐτῶν.

Παρ' ὅλην τὴν ὑπέρβασιν τῶν δικαιωμάτων τῆς ἀπεργίας, οἱ ἀπεργοὶ δὲν ἀρκοῦνται μόνον εἰς τὴν ὑπέρβασιν, ἀλλὰ λαμβάνουν καὶ ἀποφάσεις ὅλως παράφρονας. Καταστρέφουν τὰ μηχανήματα, τὰ ἐργαλεῖα, τὰς ἐγκαταστάσεις, τὰς πρώτας ὕλας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ζημιώσουν τὸν ἐργοδότην, χωρὶς καμμίαν ἀπολύτως παροῦσαν ἢ μελλοντικήν, φανερὰν ἢ ἀφανῆ, ἄμεσον ἢ ἔμμεσον ἐξυπηρέτησιν τῆς ἐργατικῆς ἰδέας. Τὴν καταστροφὴν ταύτην, τὸ sabotage, ὑπαγορεύει μόνον πνεῦμα μίσους καὶ ἀνοήτου καὶ ἀκαταλογίστου ἐκδικήσεως. Ἐκτὸς αὐτῆς τῆς θετικῆς ζημίας, τὴν ὁποίαν προκαλοῦν οἱ ἐργάται εἰς βάρος τοῦ ἐργοδότου, ἐφαρμόζουν καὶ ἄλλο μέσον ἠπιώτερον, ἀλλ' ἐπίσης σατανικόν, τὴν ἀρνητικὴν πλέον ζημίαν, παραλύοντες τὴν ἐργασίαν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι πλέον αὕτη παραγωγική. Εἰς τὰς παρεκτροπὰς αὐτάς, οἱ ἐργάται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, οὐδέποτε ἄγονται μόνοι των. Κατὰ κανόνα ὑποκινοῦνται ὑπὸ ὑστεροβούλων ἀτόμων, παρουσιαζομένων δῆθεν ὡς προστατῶν τῶν ἐργατικῶν συμφερόντων, ἀλλὰ μὲ πραγματικὸν σκοπὸν τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐργατικῆς μάζης πρὸς ἐπιτυχίαν ἀπωτέρων βλέψεών των.

11. Σύστημα τοῦ Taylor.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου (1914—1918), ὁ ἐρ-

γάτης παρέσχε τὰς ὑπηρεσίας του παραιτηθεὶς δικαιωμάτων του θεωρουμένων ὡς σεβαστῶν. Πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς χώρας του ὁ ἐργάτης ἐλησμόνησε τὰ δικαιώματά του. Ἐὰν ὁ Ρῶσσος ἐργάτης ἔκαμε τὸ ἀντίθετον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἐθεώρησε τὸν ἐσωτερικὸν ἐχθρὸν ὡς φοβερώτερον τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ὁ πόλεμος συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀμερικανοῦ μηχανικοῦ Φρειδερίκου Ταΐλορ, ἀξιοῦντος τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ ὠφελίμου ἀποτελέσματος διὰ τοῦ κατωτάτου ὁρίου τῆς προσπαθείας.

Ὁ Ταΐλορ κατέληξεν εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην κατόπιν τῶν παρατηρήσεών του ὅτι εἰς τὰ ἐργοστάσια ὡς ἐκ τῆς ἀτελοῦς ὀργανώσεως, ἡ ἐργασία ἐγίνετο ἐλαττωματικὴ καὶ διὰ μεγάλων προσπαθειῶν καὶ ἀπωλείας πολυτίμου χρόνου. Ὁ Τ. ἔφθασε βαθμηδὸν εἰς τὴν τελικὴν διατύπωσιν τοῦ συστήματός του, ἀποβλέποντος εἰς τὸ νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν ἐργοδότην καὶ τὸν ἐργάτην, ἔχοντας κοινὰ συμφέροντα εἰς τὴν παραγωγήν, τὸν ἀνώτερον βαθμὸν εὐζωΐας. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ πᾶσα ἀπώλεια ἐνεργείας καὶ χρόνου εἰς τὸ ἐργοστάσιον. Κατὰ τὸν Ταΐλορ, δὲν ἀρκεῖ τὸ νὰ κατανοήσῃ ὁ ἐργάτης ὅτι διὰ τῆς μεγαλυτέρας ἀποδόσεως δὲν βλάπτονται τὰ συμφέροντά του, ἀλλὰ τοὐναντίον ὠφελεῖται, διότι μειοῦται καὶ ὁ τιμάριθμος τῆς ζωῆς, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ ἀναλύεται τεχνικῶς τὸ ἔργον του, νὰ διαρρυθμίζωνται συστηματικῶς αἱ ὑπηρεσίαι του, νὰ τελειοποιοῦνται αἱ μηχαναὶ καὶ τὰ ἐργαλεῖα, νὰ συντονίζωνται αἱ κινήσεις ὥστε νὰ ἀποκλείεται πᾶσα ἀπώλεια χρόνου καὶ ἐνεργείας. Ἡ ἀνάλυσις τῶν κινήσεων τοῦ ἐργάτου πρέπει νὰ ἀνατίθεται εἰς εἰδήμονα μηχανικόν, ὅστις παρακολουθῶν τοῦτον ἐν ἐνεργείᾳ, μελετῶν καὶ ἀναλύων τὴν ἐργασίαν καὶ τὰς κινήσεις τοῦ ἐργάτου, διαγράφει τὰς περιττὰς καὶ ὁρίζει χρονομετρικῶς τὰς ἀναγκαίας. Ὁ ἐργάτης ἀφ' ἑτέρου χρησιμοποιεῖται δ' ἐπιλογῆς εἰς ἐργασίας τῆς εἰδικότητός του, ἐν τέλει δὲ ὁλόκληρος αὕτη ἡ μεθοδικὴ τελειοποίησις ἐλέγχεται καὶ παρακολουθεῖται ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της. Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ὀργανώσεως τῆς ἐργασίας εἶναι ἡ ἐλάττωσις τῆς τιμῆς τῶν προϊόντων καὶ ἡ αὔξησις ἀντιστοίχως τῆς καταναλώσεως, ἄρα καὶ τῆς ζητήσεως, ἐξ οὗ προέρχεται μεγαλύτερος βαθμὸς εὐζωΐας διά τε τοὺς ἐργάτας καὶ τὸν ἐργοδότην. Τὸ μόνον τρωτὸν εἰς τὸ σύστημα τοῦ Ταΐλορ εἶναι ὅτι διὰ τὸν ἐργάτην ὑποτιμᾷ τὸν ψυχολογικὸν παράγοντα. Τελειοποίησις τοῦ συστήματος τοῦ Ταΐλορ ὁδηγοῦσα εἰς τὴν τελείαν ὀργάνωσιν τῆς παραγωγῆς, ἔγκειται κυρίως εἰς τὸ ὅτι πρέπει νὰ προηγῆται ἡ μελέτη τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς φυσιολογίας τοῦ ἐργάτου καὶ πρὸς αὐτὴν νὰ στρέφεται καὶ νὰ προσαρμόζηται ἡ ὀργάνωσις τῆς παραγωγῆς.

12. Μέτρα βελτιώσεως τῆς θέσεως τοῦ ἐργάτου.

Διὰ τὴν βελτίωσιν ἐν γένει τῆς θέσεως τοῦ ἐργάτου ἐλήφθησαν καὶ ἕτερα μέτρα διὰ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλιῶν. Τὸ ἄρθρον 23 τῆς Συνθήκης ταύτης ὁρίζει, ὅτι τὰ μέλη τῆς Κοινωνίας ὀφείλουν νὰ καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ἐπιτυχίαν ὅρων ἐν πνεύματι ἰσότητος καὶ ἀνθρωπισμοῦ, διὰ πάντα ἐργάτην ἀνεξαρτήτως φύλου. Πρὸς τοῦτο ἐκρίθη ἀπαραίτητος ἡ ἵδρυσις διεθνῶν ὀργανισμῶν. Ἡ Συνθήκη τῆς Οὐασιγκτῶνος καθιέρωσε τὸ ὀκτάωρον, τὸ ὁποῖον ἔγινε δεκτὸν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἐνῷ ὑπὸ τῶν ἀντιτιθεμένων εἰς τὸ ὅριον τοῦ ὀκταώρου παρατάσσονται πλεῖστα ὅσα ἐλαττώματα. Τὸ μέτρον τοῦ ὀκταώρου ἐλήφθη καὶ διὰ τοὺς ἐργάτας τῆς θαλάσσης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἠμπορεῖ νὰ προκαλέσῃ πολλὰ δυσάρεστα. Τὴν ἐργασίαν ἐν πλῷ καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ θυέλλης, δὲν κανονίζει ἡ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου. Ποία κατάχρησις τοῦ μέτρου τοῦ ὀκταώρου δύναται νὰ γίνῃ κατόπιν ἀρνήσεως τοῦ ἐργάτου θαλάσσης νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐργασίαν του εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ὀκταώρου, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ ὁ κοινωνιολόγος ὁ συμμετέχων εἰς συμβούλια.

Τὸ ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἱδρυθὲν Διεθνὲς Γραφεῖον Ἐργασίας δὲν ἐξησφάλισε τὴν κοινωνικὴν γαλήνην. Ἐξ αἰτίας τοῦ μέτρου τοῦ ὀκταώρου ἠπειλήθησαν καὶ συνέβησαν πολλαὶ ἀπεργίαι.

13. Κρατικὰ ὄργανα καὶ ἀπεργία.

Κατὰ πόσον τὰ κρατικὰ ὄργανα ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κατέρχωνται εἰς ἀπεργίας ἢ ὄχι, ὑποστηρίζονται διάφοροι γνῶμαι.

Πλεῖστοι περιορίζουν τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ἐκ τῶν κρατικῶν ὀργάνων μόνον εἰς τοὺς ἐκτελοῦντας ὑπηρεσίαν μὲ ἐργοδότην τὸ Κράτος, ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν τύπον τοῦ ἐπιχειρηματίου, ὡς λ.χ. ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν Κρατικῶν Σιδηροδρόμων καὶ ἄλλαι παρομοίας φύσεως ὑπηρεσίαι. Ὑποτίθεται ὅμως ὅτι ἐὰν ἀπηγορεύετο εἰς τοὺς ὑπαλλήλους τῶν σιδηροδρόμων ἐν γένει τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας, οἱ ὑπάλληλοι τῶν Σ.Ε.Κ. θὰ ἦσαν εἰς μειονεκτικὴν θέσιν, συγκρινόμενοι πρὸς τοὺς ὑπαλλήλους ἰδιωτικῶν ἑταιριῶν σιδηροδρόμων, ὡς λ.χ. τοῦ σιδηροδρόμου Βόλου—Μηλεῶν.

Ἄλλοι πάλιν ὑποστηρίζουν ὅτι πᾶν κρατικὸν ὄργανον ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατέρχεται εἰς ἀπεργίας.

14. Λόγοι ἀπαγορεύοντες τὰς ἀπεργίας τῶν κρατικῶν ὀργάνων.

Ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα σοβαρὰ ἐπιχειρήματα ὥστε νὰ θεωρῆται ἀπηγορευμένον τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας εἰς τὰ κρατικὰ ὄργανα.

Σκοπὸς τῆς ἀπεργίας εἶναι ἡ ἄμυνα τοῦ ἀνισχύρου ἐργαζομένου κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ ἰδιώτου ἐργοδότου. Ὅταν ὅμως ἐργοδότης ἀντὶ ἑνὸς ἰδιώτου εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ Κράτος, τότε πᾶν ὅπλον ἀμύνης εἶναι μάταιον, διότι τὸ Κράτος ὡς πανίσχυρον ἐξουδετερώνει τὸ ὅπλον τῆς ἀπεργίας τῶν ὀργάνων του, εἴτε διὰ τῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν ἀπεργῶν, ὁπότε οὗτοι ὑπάγονται ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν δικαιοσύνην καὶ πειθαρχίαν καὶ ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ὑπηρεσίας διατρέχουν τὸν κίνδυνον νὰ ἀχθοῦν πρὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, εἴτε ἀναθέτουν τὰ καθήκοντα τῶν ἀπεργῶν εἰς ἕτερα ὄργανά του ἐκτελοῦντα στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὥστε νὰ φέρῃ ἀντιπερισπασμὸν καὶ νὰ παραλύσῃ τὴν ἀπεργίαν. Ἐπίσης πᾶν ὅπλον ἀμύνης εἶναι καὶ ἀδικαιολόγητον, διότι ὅταν τὸ Κράτος ἐπιβάλλῃ βάρη εἰς τὴν μεγάλην κατηγορίαν τῶν μὴ ὄντων ὀργάνων του πολιτῶν, οἱ ὁποῖοι μάλιστα στεροῦνται παντὸς ὅπλου ἀμύνης, ἀκόμη καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀρνήσεως, διατὶ δὲν δικαιολογεῖται καὶ ἀνεπαρκὴς ἀκόμη ἀμοιβὴ μιᾶς κατηγορίας τῶν ὀργάνων του ; Ἐὰν λ.χ. ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἐργάτας τῶν Τ.Τ.Τ. ὅπλον ἀμύνης, διατὶ νὰ μὴ χορηγηθῇ ὅμοιον ὅπλον εἰς τὴν μεγίστην τάξιν τῶν πολιτῶν τῶν ἐπιβαρυνομένων ὑπὸ τοῦ Κράτους κατὰ τρόπον ὅλως ἄδικον καὶ ἄνισον ;

Ἐφ' ὅσον δεχόμεθα τὴν ἔννοιαν τοῦ Κράτους, πρέπει νὰ δεχώμεθα καὶ τοῦτο ἱκανὸν νὰ μὴ ἀδικῇ μίαν τάξιν πολιτῶν καὶ δὴ τὴν πλειονοψηφίαν, εἰς ὄφελος τῆς προνομιούχου τάξεως τῶν ὀργάνων του. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γενομένης ἀδικίας εἰς τινας τάξεις ὑπάρχουν μέσα ἀμύνης καὶ συγκεκριμένως τὸ Κοινοβούλιον, ἡ ἀναφορά, ὁ τύπος. Ἐὰν τὰ μέσα ταῦτα εἶναι ἀνεπαρκῆ θὰ εἶναι ἀνεπαρκὴς καὶ ἡ ἀπεργία προκειμένου περὶ Κράτους ἀναισθήτου.

Ἡ παροχὴ ὡρισμένων ὑπηρεσιῶν εἶναι ζήτημα κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας. Ὁ στρατὸς καὶ τὸ ναυτικὸν δὲν δικαιοῦνται νὰ ἀρνηθοῦν ὑπηρεσίαν, ἀκόμη καὶ ὅταν κινδυνεύει ἡ ζωή των. Διατὶ τότε πρέπει νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα ἀρνήσεως ὑπηρεσίας οἱ χορηγοῦντες εἰς τὴν κοινωνίαν φωτισμόν, κινητήριον δύναμιν καὶ ἑτέρας ὑπηρεσίας σχετικὰς μὲ τὸν κανονικὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς μιᾶς ὁλοκλήρου κοινωνίας, ὅταν αὐτὰς τὰς ὑπηρεσίας τὸ Κράτος τὰς ἔχει μονοπωλήσει καὶ δὲν τὰς ἀφῆκεν εἰς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν, ἐνῷ ἀντιστοίχως δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦτο ὑπηρεσίαι ἐπιφορτισμέναι μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κοινωνίας ;

Ἐάν τὸ κεφάλαιον τὸ ἀνῆκον εἰς ὀλίγα πρόσωπα πιέζῃ τὸν ἐργαζόμενον, οὗτος δικαιοῦται νὰ μεταχειρισθῇ ὅπλα ἀμύνης. Τὸ Κράτος ὅμως δὲν εἶναι κεφάλαιον ἀνῆκον εἰς ὀλίγα πρόσωπα, ἀλλ' εἶναι ὁλόκληρος ἡ κοινωνία, ἡ ὁποία ὑπηρετεῖ αὐτὴ ἑαυτήν. Κατὰ τοῦ τυραννοῦντος Κράτους δὲν ἔχει καμμίαν ἰσχὺν ἡ ἀπεργία, χωρεῖ ὅμως ἡ ἐπανάστασις.

Τὸ δικαίωμα τῆς ἀπεργίας ἀποκλείεται εἰς τοὺς Κρατικοὺς ὑπαλλήλους καὶ

δι' ἄλλους λόγους πλὴν τῶν προηγουμένως ἀναφερθέντων. Εἶναι πασίγνωστον ὅτι ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Κρατικὴν ὑπηρεσίαν ἐπιτυγχάνεται συχνὰ καὶ διὰ πλαγίων μέσων ὅσον καὶ ἂν γίνωνται διαγωνισμοί, πρὸ τῆς διενεργείας τῶν ὁποίων ἔχει συνήθως καταρτισθῇ ὁ πίναξ τῶν ἐπιτυχόντων. Ἡ εἴσοδος εἰς τὴν κρατικὴν ὑπηρεσίαν θεωρεῖται ἐπιτυχία ἀσφαλίζουσα μέλλον ὄχι βέβαια ὀνειρῶδες, ἀλλὰ πάντως σταθερόν, ἄνευ πολλοῦ κόπου, ζωὴν μᾶλλον ἄνετον, διάκρισιν ἀπὸ τοὺς λοιποὺς πολίτας καὶ ἐπὶ πλέον, ὅπερ καὶ τὸ κυριώτερον, σύνταξιν κατὰ τὸ γῆρας.

Ἡ δημοσία ὑπαλληλία μετὰ τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τῆς Κυβερνήσεως ἀποτελοῦν τὸ Κράτος. Ἡ δημοσία ὑπαλληλία ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα ὅτι ἂν καὶ τὸ Κοινοβούλιον ὡς καὶ ἡ Κυβέρνησις μεταβάλλονται, αὕτη εἶναι σταθερὰ καὶ διαρκής, ὅταν λοιπὸν ἡ δημοσία ὑπαλληλία στρέφεται κατὰ τοῦ Κράτους, εἶναι ὡς νὰ στρέφεται κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ της. Ναὶ μὲν τὸ Κράτος δὲν ἀμείβει ὅπως πρέπει τινὰς τῶν ὑπαλλήλων του, ἀλλὰ καὶ τὰ βάρη τῆς ὑπαλληλίας διὰ τὸ Κράτος δὲν εἶναι ἐλαφρά. Ἐν γένει δὲν ἀδικεῖται ὁλόκληρος ἡ δημοσία ὑπαλληλία, ἀλλὰ μόνον ὡρισμένα ἄτομα πρὸς ὄφελος ἄλλων. Ἐὰν τυχὸν ἐκραγῇ ἀπεργία, θὰ τὴν διευθύνουν οἱ ἐπιτήδιοι καὶ θὰ καταλήξῃ εἰς ὄφελος τῶν ὀλίγων καὶ εἰς βάρος τῶν πολλῶν. Γενικῶς ἀπεργεῖ ὁ ἀσθενέστερος κατὰ τοῦ ἰσχυροτέρου ἐκμεταλλευτοῦ του. Μεταξὺ ὅμως Κράτους καὶ ὑπαλλήλων του, ἰσχυροτέρα εἶναι ἡ ὑπαλληλία. Τέλος διὰ νὰ ἐπιτύχῃ μία ἀπεργία πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν συμπάθειαν ὁλοκλήρου τῆς κοινωνίας. Ἡ κοινωνία διακειμένη εὐμενῶς πρὸς τοὺς τυραννουμένους ἐργάτας, δὲν συμπαθεῖ πάντοτε τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ἐν γένει ὡς ζῶντας εἰς βάρος τῶν πολιτῶν, καὶ διότι ὡς γνωστόν, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι γενικῶς δὲν διακρίνονται πολλάκις διὰ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων των πρὸς τοὺς πολίτας καὶ τὴν διάθεσιν τῆς ἐξυπηρετήσεώς των, σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ προηγμένου πολιτεύματος, ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κράτους εἶναι ὑπηρέτης τοῦ πολίτου, ὡς ἐντεταλμένος ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν προστασίαν τῶν συμφερόντων του καὶ διότι ὁ πολίτης βαρύνεται μὲ πλείστους ὅσους φόρους διατιθεμένους, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, διὰ τὴν ἀμοιβὴν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ὁ ἐργοδότης μιᾶς ἰδιωτικῆς ἐπιχειρήσεως ἠμπορεῖ, ὅταν ζημιώνῃ, νὰ ἀπολύσῃ ἐργάτας ἢ νὰ μειώσῃ τὸ ἡμερομίσθιόν των. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τὸ Κράτος. Οἱ μισθοί, οἱ προβιβασμοί, αἱ ἀπολύσεις, αἱ συντάξεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, κανονίζονται ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ ὄχι ὑπὸ τοῦ νόμου προσφορᾶς καὶ ζητήσεως.

Τὸ δικαίωμα τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ὑποστηρίζει ὁ Βουλευτής, ἀμέσως ἐνδιαφερόμενος πάντοτε διὰ τινας διορισθέντας ὑπ' αὐτοῦ εἰς δημοσίαν θέσιν, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι πολὺ ἰσχυρότερος οἱουδήποτε ἐργατικοῦ σωματείου, τὸ ὁποῖον ὑποστηρίζει τὰ συμφέροντα τῶν ἐργατικῶν του μελῶν. Ὑπάρχει ἐπιπροσθέτως καὶ ἑτέρα αἰτία, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπαγορεύεται ἡ ἀπεργία τῶν κρατικῶν ὀργάνων. Οἱ ἐργάται δὲν προξενοῦν πάντοτε ζημίαν εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ τὰς ἀπεργίας των. Τουναντίον μία ἀπεργία κρατικῶν ὀργάνων ἐπιφέρει μεγίστην ζημίαν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν δημοσίαν ἀσφάλειαν. Ἀπεργία τοῦ προσωπικοῦ τῶν T.T.T. ἠμπορεῖ νὰ ἀπειλήσῃ τὴν ἀσφάλειαν τῆς κοινωνίας, ὡς καὶ τὸν κανονικὸν ρυθμὸν τῆς ζωῆς της. Ὁμοίως μία ἀπεργία τῆς Ἀστυνομίας ἢ τῆς Χωροφυλακῆς ἐγκαταλείπει ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν ἀνυπεράσπιστον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κακοποιῶν στοιχείων.

Ἀπεργία ἰδιωτικῶν ἐργατῶν, ὅσον καὶ ἂν εἶναι ἐκτεταμένη, δὲν ζημιώνει ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν. Ἐὰν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ γίνουν ἔκτροπα, τότε ἐπεμβαίνει τὸ Κράτος πρὸς πρόληψίν των. Ἐὰν ὅμως συμβῇ νὰ ἀπεργήσουν τὰ κρατικὰ ὄργανα, πῶς θὰ ἀποσοβηθοῦν οἱ κίνδυνοι οἱ ὁποῖοι ἐπαπειλοῦν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὴν κοινωνίαν, ὅταν μάλιστα μία τοιαύτη ἀπεργία εἶναι γενική ;

Ὅπως οἱ ἐργάται ἔχουν τὰ ἐργατικὰ σωματεῖα, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους ἔχουν τὰς ὀργανώσεις των, ἡ ὕπαρξις τῶν ὁποίων σκοπεῖ τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων τῶν κρατικῶν ὑπαλλήλων κατὰ τὸν τελειότερον δυνατὸν τρόπον, ὡς καὶ τὴν πρόληψιν δυσαρέστων εἰς βάρος τοῦ συνόλου μιᾶς ὑπηρεσίας. Ἐὰν συμβῇ ἡ ὀργά-

Ο ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ

Ὑπὸ κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ,** Ἀστυνόμου Β'

Ἀρκετὰ γράμματα ἔχω λάβει μέχρι σήμερα ἀπὸ διαφόρους ἀναγνώστας, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μὲ τὴ λύσι τῶν Ἀστυνομικῶν Προβλημάτων, ἕνα ὅμως ποὺ ἔλαβα πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ κάποιο μαθητή, μὲ δυσανάγνωστη, ὅπως πάντα, ὑπογραφή, ξεχωρίζει κάπως ἀπὸ τὰ ἄλλα.

«Μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία», γράφει, «περιμένω κάθε φορὰ τ' Ἀστυνομικὰ Χρονικά, γιὰ νὰ... τροχίσω τὸ μυαλό μου στὸ θαυμάσιο ἀκόνι τοῦ προβλήματος, ἀλλὰ γιατί, σᾶς παρακαλῶ, δὲν γράφετε κι' ἕνα μὲ θέμα τὸ φόνο;»

Ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα προσέξει. Ἀλλὰ γιατὶ αὐτὴ ἡ προτίμησις στοὺς φόνους; Ὁ φόνος, ὅπως κι' ἂν τὸν πάρῃς, εἶναι πάντοτε ἕνα εἰδεχθὲς θέμα. Λέγεται, ὅτι ἀκόμη καὶ οἱ πλέον ἔμπειροι ἐγκληματολόγοι, δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ συνηθίσουν στὸ βλέμμα ἑνός... φονιᾶ! Ὅπως ὅμως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία ἑνὸς τόσο «φανατικοῦ» ἀναγνώστου μου.

Καὶ ἰδού:

Ἦτανε ἄνοιξις, ὅπως τώρα. Λίγους μῆνες μετὰ τὸν πόλεμο, ἕνα νεαρὸ ζευγάρι εἶχεν ἔρθει ἐδῶ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι νὰ περάσῃ τὶς ἑορτὲς τοῦ Πάσχα. Μέναν σ' ἕνα τρίτης τάξεως ξενοδοχεῖο στὴν Πλατεῖα Βάθης. Ἡ σύζυγος, μολονότι μικροκαμωμένη κι' ἀρκετὰ ἐλκυστική, φαινόταν πολὺ ὀπισθοδρομικὴ σ' ὅλα, ἀκόμη καὶ στὸ ντύσιμο, τελείως ἀπονήρευτη καὶ ντροπαλή. Τὸ τελείως ἀντίθετο ἦταν ὁ σύζυγος: Ἕνας παμπόνηρος Κωνσταντινουπολίτης, ἐμπορομεσίτης τὸ ἐπάγγελμα,

---

νωσις αὕτη νὰ στραφῇ κατὰ τοῦ Κράτους καὶ ἐπομένως κατ' αὐτῆς ταύτης τῆς κοινωνίας, τότε ἡ ὕπαρξίς της εἶναι δημόσιος κίνδυνος καὶ ὄχι ἀγαθόν.

Εἰς περίπτωσιν κοινωνικῆς ζημίας ἐξ ὑπαιτιότητος ἑνὸς κλάδου, ἡ Πολιτεία στρέφεται διὰ τοὺς προαναφερθέντας λόγους κατὰ τῶν κορυφαίων τοῦ κλάδου τούτου, ἀδυνατοῦσα νὰ λάβῃ μέτρα ἐναντίον ὅλων. Δὲν εἶναι δὲ καὶ ἀπίθανον νὰ ληφθοῦν μέτρα κατά τινων ἐκ τῶν ὀργάνων τοῦ Κράτους, ἀνάλογα πρὸς τὰ ὑπαγορευόμενα ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας.

Κατὰ τῶν καταχρήσεων μιᾶς ἐργατικῆς ἀπεργίας ὑπάρχει ἡ ἀσφάλεια τῶν κρατικῶν ὀργάνων. Κατὰ τῶν καταχρήσεων ὅμως τῶν κρατικῶν ὀργάνων εἰς μίαν γενικὴν ἀπεργίαν τούτων, δὲν εἶναι εὔκολον νὰ εἴπῃ τις ποῖα προληπτικὰ μάτρα εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν.

Ἐὰν ἐπιτραπῇ νὰ ἀπεργοῦν τὰ κρατικὰ ὄργανα, τίποτε τὸ παράδοξον νὰ ἀπεργήσῃ κάποτε καὶ ὁ Ἄρειος Πάγος, ἢ καὶ αὐτὰ ταῦτα τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἀπεργία τῶν κρατικῶν ὀργάνων ὁμοιάζει μὲ τὴν ἀπεργίαν τῶν μελῶν τοῦ σώματος κατὰ τοῦ στομάχου, ὡς ἐξυπηρετουμένου ὑπ' αὐτῶν, ὁπότε κατὰ τὸν μῦθον, μὴ ἐργαζομένου τοῦ στομάχου ὡς μὴ εὑρίσκοντος πλέον τροφήν, ἐξησθένησαν τὰ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος.

ΤΕΛΟΣ

πολὺ δραστήριος, ἀρκετὰ εὐκατάστατος, πλὴν ἀφωσιωμένος «ψυχή τε καὶ σώματι» στὸ χρῆμα. Ἡ τσιγκουνιά του δὲν εἶχεν ὅρια καὶ γι' αὐτὸ ἀποροῦσε κανεὶς πῶς ξόδευε λεφτὰ γιὰ ταξίδια ἀναψυχῆς! Ἕνα μεσημέρι ἤρθε στὸ Τμῆμα καταϊδρωμένος κι' ἀναστατωμένος, γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ κάτι τρομερὸ ποὺ τοῦ συνέβη. Ἡ γυναίκα του μὲ τὴν ὁποία εἶχε πάει στὸ Δαφνὶ γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν Ἀρχαία Ἐκκλησία, γλύστρησε ἀπὸ ἕνα βράχο, στὸν ὁποῖον εἶχαν ἀνέβει, κι' ἔπεσε μπρὸς στὰ μάτια του μέσα σὲ μιὰ χαράδρα...

Χρειάστηκαν ὧρες καὶ μεγάλοι κόποι γιὰ νὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα. Βρέθηκε ἀναίσθητος, ἀλλ' ἀκόμη ζοῦσε καὶ μετεφέρθη ἀμέσως στὸ Νοσοκομεῖο.

Μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα μοῦ τηλεφώνησε ὁ γιατρὸς τοῦ Νοσοκομείου, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζα, νὰ πάω ἀμέσως ἐκεῖ. Μὲ πῆρε στὸ δωμάτιο τῆς νοσηλευομένης, σταθήκαμε δίπλα στὸ κρεβάτι της. Ἡ γυναίκα παραμιλοῦσε. Ξαναζοῦσε, ὅπως ἐφαίνετο, ἀκόμη μιὰ φορά, τὶς τρομερὲς στιγμὲς τοῦ... γκρεμίσματός της. Χωρὶς νὰ προφέρουμε λέξι, κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, παρακολουθήσαμε τὰ τρομερὰ λόγια ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ κεῖνα τὰ λεπτὰ κι' ἀθῷα χείλη. «Σὲ φοβᾶμαι... κράτησέ με σφιχτά... σὲ ἱκετεύω... μὴ τὸ κάνῃς αὐτό. Ὄχι, ὄχι... γιὰ τὸ... Θεό...».

Ὁ σύζυγος, ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε συλληφθῇ ὡς ὕποπτος. Ἀρνήθηκε, ὅπως ἦταν φυσικό, τὰ πάντα. Παρεδέχθη ὅμως ὅτι ἡ σύζυγός του ἦταν ἀσφαλισμένη γιὰ ἕνα χρόνο καὶ μὲ ἕνα ἀρκετὰ σημαντικὸ ποσό, πλὴν θὰ ἦταν παραφροσύνη, ὅπως ἔλεγε, νὰ πιστέψῃ κανείς, ὅτι αὐτὸς ἤτανε σὲ θέσι νὰ διαπράξῃ ἕνα τέτοιο τρομερὸ ἔγκλημα. Ἴσως νὰ εἶχε καὶ δίκαιο... αὐτὲς αἱ «συμπτώσεις», ποὺ συχνὰ παρουσιάζονται σὲ κάτι τέτοιες σοβαρὲς περιπτώσεις, μᾶς φέρνουν πολλὲς φορὲς σὲ ἀδιέξοδο.

Ὅλα ἐστρέφοντο ἐναντίον του, χωρὶς ὅμως ἀποδείξεις. Ὁ μοναδικὸς μάρτυς, ἡ σύζυγος, εἶχεν ἐξουδετερωθῇ. Οἱ γιατροὶ ἔλεγαν ὅτι, ἀκόμη κι' ἂν τὴ γλυτώσουμε, πρᾶγμα δύσκολο, ὑπῆρχε πιθανότης νὰ τὰ ξεχάσῃ ὅλα. Τὸ τραῦμα στὸ κεφάλι ἦταν σοβαρό. Ὁ σύζυγος, παρ' ὅλες μας τὶς προσπάθειες νὰ τὸν κάνουμε νὰ ὁμολογήσῃ, ἐξακολουθοῦσε ν' ἀρνῆται καὶ νὰ κλαίῃ γιὰ τὸ χαμὸ τῆς γυναίκας του.

Ὅταν γύρισα στὸ Τμῆμα ἐξήτασα τ' ἀτομικὰ εἴδη τοῦ κρατουμένου, τὰ ὁποῖα βρέθηκαν ἐπάνω του καὶ κεῖνα ποὺ βρέθηκαν στὶς ἀποσκευές του, κατὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἔρευναν. Ξεφύλισα τὸ σημειωματάριό του. Ἔγραφε καὶ τὴν τελευταία πεντάρα ποὺ ξόδευε, ὅπως ὅλοι οἱ τσιγκούνηδες: Δύο εἰσιτήρια Κωνσταντινουπόλεως—Πειραιῶς δρχ. 1.428.—Μεταφορὰ ἀποσκευῶν 10 — Ὁδηγὸς Ἀθηνῶν/Πειραιῶς 5— Τράμ 4 — Ἐφημερίδα 1,50 — Γεῦμα 40 — Φάκελλοι, Γραμματόσημα 5— Καφέδες, Κουλούρια 5 — Δύο εἰσιτήρια Δαφνὶ 5 — Τσιρῶτα 7.

Ἄφησα τὸ σημειωματάριο πάνω στὸ τραπέζι, ὅπου εὑρίσκοντο καὶ τ' ἄλλα πράγματα, ἦταν: Μία δέσμη κλειδιῶν, ἕνα πορτοφόλι μὲ 50 δρχ., ἕνας σουγιᾶς, τρία εἰσιτήρια λεωφορείου Δαφνίου, ἕνας χαρτοφύλακας ποὺ περιεῖχε: 5 χιλιάδες δραχμὲς σὲ διάφορα χαρτονομίσματα, δύο διαβατήρια, εἰσιτήριον ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν—Πειραιᾶ μετ' ἐπιστροφῆς, 918 δραχμές, ἕνα πακέττο τσιρῶτα, μερικοὺς φακέλλους καὶ γραμματόσημα, ἕνα ἡμερολόγιο τσέπης μὲ ὑπογραμμισμένη τὴν ἡμέρα ἀναχωρήσεως. Ἐκάλεσα τὸ σύζυγο, τοῦ ἔδειξα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τὸν ρώτησα, ἂν ἦσαν δικά του.

«Μάλιστα, ὅλα δικά μου εἶναι» ἀπάντησε. «Μήπως λείπει τίποτε;»

«Ὄχι, εἶναι ἐν τάξει ὅλα» τοῦ ἔδειξα κατόπιν τὸ σημειωματάριο, γέλασε «εἶναι τὰ πρόχειρα ἔξοδα», εἶπε, «συνηθίζω νὰ τὰ γράφω πάντοτε».

Τότε ἔσκυψε ὁ Ὑπαστυνόμος, ὁ ὁποῖος ἤτανε καὶ λίγο θρῆσκος καὶ μοῦ εἶπε: «Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;» «Τώρα βέβαια...» Τοῦ ἀπήντησα. Γιατί; (1)

1. Ἡ λύσις θὰ δοθῇ στὸ ἑπόμενον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἠμποροῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ἀστυνομικοὶ νὰ ἀποστείλουν (στὴ Διεύθυνσι: Ἀστυνομικὴν Σχολὴν—Τμῆμα Πνευματικῆς Ἀγωγῆς—Ὁδὸς Νεῖλου 17, Ἀθῆναι) μέχρι τῆς 8ης Ἰουνίου ἐ. ἔ. τὰς ἀπαντήσεις των καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ ὀρθὴ ποὺ θὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα.

ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΑΓΟΡΕΥΘΗ Η ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΛΥΤΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΑΠΑΓΩΓΕΙΣ

'Από τὸ περιοδικὸν Selection,
κατὰ μετάφρασιν 'Αστυνόμου Α'
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

Στὶς 4 'Ιουλίου 1956 ἀπήχθη ἀπὸ τὸ κῆπο τῆς οἰκίας τοῦ ζεύγους Βαίνμπερζερ στὴ πόλι Λόγκ Ἄϊλαντ, τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης, τὸ βρέφος τέκνον των, ἡλικίας ἑνὸς μηνός. Τὰ ζητηθέντα λύτρα 5000 δολλάρια δὲν κατέστη ἐφικτὸν νὰ καταβληθῶσι, γιατὶ ὅλες ἡ προσπάθειες ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τοὺς γονεῖς, ὅπως ἔλθωσι σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ἀπαγωγέα, ἀπέβησαν μάταιες. Ὅταν ὁ ἀπαγωγεὺς συνελήφθη στὶς 23 Αὐγούστου 1956, ἀπεκαλύφθη ὅτι δὲν ἐτόλμησε νὰ ξαναφέρῃ τὸ ἀπαχθὲν μωρὸ στοὺς γονεῖς του, ἀπὸ τὸ φόβο τῶν δημοσιογράφων καὶ τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ εἶχαν κατακλύσει τὸ σπίτι τῶν Βαίνμπερζερ καὶ τὰ πέριξ, εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐπομένη τῆς ἀπαγωγῆς. Στὶς 24 Αὐγούστου ἡ 'Αστυνομία ὡδηγήθη ἀπὸ τὸν κρατούμενο καὶ ἀνεκάλυψε τὸ πτῶμα τοῦ μωροῦ παιδιοῦ, μέσα σὲ μιὰ συστάδα ἀπὸ θάμνους, ὄχι πολὺ μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἀπαγωγῆς, ὅπου ὁ κακοῦργος ἐγκληματίας τρομοκρατημένος τὸ ἐγκατέλειψε.

Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ἔφερε καὶ πάλιν σὲ ἡμερησίαν διάταξιν, μιὰ παληὰ ἀντίθεσι ἀπόψεων, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν λύτρων ἐξαγορᾶς. 'Εὰν ὁ Νόμος ἀπηγόρευε τὴν καταβολὴν λύτρων θ' ἀπεφεύγετο πράγματι ἡ διάπραξις ἀπαγωγῶν;

Οἱ θιασῶτες αὐτῆς τῆς θεωρίας καὶ οἱ ἀντίθετα φρονοῦντες ἐκθέτουν ἐνταῦθα τὶς γνῶμες των, ἐπὶ τῆς χρησιμότητος ἑνὸς νομοθετήματος ποὺ 1) θ' ἀπηγόρευε τὴν καταβολὴν λύτρων ἐξαγορᾶς στοὺς ἀπαγωγεῖς παιδιῶν, 2) θ' ὑπεχρέωνε τὶς οἰκογένειες τῶν θυμάτων νὰ καταγγείλουν πάραυτα τὴν ἀπαγωγήν, καὶ 3) θὰ ὑπέβαλε αὐτὲς σὲ μιὰ ἄγρυπνο καὶ αὐστηρὰν παρακολούθησι παρὰ τῆς 'Αστυνομίας.

Οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἀπαγόρευσιν καταβολῆς λύτρων παρατάσσουν τὰ κατωτέρω ἐπιχειρήματα.

Πρὸ 25ετίας ἕνας διάσημος ἐγκληματολόγος ἔλεγε :

Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ παύσῃ νὰ καταβάλλωνται λύτρα στοὺς ἀπαγωγεῖς, θὰ παύσῃ νὰ ὑφίσταται αὐτὸ τὸ ἀπεχθὲς ἔγκλημα.

Κάποιος ἠρώτησε ἕνα κατάδικο, ποὺ εἶχε καταδικασθῇ γιὰ ἀπαγωγὴ καὶ θὰ μποροῦσε συνεπῶς νὰ δώσῃ μιὰ θετικὴ γνώμη ἐπὶ τοῦ θέματος, ποιὸ θὰ ἦτο τὸ μέσον νὰ προληφθῇ αὐτὸ τὸ βδελυρὸν ἔγκλημα.

«Ποτὲ μὴ καταβάλλετε ὡς λύτρα οὔτε μιὰ πεντάρα», ἀπήντησε.

Πολυάριθμοι ἀναγνωρίζουν αὐτὴ τὴ συνετὴ συμβουλή, καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔχουσι ληφθῇ ἀκόμη τ' ἀναγκαῖα νομοθετικὰ μέτρα πρὸς τὴν κατεύθυνσι αὐτή. Ἡ ὑπόθεσις ΒΑ·Ι·ΝΜΠΕΡΖΕΡ ἐπέσυρε πάντως μιὰ τροποποίησι τοῦ 'Αμερικανικοῦ Νόμου: Στὸ ἑξῆς ἡ 'Αστυνομία θὰ μπορῇ νὰ ἐπεμβαίνῃ σὲ μιὰ ὑπόθεσι ἀπαγωγῆς, 24 ὥρες μετὰ τὴ διάπραξι τοῦ ἐγκλήματος, ἐκεῖ ποὺ μέχρι σήμερα ἔπρεπε νὰ περιμένῃ νὰ περάσῃ μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα, γιὰ νὰ ἐπέμβῃ. Οἱ δρᾶσται μιᾶς ἀπαγωγῆς, καὶ μὲ τὴν τροποποίησι αὐτὴ τοῦ Νόμου, ἐξακολουθοῦν νὰ ἐλπίζουν ὅτι μποροῦν ν' ἀποσπάσουν χρήματα ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ θύματος.

Ἄρα αὐτὸ τὸ ἀπεχθὲς καὶ βδελυρὸν ἔγκλημα δὲν θὰ παύσῃ παντελῶς νὰ διαπράττεται, παρὰ μόνο τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἐγκληματίας θ' ἀπελπισθῇ καὶ θὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἔχει ἀπολύτως τίποτε νὰ ἐλπίζῃ ἀπὸ μιὰ ἀπαγωγή, ὅσο ἐπιδέξια καὶ σατανικὰ καὶ ἐὰν χειρισθῇ τὴν ὑπόθεσι καὶ ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἀπελπισία τῆς οἰκογενείας τοῦ θύματος.

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη ἐπείγουσα νὰ θεσπισθοῦν δρακόντιοι Νόμοι ἀπαγορεύοντες τὴν καταβολὴ λύτρων.

Ὅπως ἔχουν σήμερα τὰ πράγματα, οἱ γονεῖς τοῦ θύματος μεταβάλλονται σὲ συνενόχους τοῦ ἐγκληματίου. Σὲ περιπτώσεις ἀπειλῆς πυρκαϊᾶς, κλοπῆς ἢ φόνου πάντες τρέχουν στὴν 'Αστυνομία. 'Αλλὰ ἂν ἡ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ των φαίνεται νὰ ἐξαρ-

τᾶται ἀπὸ τὴν καταβολὴ χρημάτων ὡς λύτρων, οἱ γονεῖς μὲ δάκρυα στὰ μάτια δὲν τολμοῦν νὰ καταφύγουν στὴν 'Αστυνομία, ἀπὸ φόβο ἐκδικήσεως. Τὸ πᾶν ὁ ἐγκληματίας ἀπαγωγεύς, βασίζει ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ βεβαιότητα, ὅτι δηλ. δὲν θὰ τολμήσουν νὰ καταφύγουν στὴν 'Αστυνομία.

Τίποτε βέβαια δὲν εἶναι περισσότερον συγχωρητέον, ἀπ' αὐτὴ τὴ στάσι τῶν γονέων καὶ συγγενῶν, ἀλλὰ αὐτὸ ἀποτελεῖ ταὐτοχρόνως ἕνα λόγο ἐπὶ πλέον γιὰ τὴν μὴ θέσπισι ἀπαγορευτικοῦ νόμου, ποὺ θὰ ἐμπόδιζε κάθε ἐπαφὴ αὐτῶν μετὰ τοῦ ἀθλίου κακούργου καὶ θ' ἀφώπλιζε τὸν τελευταῖο ἀπὸ κάθε ἐλπίδα ἐπιτυχίας τοῦ σατανικοῦ σχεδίου του.

'Απὸ ἔλλειψι Νομικῶν κυρώσεων οἱ Πολιτικὲς ἀρχὲς καὶ τὰ θύματα ἐξακολουθοῦν νὰ πνίγωνται μέσα σὲ μιὰ τραγικὴ σύγχισι, καὶ νὰ παίζουν μὲ τὰ λόγια.

Οἱ δημοσιογράφοι ἀναγγέλλουν μὲ κτυπητοὺς τίτλους ὅτι τὰ λύτρα εὑρίσκονται στὴ διάθεσι τοῦ ἀπαγωγέως καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ 'Αστυνομία παραμένει ἀδρανοῦσα. Κάθε φορὰ ποὺ λαμβάνει χώραν ἕνα παρόμοιον ἔγκλημα, μιὰ καινούργια ἐνθάρρυνσις παρέχεται γιὰ τὴν διάπραξιν ἀπαγωγῶν.

Τελικὰ καταλήγουν, ἰσχυριζόμενοι, ὅτι τὰ λύτρα πρέπει νὰ καταβάλλωνται πάσῃ θυσίᾳ, διότι ἔτσι δύναται νὰ σωθῇ τὸ θῦμα. Αὐτὸ μᾶς πείθουν τὰ πρόσφατα παραδείγματα, λέγουν...

Συμβαίνει πολλάκις ὥστε τὸ θῦμα νὰ ἔχῃ φονευθῇ πρὶν ἀκόμη ὁ ἀπαγωγεὺς διατυπώσει τὶς ἀξιώσεις του. Εἶναι γνωστὲς πολυάριθμες παρόμοιες θλιβερὲς περιπτώσεις. Πράγματι εὐθὺς ὡς ὁ ἐγκληματίας κρίνῃ ὅτι ἡ ἀσφάλειά του διατρέχει τὸν ἐλάχιστον κίνδυνο, σκοτώνει χωρὶς νὰ διστάσῃ.

Τὸ νὰ πληρωθοῦν τὰ λύτρα, δὲν εἶναι μόνο μάταιον κατὰ κανόνα, ἀλλ' ἀποτελεῖ καὶ συνενοχὴ στὸ ἔγκλημα.

'Επιτρέποντες τὰ ἄτομα νὰ ὑποκύπτουν στὶς ἀξιώσεις τῶν ἐκβιαστῶν καὶ τῶν συμμοριτῶν, εἶναι σὰν νὰ ἐπιτρέπωμε νὰ προστατεύσουν τοὺς ἀπαισίους κακούργους, εἰς βάρος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Δὲν δυνάμεθα νὰ ζητήσωμε ἀπὸ τὶς οἰκογένειες τῶν θυμάτων, ποὺ βρίσκονται σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν θλῖψι των, νὰ συγκατατεθοῦν στὰ συμπεράσματα αὐτά. 'Αλλὰ ἡ Κοινωνία, αὐτὴ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παραμελήσῃ κάτι ποὺ θὰ ἦτο εἰς βάρος τῆς ἀσφαλείας ὅλων τῶν παιδιῶν.

"Ενας δικαστής, θιασώτης τῆς θεωρίας περὶ αὐστηρᾶς ἀπαγορεύσεως καταβολῆς λύτρων, δικαιολογεῖ ὡς ἑξῆς τὴν ἄποψίν του:

Μὲ ἠρώτησαν ἂν θὰ μοῦ ἄρεσε, σὲ περίπτωσι ποὺ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά μου θὰ εἶχε ἁπαχθῇ, νὰ ἐπέμβῃ τὸ Κράτος κατ' αὐτὸν τὸν σκληρὸν τρόπον. Σ' αὐτὸ ἀπαντῶ ὅτι, ἂν οἱ κακοποιοὶ ἀπαγωγεῖς ἐγνώριζαν, ὅτι θὰ εὑρισκόμουν σὲ ἀπόλυτο ἀδυναμία νὰ καταβάλω λύτρα, γιατὶ τὸ Κράτος δὲν θὰ μοῦ ἄφηνε μιὰ τέτοια δυνατότητα, κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά μου καὶ τοὺς δικούς μου δὲν θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνο ν' ἁπαχθῇ. 'Ωρισμένοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἕνας παρόμοιος νόμος θ' ἀπόκλειε ἀκόμη περισσότερο τὴν δυνατότητα συνεργασίας τῶν οἰκογενειῶν τῶν θυμάτων καὶ 'Αστυνομίας. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο δὲν εὐσταθεῖ, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν ὅρων τῆς σημερινῆς διαβιώσεως, ποὺ κανένας δὲν ζῇ ἀπομονωμένος καὶ πρὸ παντὸς μέσα στὶς τάξεις εὐκαταστάτων οἰκογενειῶν, τὶς ὁποῖες κατὰ κανόνα προσβάλλουν οἱ ἐγκληματίαι ἀπαγωγεῖς. Εἶναι πρακτικῶς ἀδύνατο νὰ τηρηθῇ μυστικὴ μιὰ ἀπαγωγή. Πράγματι, οἱ ὑπηρέτες καὶ οἱ γείτονες εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ λαμβάνουν γνῶσιν τῶν ἐνεργουμένων ἀναζητήσεων γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ παιδιοῦ, ἀκόμη μάλιστα πρὶν οἱ συγγενεῖς ὑποπτευθῶσι ὅτι πρόκειται περὶ ἀπαγωγῆς, καθὼς καὶ τὴν αἰτία αὐτῆς. "Αλλο ἐπιχείρημα: 'Η δημοσία γνώμη, ποτὲ δὲν θ' ἀποδεχθῇ νὰ δεσμευθοῦν οἱ προσπάθειες τῶν γονέων γιὰ τὴν ἐξαγορὰ τοῦ τέκνου των. Τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο δὲν φαίνεται ν' ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. 'Η πεῖρα μᾶς λέγει, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν διάπραξιν τέτοιων ἐγκλημάτων, ἕνα ξέσπασμα ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς τοῦ κοινοῦ

παρετηρήθη, πρᾶγμα ὅπερ μαρτυρεῖ ὅτι, τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς κοινῆς γνώμης φέρεται νὰ εὐνοῇ τὴν ἀπαγόρευσιν καταβολῆς λύτρων.

Δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα ἀγῶνα ποὺ θὰ διεξήγαγον προσωπικὰ τὰ ἄτομα, ποὺ θὰ εὑρίσκοντο στὴ δύσκολη καὶ δεινὴ θέσι, ὑποχρεωμένα νὰ παίξουν διπλὸ παιγνίδι, συνεργαζόμενα πότε μὲ τὴν Ἀστυνομία καὶ πότε μὲ τὸν ἐγκληματία, πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ ποὺ διατρέχει τὸν πιὸ φοβερὸ κίνδυνο.

Ἡ ὀρθὴ ἐνέργεια ἀπαιτεῖ ὅπως εὐθὺς ὡς λάβῃ χώραν τὸ δρᾶμα, τεθῇ ἡ ὑπόθεσις ὑπὸ τὴν πραγματικήν της πλευράν, στὰ χέρια τῶν δημοσίων Ἀρχῶν.

«Τὸ 335 ἄρθρον τοῦ Γαλλικοῦ Ποινικοῦ Κώδικος προβλέπει καταναγκαστικὰ » ἔργα διὰ τὴν ἀπαγωγὴν ἀνηλίκων κάτω τῶν 15 ἐτῶν, δι' ἀπάτης ἢ βίας.

«Ἂν ἐκ τῆς ἀπαγωγῆς ἐπηκολούθησε ὁ θάνατος, προβλέπεται ἡ ποινὴ τοῦ θα- » νάτου.

»Ἂν ἡ ἀπαγωγὴ διεπράχθη ἄνευ βίας ἢ ἀπάτης, προβλέπεται φυλάκισις ἀπὸ » 2 μέχρι 5 ἔτη καὶ χρηματικὴ ποινὴ ἀπὸ 10.000—100.000 Γαλλικὰ φράγκα.

» Σὲ περίπτωσι ἀπαγωγῆς καὶ βιασμοῦ ἀνηλίκων κάτω τῶν 15 ἐτῶν, τὸ ἀνώ- » τατον τῆς προβλεπομένης ποινῆς εἶναι 25 χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα.

«Τολμοῦμε νὰ εἴπωμε, γράφει ὁ Denise Dubois Jallais, στὸ περιοδικὸ ELLE » ὅτι, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ Νόμοι, δὲν εἶναι πολὺ αὐστηροί. Πράγματι οἱ ἀνωτέρω » ποινὲς εἶναι ἐλαφρὲς διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ ἀγωνία καὶ ὁ θάνατος. Διὰ νὰ ἀπαλειφθῶσι » ριζικὰ παρόμοιες ἀπειλές, χρειάζεται σύνεσις, κατανόησις καὶ λογικὴ ἐκ μέρους » τῶν γονέων καὶ ἄκρα αὐστηρότης ἐκ μέρους τῆς Δικαιοσύνης».

Οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν μὴ ἀπαγόρευσι καταβολῆς λύτρων παραθέτουν τὰ κάτωθι :

Φαντασθῆτε γιὰ μιὰ στιγμή, ὅτι αὔριο τὸ πρωῒ ἡ γυναίκα σας βρίσκει ἄδειο τὸ καροτσάκι τοῦ μικροῦ παιδιοῦ σας... Τὸ μόνο ἴχνος εἶναι ἕνα συνηθισμένο κομ- μάτι χαρτί, στὸ ὁποῖο φαίνονται τὰ ζητούμενα λύτρα.

Ἡ τρομερὴ αὐτὴ κατάστασις γιὰ σᾶς, θὰ ἦτο ἀκόμη πιὸ φοβερή, ἂν ὁ νόμος σᾶς ἀπαγόρευε τὴν καταβολὴ λύτρων, καὶ σᾶς ἀφαιροῦσε τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα νὰ ξαναβρῆτε τὸ παιδί σας.

Δὲν διαπράξατε βέβαια κανένα ἔγκλημα. Ἀντιθέτως εἶσθε τὸ θῦμα τοῦ πιὸ ἀπαισίου ἐγκλήματος. Ἐν τούτοις ὁ νόμος σᾶς μεταχειρίζεται σὰν ὕποπτο καὶ θεω- ρεῖ ὡς ἔνοχο τὸ ἀπόλυτα δίκαιο καὶ νόμιμο ἔνστικτο, ποὺ σᾶς ὠθεῖ νὰ πολεμήσετε γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ τέκνου σας. Τὸ νὰ καλεῖσθε νὰ δικαιολογήσετε τὴν καταβολὴ λύτρων, σὲ μιὰ παρόμοια ὀδυνηρὴ κατάστασι, εἶναι πολὺ βαρὺ καθῆκον καὶ μιὰ με- γάλη οὐτοπία. Ἀκόμη δὲ περισσότερο, γιατὶ μερικὲς φορὲς μὲ τὴ καταβολὴ λύτρων, ἐπεστράφησαν τ' ἀπαχθέντα παιδιὰ σῶα καὶ ἀβλαβῆ. Ἡ Πολιτεία δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς στερήσῃ αὐτοῦ τοῦ μέσου, γιὰ νὰ ξαναβρῆτε τὸ ἀπαχθὲν τέκνον σας.

Λέγουν ὅτι, «ἡ καταβολὴ λύτρων ἐξαγορᾶς ἀποτελεῖ συνεργασίαν μὲ τὸν ἐγκληματίαν». Αὐτὸ εἶναι οὐτοπία. Ἂν δώσετε τὸ πορτοφόλι σας σ' ἕνα συμμορίτη ποὺ σᾶς ἔχει κολλήσει τὸ περίστροφό του στὰ νῶτα σας, οὐδαμῶς μπορεῖτε νὰ θεω- ρηθῆτε συνένοχος.

Ἡ Ἀστυνομία συμβουλεύει πάντοτε τὰ θύματα μιᾶς λῃστείας, νὰ συμμορφοῦν- ται πρὸς τὶς ὁδηγίες τοῦ γκάγκστερ, χωρὶς νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ καλέσουν βοήθεια πρὶν οὗτος ἐξαφανισθῇ. Γιατὶ νὰ ἐνεργήσετε διαφορετικὰ ὅταν ἡ ἀπειλὴ δὲν στρέ- φεται κατὰ τοῦ πορτοφολίου σας, ἀλλὰ κατὰ τοῦ παιδιοῦ σας;

Καὶ μὲ πιὸ δικαίωμα ἡ Κοινωνία θὰ θυσιάζῃ τὸ θῦμα μιᾶς ἀπαγωγῆς, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀποδείξῃ τοὺς ἐγκληματίες ὅτι τίποτε δὲν ἔχουν νὰ κερδίσουν; Ἂν μαθή- ματα αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶχαν κάποια ἐλπίδα, νὰ φέρουν τὸ προσδοκούμενο ἀποτέ- λεσμα, οἱ πολυάριθμες διηγήσεις συλλήψεων, λίαν χαρακτηριστικές, θὰ εἶχαν ἤδη θέσει τέρμα στὶς ἀπαγωγές.

Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι, αὐτὲς οἱ ἀπαγωγές, θὰ ἦσαν πολὺ σπάνιες, ἂν οἱ Ἀρχὲς

οἱ ἐπιφορτισμένες μὲ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου, δὲν ἄφηναν ἐλευθέρους, ἀπὸ μιὰ σκανδαλώδη ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία, πολλοὺς καθ' ἕξιν ἀπαγωγεῖς παιδιῶν. Κάθε κίνησις γιὰ θέσπισι νόμων πρὸς ἀπαγόρευσιν καταβολῆς λύτρων, ἀποτελεῖ ὁμολογίαν ἀσυγγνώστου ἀμελείας, ἀδιαφορίας καὶ ἀνικανότητος τῶν Ἀρχῶν. Οἱ περισσότεροι τῶν κακοποιῶν ἀπαγωγέων, εἶναι καθ' ἕξιν ἐγκληματίαι ἢ ἀνώμαλοι διανοητικῶς τύποι, πολὺ συχνὰ δὲ καὶ τὰ δύο μαζί. Κάθε καινούργιο ἔκκλημα ἐκτελούμενο ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐπικινδύνους κακοποιούς, προδίδει κάποια ἀνεπάρκεια στὸ σύστημα ἀστυνομεύσεως καὶ στὴν ὅλη Ὀργάνωσι τῆς Ἀστυνομίας. Δὲν εἶναι ἡ δημοσίευσις ἑνὸς νέου Νόμου ποὺ θὰ θεραπεύσῃ τὸ κακό.

Τὸ παράδειγμα τοῦ San Francisco εἶναι λίαν ἀποστομωτικὸν καὶ διδακτικόν. Μέσα σ' αὐτὸ τ' ἀπέραντο λιμάνι, ποὺ μιλοῦν ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου, κατοικοῦν ἀπειράριθμες εὐκατάστατες οἰκογένειες, λεία εὔκολη διὰ τοὺς ἐγκληματίες ἀπαγωγεῖς. Σὲ διάστημα 50 ἐτῶν δὲν ἐσημειώθη οὔτε ἕνα παρόμοιο ἔγκλημα.

Νὰ εἶναι εὐτυχὴς σύμπτωσις; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας ποὺ ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ποῦ τοῦτο ὀφείλεται, θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἀποτέλεσμα μιᾶς συνεχοῦς καὶ ἀγρύπνου παρακολουθήσεως τῶν πράξεων καὶ κινήσεων τῶν γνωστῶν ἐγκληματιῶν καὶ μιᾶς ἀπηνοῦς καὶ ἀμειλίκτου καταδιώξεως τῶν ἀνεπιθυμήτων.

Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅτι οἱ ἀπαγωγεῖς εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι νὰ φονεύσουν τὸ θῦμα των, ὅταν ἡ ἀσφάλειά των, φαίνεται ν' ἀπαιτῇ τοῦτο. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι ἐπιχείρημα πολὺ πενιχρό. Ὑποθέσατε ὅτι, ἕνας νόμος ἀπαγορευτικὸς καταβολῆς λύτρων τίθεται ἐν ἰσχύει. Ἕνας τύπος ἀνώμαλος διανοητικῶς καὶ οὐχὶ καλῶς ἰσορροπημένος, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ ἀναχαιτισθῇ εἰς τὰ σχέδιά του ἀπὸ ἕνα κείμενο νόμου, ἐκτελεῖ τὸ ἔγκλημα ἀδιαφορῶν γιὰ τὸ Νόμο. Ἀκολούθως οὗτος ἐμποδίζεται ἀπὸ κλοιὸ ἀστυνομικῶν νὰ ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μ' αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀναμένει τὰ λύτρα. Θὰ σκοτώσῃ τότε ἀσφαλῶς τὸ θῦμα γιὰ ἐκδίκησι, κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ ἀπὸ τὸν φόβο καὶ τὸν πανικὸ ποὺ τὸν ὠθεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλήματος, κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ. Μετὰ ἀπὸ δύο παρόμοιες ὑποθέσεις, ἀσφαλῶς οἱ οἰκογένειες τῶν θυμάτων, κατ' οὐδένα λόγον θὰ μποροῦσαν νὰ παραμείνουν στὴ νομιμότητα (συμμορφούμενοι μὲ τὸν ἀπαγορευτικὸ νόμο καταβολῆς λύτρων). Ἡ μοναδικὴ καὶ τελευταῖα των ἐλπίς, θὰ ἦτο νὰ τηρήσουν ἀπόλυτο σιγὴν περὶ τῆς ἀπαγωγῆς καὶ νὰ καταβάλλουν τὰ ζητηθέντα λύτρα.

Τὸ νὰ τιμωρηθῇ σκληρὰ ὁ ἔνοχος τοῦ ἀπαγορευτικοῦ αὐτοῦ Νόμου γιὰ παραδειγματισμὸν μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει ἐπίσης νὰ προληφθοῦν παρόμοια ἐγκλήματα. Ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ὤφειλον νὰ τὸ γνωρίζουν. Αὐτὸ τὸ διπλὸ παιγνίδι τῶν γονέων καὶ συγγενῶν, θὰ ἦτο πολὺ πιὸ ἔξυπνο καὶ ἀποτελεσματικὸ ἀπὸ ὅλα τὰ μέτρα, ποὺ σὲ παρόμοιες σκληρὲς περιπτώσεις θὰ ἠνάγκαζαν αὐτοὺς νὰ θεωροῦν τὸν ἀστυνομικὸ ὡς ἐχθρὸ καὶ νὰ σύρωνται κατηγορούμενοι ὡς συνένοχοι τοῦ ἐγκληματίου, ἂν ἐπεχείρουν νὰ ἐπανακτήσουν τὸ τέκνο των καταβάλλοντες λύτρα.

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Ὁμοιόμορφος ἐκπαίδευσις.
2.—Συγχώνευσις τῶν μικρῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων.
3.—Ἀποδοχαὶ—Συνθῆκαι ἐργασίας.
4.—Ἀναλλοίωτοι ἀρχαὶ—Συνέπειαι αὐτῶν.

***

1. Ὁμοιόμορφος ἐκπαίδευσις.

Πολλαὶ εἶναι αἱ ἀλλαγαὶ ποὺ σήμερα συμβαίνουν καὶ αἱ ὁποῖαι διαμορφώνουν νέας καταστάσεις καὶ μορφάς. Μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελευταίας πενταετίας (Σ. Μ. 1945—1950) ἔχουν προκληθῆ σοβαραὶ μεταβολαὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ κάθε προσπάθεια ἐπαναφορᾶς τῆς προτέρας καταστάσεως θὰ ἦτο ματαιοπονία. Καὶ ἡ δύναμις ποὺ τὰς προκαλεῖ δὲν ἔχει ἀκόμα «ξεθυμάνει». Δρᾷ καὶ ἀπὸ τὴ δρᾶσι της αὐτὴ θὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλαι διαφοροποιήσεις, μέχρις ὅτου ἡ κοινωνία λάβῃ τὴν νέα της μορφή. Καλλίτερα ἢ χειρότερα «οἱ παληοὶ καιροὶ» μὲ τὴν παληά τους ζωὴ ἀποτελοῦν παρελθόν.

Τὸ εἶδος τῆς Ἀστυνομίας ποὺ ἡ νέα κοινωνία θὰ ἔχῃ, ἔχει μεγίστην σημασίαν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ γίνουν μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν κοινωνικῶν ἀλλαγῶν, χωρὶς περίσκεψιν καὶ ὑπολογισμὸν τῶν ἐπιδράσεών των. Εἶναι ἄκρως ἐπικίνδυνον, εἰδικώτερον διὰ τὴν Ἀστυνομίαν, νὰ μεταπίπτῃ ἀπὸ τὴ μιὰ «γραμμὴ» εἰς τὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀπὸ πρὶν μελετήσει τὴν ἐφαρμοστέα πολιτικὴν ἢ νὰ θυσιάζῃ τὰς βασικὰς ἀρχὰς χάριν τῆς σκοπιμότητος. Ὅλα αὐτὰ ἀκριβῶς διότι ἡ Ἀστυνομία εἶναι μεταξὺ τῶν δύο ἢ τριῶν βασικῶν θεσμῶν, οἱ ὁποῖοι δημιουργοῦν ἢ καταστρέφουν τὴν εὐτυχίαν τῆς Κοινότητος ποὺ ὑπηρετοῦν.

Ποιὰ ἐπίδρασι θὰ ἔχουν ἐπὶ τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας αἱ μεταπολεμικαὶ ἀστυνομικαὶ μεταρρυθμίσεις; Πῶς θὰ προσαρμοσθῇ ἡ Ἀστυνομία τῆς χώρας αὐτῆς εἰς τὴν νέα κοινωνία ποὺ θὰ διαμορφωθῇ; Θὰ ἀνταποκριθῇ ἢ ὄχι εἰς τὰς ἀπαιτήσεις της; Ἀπαιτοῦνται γενικώτεραι μεταρρυθμίσεις ἢ ὄχι; Καὶ μὲ λίγα λόγια ποία εἶναι ἡ μελλοντικὴ προοπτικὴ τῆς Ἀστυνομίας; Μιὰ γενικὴ μόνον ἀπάντησις εἰς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δύναται νὰ δοθῇ ἐδῶ. Αἱ μεταρρυθμίσεις ποὺ ἔγιναν εἶναι ἀκόμα πολὺ πρόσφατοι καὶ δὲν μποροῦμε νὰ κρίνωμε ἐπαρκῶς τὰ ἀποτελέσματά των. Ἐπὶ πλέον πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ δυσκολία ποὺ παρουσιάζεται πάντοτε εἰς τὴν προβολὴν τῶν μεταρρυθμιστικῶν τάσεων τοῦ παρόντος πρὸς τὸ μέλλον. Μερικὰ ἐμπόδια δύνανται νὰ προβλεφθοῦν καὶ νὰ ὑπερπηδηθοῦν. Ἄλλα παραμένουν κρυμμένα μέχρις ὅτου τὰ συναντήσουμε στὸ δρόμο μας ξαφνικά. Τότε, τὸ μόνο ποὺ μποροῦμε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ τ' ἀντιμετωπίσωμε μὲ ὀργάνωσιν ἐπαρκῶς προσαρμόσιμον σ' οἱανδήποτε περίστασιν. Σὲ περιστάσεις ἐξαιρετικῆς ἐντάσεως τὰ πρῶτα ποὺ καταρρέουν εἶναι οἱ αὐστηροὶ θεσμοὶ καὶ τὰ ἀλύγιστα συστήματα.

Ἡ πλέον σημαντικὴ μεταπολεμικὴ μεταρρύθμισις εἶναι ἡ ἀναγωγὴ τῆς ἀστυ-

νομικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς 'Εθνικὸν ἐπίπεδον, ἀπὸ τὸ τοπικὸν ὅπου αὕτη πρὶν εὑρίσκετο. (Σ. Μ. Μετετοπίσθη δηλ. ἀπὸ τὰς ἀρχὰς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως καὶ τὰ 'Αστυνομικὰ Σώματα εἰς ἐπίπεδον Κεντρικῆς Κυβερνήσεως). 'Αποφασισθεῖσα ἀρχικῶς διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν καταταγέντων κατὰ τὰ πρῶτα μεταπολεμικὰ χρόνια, καθιερώθη πλέον ὡς μόνιμον σύστημα ἐκπαιδεύσεως εἰς τὴν 'Αστυνομίαν. 'Η μεταρρύθμισις αὐτὴ ἐξασφαλίζει ὁμοιομορφίαν ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν, δίδει εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς τῶν μικρῶν Σωμάτων τὰς ἰδίας βάσεις ποὺ δίδει καὶ εἰς αὐτοὺς τῶν μεγάλων καὶ διευκολύνει τὴν εὐρεῖαν διάδοσιν τῶν νέων ἰδεῶν. 'Αλλὰ τὸ πλέον εὐεργετικὸν—τοὐλάχιστον ὅπως φαίνεται—χαρακτηριστικὸν τοῦ νέου συστήματος ἐκπαιδεύσεως εἶναι ὅτι, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς 'Αστυνομίας, ἐδημιουργήθησαν μικραὶ ὁμάδες πεπειραμένων ἀστυνομικῶν ἐκπαιδευτῶν, τοὺς ὁποίους ἀποσποῦν γιὰ δυὸ χρόνια ἀπὸ τὴν πραγματικὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Σχολήν, ὅπου ἔχουν ὅλον τὸν ἀπαιτούμενο χρόνο νὰ μελετήσουν τὰς λεπτομερείας τῆς ἀστυνομικῆς θεωρίας καὶ πρακτικῆς καὶ νὰ ἀξιοποιήσουν τὰ πορίσματα τῆς πείρας καὶ τῆς μελέτης των διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν πρόοδον τῆς 'Αστυνομίας.

'Αποτέλεσμα, λοιπόν, τοῦ νέου ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ αὔξησις τῆς ἐπαρκείας τῶν 'Αστυνομικῶν Σωμάτων τῆς χώρας. Ἔτσι ἡ 'Αστυνομία θὰ καταστῇ πιὸ ζωντανή, πιὸ πνευματώδης καὶ ὅσο πρέπει προσαρμόσιμος (flexible). Τὰ γεγονότα μέχρι σήμερα δείχνουν αὐτὴ τὴν πρόβλεψιν διὰ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἔχει παρουσιασθῇ μιὰ ἀξιοσημείωτος ἐκδήλωσις νέων ἰδεῶν εἰς τὴν 'Αστυνομίαν, μιὰ ἔντονος ἐπιθυμία διὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς πρωτοβουλίας, ποὺ θὰ ἐπιβάλῃ νέας ἀπόψεις καὶ ποὺ θὰ βοηθήσῃ ν' ἀναλυθῇ βαθύτερα τὸ ἀστυνομικὸν ἔργον. Σήμερα, οἱ νέοι ἀστυνομικοὶ ἐμφοροῦνται καὶ ἀπὸ μιὰ ἔντονον δόσιν ἐνθουσιασμοῦ, ὁ ὁποῖος δίδει εἰς τὸν «ἐκ τῶν ἔξω» παρατηρητὴν τὴν ἐντύπωσιν τῆς αὐτοπεποιθήσεως, τοῦ δημιουργικοῦ ὑπηρεσιακοῦ ἐγωϊσμοῦ, τοῦ «κεφιοῦ» καὶ τῆς «ζωντάνιας», ποὺ τοὺς διακρίνει, ποὺ πρὶν ἦσαν ἀποκλειστικὰ προνόμια τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ. 'Εξέλιξις εὐεργετικὴ καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως δημιουργική, ποὺ τοποθετεῖ τὴν 'Αστυνομίαν εἰς τὸ ἅρμα τῶν Πολιτικῶν 'Οργανώσεων (Civil Organizations Σ. Μ. δηλ. τῶν μὴ στρατιωτικῶν).

2. Συγχώνευσις τῶν μικρῶν 'Αστυνομικῶν Σωμάτων.

Μιὰ ἄλλη σημαντικὴ μεταρρύθμισις εἰς τὴν 'Αστυνομίαν εἶναι ἡ συγχώνευσις ὡρισμένων μικρῶν 'Αστυνομικῶν Σωμάτων ποὺ ἔγινε μὲ τὸν 'Αστυνομικὸ Νόμο τοῦ 1946. Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλὰ πρέπει νὰ λεχθοῦν. Δι' αὐτῆς ἐξέλιπον ἀρκεταὶ ἀνωμαλίαι καί, ὅπως διὰ τοῦ γενικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος, ἐξησφαλίσθη ὁμοιομορφία ἀστυνομικῶν μέτρων καθ' ὅλην τὴν χώραν. «Μικροσκοπικὰ» 'Αστυνομικὰ Σώματα μὲ ὀλιγωτέρους ἀπὸ πενῆντα ἄνδρας δὲν μποροῦν νὰ διαθέτουν τὰ ἴδια μέσα ποὺ διαθέτουν μεγαλύτερα. Ἔτσι διὰ τῆς συγχωνεύσεως ἐξέλιπον αἱ δυσκολίαι καὶ αἱ δαπάναι τῶν μικρῶν Σωμάτων ποὺ ἦσαν πρὶν αὐτόνομοι καὶ συχνὰ ἀντιμαχόμενοι ὀργανισμοί. 'Ο κίνδυνος ποὺ ἡ μεταβολὴ αὐτὴ ἐγκλείει, νὰ δημιουργηθοῦν δηλ. ὀλίγα μόνον Σώματα κατὰ Γενικὴν Διοίκησιν, (Σ. Μ. ἐνταῦθα ἐννοεῖται τὸ «Region» τῆς πολυπλόκου Βρεττανικῆς Διοικητικῆς Διαιρέσεως. 'Η 'Αγγλία καὶ Οὐαλλία ἔχουν διαιρεθῇ εἰς ἕνδεκα Γενικὰς ἢ 'Ανωτέρας Διοικήσεις, ὅπως θὰ μπορούσαμε νὰ ἀποδώσωμεν τὸν ὅρον «Region» εἰς τὴν 'Ελληνικὴν) ἢ ἕνα καὶ μόνον δι' ὅλην τὴν χώραν, ἀντιμετωπίζεται μὲ εἰδικὰς διατάξεις εἰς τὸν προαναφερθέντα νόμον. Δι' αὐτοῦ τίθενται ὅρια εἰς τὴν δύναμιν τῶν συγχωνευομένων Σωμάτων καὶ ἐπιβάλλεται δικαστικὴ γνωμοδότησις ἐπὶ τῶν λόγων ποὺ ἐπιβάλλουν τοιαύτην συγχώνευσιν.

'Ο 'Αστυνομικὸς Νόμος τοῦ 1946 προβλέπει τὴν πλήρη μελέτην ὅλων τῶν ὑπαρχόντων στοιχείων καὶ τῶν διατυπουμένων ἐπιχειρημάτων, ὥστε ὁ κίνδυνος τῶν γραφειοκρατικῶν μεταβολῶν μᾶλλον ἀποκλείεται.

3. Ἀποδοχαὶ—Συνθῆκαι ἐργασίας.

Ἡ τρίτη σειρὰ τῶν σοβαρῶν μεταρρυθμίσεων ἀφοροῦν τὰς ἀποδοχὰς καὶ τὰς συνθήκας ἐργασίας τῶν ἀστυνομικῶν. Αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀποτελέσματα τῶν συστάσεων τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ὄκσεϋ (Oaksey Committee). Κύριον ἀποτέλεσμά των ἦτο ἡ μείωσις τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τῆς πλειοψηφίας τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν συμπολιτῶν των. Ἡ βελτίωσις τῶν ἀποδοχῶν, ἡ ἐλαφρὰ αὔξησις τῶν πιθανοτήτων προαγωγῆς καὶ ἡ καταβληθεῖσα προσοχὴ διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀνάγκης διὰ καλλιτέραν στέγασιν καὶ μέριμναν, ὅλα αὐτὰ συνέβαλον εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀστυνομικῶν. Σήμερα ἡ Ἀστυνομία δύναται νὰ προσφέρῃ τόσον ὑλικὰς ἀπολαυὰς ὅσον καὶ ἐνδιαφέρουσαν σταδιοδρομίαν εἰς αὐτοὺς ποὺ εἰσέρχονται εἰς τὰς τάξεις της. Παρ' ὅτι αἱ βελτιώσεις αὐταὶ δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς μέσον προσελκύσεως μεγάλου ἀριθμοῦ νέων, εἶχον ὅμως ὡς ἀποτέλεσμα τὴν σταθεροποίησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ καταταγοῦν εἰς τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα, καθὼς ἐπίσης καὶ μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παραιτουμένων νέων (Σ. Μ. μαθητευομένων) ἀστυφυλάκων. Αἱ μεταρρυθμίσεις αὐταὶ δὲν εἶναι ἐπιφανειακαί ἢ πρόχειροι, ἀλλὰ εἶναι οὐσιαστικαὶ καὶ ἀποτέλεσμα ἐπισταμένων μελετῶν χάριν εἰς τὰς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία ἐξελίσσεται εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλέον σημαντικάς, ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου, Ὑπηρεσίας.

Τέλος πρέπει ν' ἀναφερθῇ ἡ βελτίωσις εἰς τὸν ρόλον καὶ τὰς συνθήκας γυναικῶν—ἀστυνομικῶν. Δὲν ὑπάρχουν πλέον περιορισμοὶ εἰς τὰς καθήκοντα ποὺ δύνανται ν' ἀνατεθοῦν εἰς τὰς γυναῖκας—ἀστυνομικούς. Ὁ γάμος δὲν ἀποτελεῖ πλέον ἐμπόδιον ὅπως ἄλλοτε. Ἡ διαπίστωσις καὶ ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἀρχῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἔχει «νὰ κάνῃ» μὲ ἄνδρας καὶ γυναῖκας πρέπει, ipso facto, (Σ. Μ. ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ γεγονότος) ν' ἀποτελῆται ἀπὸ ἄνδρας καὶ γυναῖκας, καταδεικνύει τὴν μεταρρύθμισιν αὐτὴν ὡς ἔχουσα τὴν πλέον μεγαλυτέραν μελλοντικὴν προοπτικήν. Μὲ βάσιν τὴν δική μου αὐτοπρόσωπον διαπίστωσιν εἰς τὰ Σώματα ποὺ ἐπεσκέφθην καὶ τὰς ἀπόψεις τῶν Ἀρχηγῶν τῶν Σωμάτων αὐτῶν, δύναμαι νὰ τονίσω ἐνταῦθα ὅτι εἶναι σημαντικὴ ἡ συμβολὴ τῶν γυναικῶν—ἀστυνομικῶν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν τῆς «ἐπαρκείας» αὐτῶν, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ. Κατὰ συνέπειαν, τὸ προφανὲς ἀποτέλεσμα τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν γυναικῶν—ἀστυνομικῶν καὶ τῆς χρησιμοποιήσεως αὐτῶν χωρὶς περιορισμοὺς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ ἀστυνομικοῦ ἔργου, θὰ εἶναι ἡ διεύρυνσις τῶν σκοπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας καὶ ἡ σαφὴς διευκρίνισις πρὸς τὸ κοινὸν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ εἶναι, τόσον θεωρητικῶς ὅσον καὶ εἰς τὴν πρᾶξιν, συμπολῖται των καὶ δὲν ἀποτελοῦν ὀργάνωσιν ξένην ἢ παραστρατιωτικήν, ποὺ ὑπηρετεῖ ἀφῃρημένας ἐννοίας.

4. Ἀναλλοίωτοι ἀρχαὶ—Συνέπειαι αὐτῶν.

Αἱ τεχνικαὶ πρόοδοι εἰς τὴν Ἀστυνομίαν κατὰ τὰ πέντε (Σ. Μ. 1945—1950) τελευταῖα χρόνια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ συνέχεια ἐπιστημονικῶν ἐξελίξεων ποὺ ἄρχισαν περὶ τὰ τέλη τοῦ προηγουμένου αἰῶνος καὶ βελτιοῦνται σταθερῶς ἀπὸ τότε. Αἱ ἀξιοσημείωτοι τελευταῖαι ἐξελίξεις εἶναι αἱ ραδιοεπικοινωνίαι (Σ. Μ. ἀσύρματοι διαβιβάσεις), ἡ χρῆσις τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων καὶ ἡ βελτίωσις τῶν ἐπιστημονικῶν βοηθημάτων διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Ἀσφαλείας (ντέτεκτιβς), ἐξελίξεις ποὺ βοηθοῦν εἰς τὸ νὰ καταστῇ τὸ ἀστυνομικὸν ἔργον πιὸ εὔκολο. Ἀλλὰ κανένα ἀπὸ τὰ σύγχρονα μέσα δὲν ἔχει μεταβάλλει τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν περὶ τοῦ ρόλου τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν κοινωνίαν. Οἱ ἐνδοιασμοὶ γιὰ μιὰ Ἀστυνομία ποὺ ἐλέγχει καὶ παρακολουθεῖ τὰ πάντα, ποὺ διαθέτει εἰδικὰς συσκευὰς τηλεοράσεως σὲ κάθε σπίτι, ποὺ γνωρίζει μὲ εἰδικὰ μέσα τὰς σκέψεις τῶν πολιτῶν καὶ τὰ λοιπὰ φανταστικὰ ἀστυνομικὰ μέτρα, ποὺ περιγράφονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Γεωργίου Ὀργουὲλ μὲ τίτλο «1984» «(George Orwell's 1984) εἶναι ἀδικαιολόγητοι, ἐφ' ὅσον ὁ νόμος παραμένει ὅπως εἶναι σήμερα καὶ ὁ φιλελευθερισμός, μὲ μικρὸ «φ» (Σ. Μ. ὡς ἰδέα κατ'

ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ ὁμωνύμου Βρεττανικοῦ κόμματος) θὰ συνεχίσῃ ν' ἀνθῇ.

Εἶναι δύσκολον νὰ δοθῇ μιὰ γενικὴ εἰκόνα τῆς πραγματικῆς ἐννοίας τῶν μεταπολεμικῶν μεταρρυθμίσεων. Ὁ χαρακτὴρ τῆς Ἀστυνομίας ἐξελίχθη, δὲν μετεβλήθη. Αἱ λανθάνουσαι «δυνατότητες» εἰς τὸ Βρεττανικὸν ἀστυνομικὸ σύστημα ἀπεκαλύφθησαν. Τὸ παλαιὸν δέρμα ἀπέπεσε καὶ ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται τώρα εἶναι τὸ καινούργιο δέρμα καὶ μόνον, καὶ ὄχι καινούργιος ὀργανισμός. Ὁ Σὲρ Ρίτσαρντ Μέϊν (Sir Richard Maine) ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ πρώτους ἀρχηγοὺς (Commissioners) τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, περὶ τὸ 1830 διεκήρυξεν ὅτι :

Κάθε μέλος τῆς Ἀστυνομίας πρέπει πάντοτε νὰ θυμᾶται, ὅτι ἡ ἀποστολή του συνίσταται τόσον εἰς τὸ νὰ προστατεύῃ καὶ νὰ βοηθῇ τὸ κοινόν, ὅσον καὶ εἰς τὸ νὰ συλλαμβάνῃ τοὺς παρανομοῦντας. Κατὰ συνέπειαν, ἐνῷ θὰ πρέπει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ προλάβῃ τὸ ἔγκλημα καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν ἐγκληματίαν, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτόν του ὡς ὑπηρέτην καὶ φύλακα τοῦ κοινοῦ καὶ νὰ ἐπιδεικνύῃ πρὸς ὅλους τοὺς νομοταγεῖς πολίτας, ἀνεξαρτήτως κοινωνικῆς θέσεως, ἀνεξάντλητον ὑπομονὴν καὶ εὐγένειαν.

Αἱ βασικαὶ αὐταὶ ἀρχαὶ οὐδέποτε πρόκειται νὰ μεταβληθοῦν. Αἱ τελευταῖαι μεταρρυθμίσεις, δηλ. ἡ ἐξύψωσις τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπαιδεύσεως, ἡ βελτίωσις τῆς ἐπαρκείας τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας, ἡ ἔντονος ἔμφασις ποὺ ἐδόθη εἰς τὴν ἀνάγκην τῶν καλῶν σχέσεων Ἀστυνομίας καὶ κοινοῦ, δὲν ἀποβλέπουν σὲ κανένα ἄλλο σκοπὸ καὶ δὲν ἔχουν κανένα ἄλλο νόημα, παρὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν. Ἡ Ἀστυνομία ἔχει ἐπιτελέσει προόδους καὶ σήμερα εἶναι περισσότερο ἱκανὴ παρὰ ποτέ. Ἀλλὰ οἱ θεμελειώδεις κανόνες ποὺ καθορίζουν τὴν ἐξουσία της, τὴν ὀργάνωσίν της καὶ τὰς μεθόδους ποὺ χρησιμοποιεῖ, εἶναι ἀκριβῶς αἱ ἴδιαι. Καὶ θὰ παραμείνουν ἀναλλοίωτοι οἱαδήποτε κοινωνικὴ μορφὴ καὶ ἂν διαμορφωθῇ ὡς ἀποτέλεσμα τῶν «ἀναβρασμῶν» τῆς τελευταίας τριακονταετίας. Ὁ ρόλος τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν κοινωνικὴ μέριμνα εἶναι ὁ αὐτός, ἀνεξαρτήτως Κυβερνητικῶν Κομμάτων. Δύναται ἀκόμα νὰ λέχθῃ ὅτι ἡ ἀκομμάτιστος ἐνάσκησις τῆς ἐξουσίας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, πρὸς κάθε κατεύθυνσι, ἀποτελεῖ ἐγγύησιν ἐναντίον οἱασδήποτε ὑπερβάσεως τῆς Κυβερνητικῆς Ἐξουσίας. (Σ. Μ. ἤτις θεωρεῖται εἰς τὴν χώραν αὐτὴν κατὰ τὰ ἀναπτυχθέντα ἀλλαχοῦ διάφορος τῆς Ἀστυνομίας). Ἡ Ἀστυνομία δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Βουλὴ ἀπὸ τοῦ νὰ ψηφίσῃ ἕναν ὁποιοδήποτε νόμο θέλει, πλὴν ὅμως μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὰ Κυβερνητικὰ ὄργανα ἀπὸ τοῦ νὰ καταχρασθοῦν τὴν ἐξουσίαν των οὕτως, ὥστε νὰ προλαμβάνεται ἔτσι ἡ «ὑπηρεσιακὴ τυραννία» ποὺ ἀποτελεῖ διὰ τὸν πολίτην τὸν κυριώτερον κίνδυνον διὰ τὴν μείωσι τῆς ὀφειλομένης εἰς αὐτὸν κρατικῆς μερίμνης.

Παρ' ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ μιὰ ὄχι ὀρθόδοξον καὶ ἐνδεχομένως ἐπικίνδυνον ἀντίληψιν τῆς νέας ἀποστολῆς τῆς Ἀστυνομίας, εὑρίσκεται εἰς ἀπόλυτον συμφωνίαν μὲ τὴν ἐξέλιξιν ποὺ καθιστᾷ τὴν Ἀστυνομίαν φίλον, φρουρὸν καὶ ὑπηρέτην τοῦ νομοταγοῦς πολίτου καὶ ὄχι τύραννον αὐτοῦ. Οὔτε κατὰ διάνοιαν διενοήθην νὰ προτείνω ὅτι ἡ Ἀστυνομία πρέπει νὰ καταστῇ ὁ διαιτητὴς μεταξὺ Κράτους καὶ πολίτου, ἀλλὰ μᾶλλον ὅτι αὐτὴ θὰ πρέπει νὰ ἐξασφαλίζῃ τὴν αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων ποὺ καθορίζουν τὰ δικαιώματα καὶ τὰ προνόμια τῶν πολιτῶν. Οἱ ἴδιοι οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουν ἐργασθῇ περισσότερον ἀπὸ ἕνα αἰῶνα ὑπὸ τὸ κράτος νομικῶν περιορισμῶν. Καὶ παρ' ὅλα τὰ σοβαρὰ ἐμπόδια ποὺ οἱ ἴδιοι οἱ νόμοι ἐπιβάλλουν εἰς τὴν ἐργασίαν των ἀπέδειξαν ὅτι γνωρίζουν καὶ κατανοοῦν τὸ πνεῦμα των καλλίτερα ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλον. Ἂς τοὺς ἀφήσωμεν, λοιπόν, νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν πεῖρα των αὐτὴ διὰ τὸ καλὸν καὶ τὴν εὐημερίαν τῶν συμπολιτῶν των.

ΤΕΛΟΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**

...Μένω σὲ μιὰ φτωχογειτονιὰ τῆς Ἀθήνας... Κι' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὰ ἁπλᾶ καὶ φτωχικὰ πράγματα ποὺ τὴν ἀποτελοῦν... τὰ μικρά, χαμηλοτάβανα σπιτάκια... τοὺς ἀσχημάτιστους καὶ σκονισμένους δρόμους... τὶς πολυθόρυβες αὐλές, ποὺ κάθε πρωϊνὸ γεμίζουν ἀπὸ γυναῖκες καὶ παιδιά... τὰ μικρούτσικα, γραφικὰ μαγαζάκια, μέσα στὰ ὁποῖα μπαινοβγαίνουν γυναικοῦλες μὲ τευτέρια λογαριασμῶν... τὴ γραφικὴ ἐκκλησούλα, ἐκεῖ στὴν ἄκρη τῆς γειτονιᾶς...

Ναί! Ἀγαπάω αὐτὴ τὴ γειτονιά... Καὶ πιὸ πολὺ κάθε δειλινό, ὅταν οἱ ὕστερες ἡλιαχτῖδες ἀνηφοριάζουν στὸ ἀντικρυνὸ βουνό, φιλῶντας τὰ χαλίκια καὶ τ' ἀγριολούλουδα...

Τότες ἡ συνοικία μου παίρνει ἕνα ταπεινὸ γαλάζιο χρῶμα... Λογιῶν-λογιῶν μυρουδιὲς ξεχύνονται ἀπ' τοὺς γειτονικοὺς κήπους... Γεμίζουν οἱ δρόμοι, οἱ αὐλὲς καὶ τὰ χαγιάτια της μ' ἕνα σωρὸ κόσμο, ποὺ τὸν ἑνώνουν κοινὲς ἀνησυχίες καὶ κοινὰ παράπονα... κοινὲς ἐλπίδες καὶ κοινὰ μεράκια...

***

Χιλιάδες ἱστορίες γράφονται κάθε μέρα σ' αὐτὴν τὴν ἀπόμερη γωνιὰ τῆς Ἀθήνας... Ἱστορίες πόνου καὶ χαρᾶς...

Ἀρραβωνιάσματα ἢ φτώχεια... γλέντια ἢ ἀρρώστιες... Γάμοι ἢ θάνατοι... Ὅλα μαζί, αὐτὰ τὰ συνηθισμένα πράγματα, περνοῦν μὲ βραδὺ ρυθμὸ μέσα ἀπὸ κάθε σπίτι καὶ φτειάχνουν τὴν μεγάλη ἱστορία τῆς ζωῆς... μιὰ ἱστορία μόχθου καὶ ἀγῶνος, ποὺ κρύβει ὅμως μέσα της τὴν εὐτυχία τῆς ἀδιάκοπης ἀλλαγῆς... Ὕστερα ἀπὸ τὴν κούραση, εἶναι πιὸ γλυκὸ τὸ ψωμὶ ποὺ τρώει ὁ ἐργάτης... Ὕστερα ἀπὸ τὸ μόχθο, ἡ ἀνάπαυση φαίνεται χίλιες φορὲς πιὸ ἀγαπημένο δῶρο τοῦ Θεοῦ... Μετὰ τὴν τρικυμία, ἡ γαλήνη εἶναι πάντα μιὰ ἀνέκφρατη ἱκανοποίηση...

Αὐτὸ εἶναι τὸ βαθύτερο δίδαγμα τῆς βιοπάλης... Γιὰ ὅποιον ἔμαθε νὰ φιλοσοφῇ καὶ ν' ἀγωνίζεται...

Μέσα ὅμως στὶς τρικυμίες τῆς ζωῆς, ὅπου ὅλα φαίνονται τριγύρω κατάμαυρα καὶ τυραννικά, κινδυνεύει πολλὲς φορὲς ἡ Πίστη σου... Κλονίζεσαι καὶ πᾷς νὰ πέσῃς... Τότες ἀναδεικνύεται ὁ καλὸς κατεπάνιος...

Εἶναι βλέπετε καὶ οἱ πειρασμοὶ τῆς ζωῆς... Ὁ διάβολος ὁλοζώντανος μὲ τὴ μορφὴ ἑνὸς φίλου ἢ κάποιου γνωστοῦ...

Μιὰ θεωρία... Μιὰ ψεύτικη καὶ μοχθηρὴ θεωρία... Ἡ θεωρία τοῦ μίσους...

Πεινᾶς; Εἶσαι δυστυχισμένος; Εἶσαι ἄνεργος; Ὑποφέρεις; Παίρνεις μικρὸ μεροκάμματο; Σφίξε τὴ γροθιά σου, μίσησε, γίνε ἐχθρὸς τῆς Κοινωνίας, κι' ὅλα τὰ ζητήματά σου θὰ βροῦν τὴ λύση τους...

Εἶναι τὰ μικρόβια ποὺ γεννιῶνται καὶ ζοῦν μέσα στοὺς βούρκους... Εἶναι τὰ κοράκια ποὺ θέλουν σώνει καὶ καλὰ νὰ σὲ πείσουν ὅτι πέθανες καὶ πρέπει νὰ τοὺς παραδώσῃς τὸ πτῶμα σου νὰ τὸ κατασπαράξουν...

Ἔρχονται παντοῦ καὶ πάντα νὰ σοῦ δηλητηριάσουν τὴν εὐτυχία σου... Νὰ ἡ ἐργατικὴ πρωτομαγιά... Μιὰ ὁλόχρυση ἐπέτειος μέσα στὴν ἱστορία τῶν ἐργατικῶν κινημάτων...

Μέσα στὴν ἀνοιξιάτικη γαλήνη, ἀνάμεσα στὰ λούλουδα καὶ τὰ πουλιά, προβέλνει κάθε χρόνο, σὰν ἕνα εὐλαβικὸ προσκύνημα στὸν ἀνθρώπινο μόχθο...

Ξεχύνονται οἱ ἐργάτες ὅλου τοῦ κόσμου στοὺς δρόμους, ντυμένοι τὰ γιορτινά τους, πανηγυρίζουν καὶ χαίρονται...

Τότες, ἀπὸ τὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς, ἀνώνυμος καὶ μασκοφορεμένος, ξεπετάγεται ὁ πληρωμένος ἐνστρούχτορας... Σοῦ ἀπαγορεύει νὰ χαρῇς τὴν παγκόσμια αὐτὴ ἐργατικὴ νίκη...Σοῦ ἐπιβάλλει νὰ μισήσῃς...Σοῦ κλέβει τὴ χαρά...Γκρεμίζει τὸ εἰκονοστάσι τῆς ψυχῆς σου κι' ἁπλώνει ἐρείπια μέσα σου...

Σοῦ μιλᾷ γιὰ τὴ φτώχεια, καὶ συγκινεῖσαι...Προσποιεῖται ὅτι ζητᾷ ψωμί, λευτεριά, δικαιοσύνη... Κι' ἐσὺ ποὺ τὸν ἀκοῦς συλλογίζεσαι... «Σὰν καλὰ νὰ τὰ λέῃ»... Γυρνᾷς στὸ σπίτι σου ἀγριεμμένος... Τὰ βάζεις μὲ τὴ γυναῖκα σου, μὲ τὰ παιδιά σου..."Ολα σοῦ φταῖνε... Βρίζεις τὸν ἐργοδότη σου, τὸν βλέπεις σὰν ἐκμε ταλλευτὴ τοῦ ἱδρῶτα σου, θέλεις νὰ ἐκδικηθῇς...

Κι' ὅμως...πάνω στὸ φτωχικὸ εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ σου ἡ μορφὴ μιᾶς Παναγίας, γεμάτη καλωσύνη σὲ κυττάζει μὲ στοργή...Σὰν νὰ σοῦ λέῃ : «"Οχι παιδί μου...Εἶμαι ἡ μάννα σου...Γιὰ σένα ἔστειλα τὸ παιδί μου νὰ σταυρωθῇ σὰν λῃστής... Μή... ἡ εὐτυχία δὲν βρίσκεται στὸ αἷμα καὶ τὴν καταστροφή... Ἀγάπα...Ἡ ζωὴ εἶναι πάντα ὄμορφη, ὅταν ξέρεις νὰ ἀγαπᾷς, νὰ συγχωρῇς καὶ νὰ ἐλπίζῃς...»

Ὁ κομμουνισμός !!!...

Μέσα στὴν ἱστορία τοῦ Κόσμου, δὲν βρέθηκε ἄλλη πιὸ σατανικὴ ἐπινόηση καταστροφῆς ἀπὸ δαύτην...Πληρώσαμε τὶς ἰδιοτροπίες του μὲ χιλιάδες θύματα...Σὰν κατάρα, σὰν φοβερὴ κατάρα ἑνὸς ἀπαίσιου Βελζεβούλ, ἦρθε κοντά μας, ζητῶντας ὁλοένα κι' ἄλλο αἷμα...

Τὸν ἔμαθε πιὰ καλὰ ὁ κόσμος...Τὸν γνώρισε...Καί, πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους, ἐμεῖς... ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ κι' ὀνειροπαρμένοι ρωμηοί, ποὺ τὸν εἴδαμε κατάπληκτοι ἐκεῖνο τὸν φοβερὸ Δεκέμβρη τοῦ 44, νὰ μπαίνῃ μέσα στὰ σπίτια μας, ξυπόλητος, συχαμερός, ἄνανδρος, μὲ ἄναρθρα οὐρλιάσματα ἀνθρωποφάγου...νὰ καίῃ, νὰ πυρπολῇ, νὰ σουβλίζῃ φτωχικοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐν ὀνόματι τῆς Λαοκρατίας του καὶ τῆς Παγκόσμιας Δικαιοσύνης του, νὰ ἀσχημονῇ κατὰ τὸν πιὸ χυδαῖο τρόπο...

Κανονικὰ λοιπὸν θἄπρεπε ὅταν τὸν ἀκοῦμε νὰ σταυροκοπιώμαστε, μὲ σηκωμένες τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς μας, σὰν νὰ βλέπαμε τὸ φάντασμα τοῦ Σατανᾶ...

Μὰ οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀφέλεια μερικῶν ἀνθρώπων τὸν τροφοδοτεῖ καμμιὰ φορὰ μὲ καινούργια ἄτυχα θύματα...

***

Ἔτσι, τὸν γνώρισε καὶ ἡ γειτονιά μου τὸν καταραμένο Κομμουνισμό... Κι' ἀπόκτησε καλύτερα μιὰ πεῖρα τῆς καταστροφικῆς μανίας του...Ἦταν νομίζω καλοκαῖρι τοῦ 1946...ἕνα ὄμορφο καλοκαῖρι, ὅπως ὅλα τῆς Ἀθήνας.

Κάθε βραδάκι στὶς 8, θυμᾶμαι, ἀντάμωνα τὴν παρέα μου σ' ἕνα ἀπόμερο ζαχαροπλαστεῖο, ἄντικρυ ἀπ' τὴ λευκὴ ἐκκλησούλα...ἐκεῖ στὴν ἄκρη τῆς συνοικίας μου...

5-6 πρόσωπα ἦταν οἱ φίλοι μου...ὅλοι τίμιοι ἐργατικοὶ καὶ προκομένοι φαμελιάρηδες...Καλή τους ὥρα, ὅπου εἶναι...

Ὁ Γιῶργος ὁ ταβερνιάρης ἀπὸ τὴ Λάρισσα... ὁ Βαγγέλης ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὴ

Μύκονο...ὁ Μῆτσος ὁ συνταξιοῦχος, ἀνάπηρος ἀπὸ τὸν Ἀλβανικὸ πόλεμο...ὁ κυρ—Ἀπόστολος ὁ γιατρός...κι' ὁ Κώστας ὁ «πολύτεκνος»—ὅπως τὸν λέγανε, γιατὶ εἶχε μεγάλη φαμελιά...

Καθόμασταν λοιπὸν τὸ σούρουπο στὶς ψάθινες καρεκλίτσες τοῦ ζαχαροπλαστείου, τριγύρω στὸ μαρμαρένιο, στρογγυλὸ τραπεζάκι, πού ἦταν γεμᾶτο καφέδες καὶ κρῦα νερὰ καὶ ξεχνιώμαστε ὧρες πολλές, σὲ μιὰ ζεστὴ κουβέντα, γύρω ἀπὸ ἕνα σωρὸ θέματα...ἐνῶ ὁλόγυρά μας πηγαινοέρχονταν καὶ μᾶς καλησπέριζαν λογιῶν—λογιῶν πρόσωπα..."Αλλοι φορτωμένοι ψώνια...ἄλλοι πιασμένοι ἀγγαζὲ μὲ τὶς γυναῖκες τους... "Αλλοι σέρνοντας ἀπ' τὸ χέρι τὰ παιδιά τους... "Αλλοι μὲ τὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς...κι' ἄλλοι (οἱ λιμοκοντόροι τῆς γειτονιᾶς) φρεσκοξυρισμένοι καὶ ὁμορφοντυμένοι, μὲ τὰ κορίτσα τους...

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὁ Κώστας ὁ «πολύτεκνος» τἄφερνε πολὺ δύσκολα...Τὸ ἐργοστάσιο πού δούλευε ἔκλεισε...κι' ἀπόμεινε ἄνεργος...Μά, τίμιος καὶ δουλευτὴς ὅπως ἦταν, δὲν τὄβαλε κάτω..."Εκανε θελήματα κι' οἰκονομοῦσε τὸ ψωμάκι τῶν παιδιῶν του...'Απὸ τὰ χαράματα ξεπετάγονταν ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι'ἔτρεχε στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ βρῇ δουλειά...Κι' ὅταν τὸ βράδυ γυρνοῦσε κουρασμένος στὸ σπιτάκι του, ἦταν πάντα φορτωμένος μ' ἕνα δέμα...πότε λίγο κρεατάκι, πότε κάνα ψάρι, πότε τίποτε ζαρζαβατικά, πότε μερικὰ φροῦτα... Μὰ καὶ στὴν τσέπη του εἶχε πάντα λίγα λεπτά... Λίγα βέβαια, μὰ ἀρκετὰ γιὰ τὸ αὐριανὸ ψωμάκι τῶν παιδιῶν του...Τὸν ἀγαποῦσε ἡ γειτονιὰ τὸν Κώστα...τὸν ἔφερνε γιὰ παράδειγμα...πρόφερνε μὲ σεβασμὸ τ' ὄνομά του...Κι' ὅταν ὁ σκοπὸς—ἀστυφύλακας περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι του τὸν χαιρετοῦσε πάντα μὲ χαρά, καὶ τοὔκανε καὶ τὸ σχῆμα...

Ὁ Κώστας εἶχε γίνει τὸ σύμβολο τῆς δουλειᾶς τῆς τιμιότητος καὶ τῆς προκοπῆς...

"Ετσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν ἦρθε στὴ γειτονιὰ ἕνας ὕποπτος τύπος...Πάντα καλοντυμένος καὶ ροδοκόκκινος, ἔπιανε μιὰ καρέκλα ἀπὸ τὸ πρωῒ ἴσαμε τὸ βράδυ στὰ καφενεῖα καὶ τὶς ταβέρνες, κερνοῦσε κι' ἀποκτοῦσε φίλους... Μιλοῦσε ὄμορφα... ἰδίως γιὰ τὰ ἐργατικὰ ζητήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶχε νὰ πῇ πολλά... «'Εκμεταλλευτάδες τοῦ λαοῦ», ἔλεγε τοὺς πλουσίους... «θύματα τῆς Κοινωνίας» ἔλεγε τοὺς φτωχούς...Ὁ ἴδιος ὅμως ποτές του δὲν εἶχε δουλέψει...καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε σκεφθῇ νὰ τόνε ρωτήσει πῶς τὰ κατάφερνε νὰ ζῇ τόσο πλούσια, χωρὶς νὰ δουλεύῃ καθόλου...

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἐπιδέξιος ἰνστρούχτορας, διπλάρωσε κάποτε ἀθόρυβα καὶ τὸν Κώστα...Κι' ἄρχισε νὰ τοῦ πιπιλίζῃ τὸ μυαλὸ μὲ τὶς θεωρίες του...Στὴν ἀρχὴ ὁ Κώστας ἐξαγριώθηκε...Τὸν ἔδιωξε κακὴν—κακῶς ἀπὸ κοντά του, μά, κάποτε, ὑπέκυψε στὸν πειρασμὸ κι' ἀσπάσθηκε τὶς ἰδέες του...

"Αρχισε νὰ βαρυέται τὴ δουλειά του... νὰ συχαίνεται τὸ μεροκάματο πού ἔπαιρνε...

"Αρχισε ν' ἀραιώνῃ ἀπ' τὴν ἀγορά..."Επαψε νὰ δουλεύῃ, κι' ἄρχισε νὰ κουβεντιάζῃ, νὰ παραπονιέται, νὰ βρίζῃ, νὰ ὁρκίζεται ὅτι θὰ ἐκδικηθῇ τὴν Κοινωνία...

Ἡ γυναίκα του κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀλλαγή του. «"Ελα στὰ λογικά σου, Κώστα μου» τὸν παρακαλοῦσε «λυπήσου, τὰ δυστυχισμένα παιδάκια μας. Εἴμαστε φτωχοί, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε φονηάδες καὶ ἄτιμοι. Τί γυρεύεις ἐσὺ μὲ δαύτους; Δὲν βλέπεις τοὺς ἀστυφύλακες πού σοῦ κάνουν τὸ σχῆμα ὅπου σὲ συναντοῦν; Δὲν βλέπεις τοὺς γειτόνους μὲ πόση καλωσύνη τρέχουν νὰ μᾶς βοηθήσουν ὅταν μᾶς συμβαίνει τίποτις κακό; Δὲν ἔχουμε λεφτὰ πολλά, ἀλλὰ ἔχει ὁ Θεός. "Εχουμε τουλάχιστο ἕνα ὄνομα μέσα στὴν κοινωνία. Μὴν τὸ χάσουμε κι' αὐτό, γιατὶ

τότες ἀλλοίμονό μας. Θὰ σκοτώσουμε τὰ παιδάκια μας... Κώστα, λυπήσου τὸ σπιτικό σου... Σεβάσου τοὺς συνανθρώπους σου ποὺ σ' ἐκτιμᾶνε τόσο πολύ».

Θύμωνε τότες ὁ Κώστας καὶ ξυλοκοποῦσε ἀγρίως τὴν ἄτυχη γυναῖκα του... Ἔτρεχε ὕστερα στὸν καφενὲ νὰ ἀνταμώση τὸν «ἰνστρούχτορα». Κι' ἐκεῖ ἐλάφρωνε τὴ συνείδησή του μ' ἕνα καραφάκι οὔζο, ποὺ τὸν κερνοῦσε ὁ ἔξυπνος, καινούργιος φίλος του...

Τὰ μάθαμε αὐτὰ καὶ καλέσαμε τὸν Κώστα στὴν συντροφιά μας νὰ τόνε συμβουλέψουμε...τοῦ μιλήσαμε γιὰ τὴν δυστυχία ποὺ μαστίζει τοὺς λαούς, ποὺ ἔχουν μολυνθῆ μὲ τὸ κομμουνιστικὸ μικρόβιο...Τοῦ θυμίσαμε ὅτι κατὰ τὸν πρόσφατο «κόκκινο Δεκέμβρη», τὰ ἀξιοθρήνητα συντρόφια, δὲν ἔσφαξαν οὔτε ἕνα πλούσιο, μὰ ὅλο κάτι φουκαράδες ἐργάτες καὶ ὑπαλλήλους σὰν κι' ἐμᾶς... Προσπαθήσαμε νὰ τοῦ ξυπνήσουμε τὴ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του...μὰ τοῦ κάκου...Ὁ Κώστας εἶχε παραφρονήσει...Καὶ λίγους μῆνες ἀργότερα τόσκασεν ἀπὸ τὸ σπίτι του, κι' ἀκολούθησε τὸν «ψωριασμένο κομμουνιστικὸ στρατὸ» στὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος, ὅπου ἔνοπλα πῆρε μέρος στὸν προδοτικὸ ἀγῶνα τῆς κόκκινης συμμορίας...Γιατί ; Μά, ἁπλούστατα, γιὰ τὴν αὐτονόμηση τῆς Μακεδονίας μας, καὶ τὴν ὑποταγή μας στοὺς ἐρυθροὺς ἀφέντες τοῦ Κρεμλίνου...

Ἔφυγε, ὁ ἄμυαλος Κώστας, ἀφήνοντας ἔρημα καὶ ἐγκαταλελειμμένα τὰ πέντε παιδάκια του, γυμνὰ καὶ νηστικά.

Ἡ δυστυχία, στὴν πιὸ ἀπαίσια μορφή της, ἄπλωσε τὶς φτεροῦγες της μέσα στὸ σπιτικό του.

Ὅμως τὸ «μοναρχοφασιστικὸ Κράτος τῆς Ἑλλάδος» ἔδωσε πρόθυμα ἕνα συγκινητικὸ «παρόν»... Μάζεψε τὰ παιδιὰ τοῦ ἀντάρτη καὶ τἄστειλε σὲ πλούσιες οἰκογένειες, αὐτὲς ποὺ λέμε ὅτι ἐκμεταλλεύονται τὸν φτωχό, γιὰ νἄβρουν τὴν θαλπωρή, τὸ ζεστὸ φαγάκι τους, τὰ ροῦχα καὶ τὰ παιχνίδια τους...

«Τὸ μοναρχοφασιστικὸ Κράτος...» Καὶ πόσα δὲν τοῦ καταμαρτύρησαν !! Κι' ὅμως θέλω νὰ ρωτήσω τοὺς πληρωμένους τεμπέληδες τῶν καφενείων κάτι τι ἁπλό : Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα, τὴ Χώρα τοῦ φασισμοῦ, νύχτα καὶ μέρα οἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως βρίζουν ἀδιάκοπα τὴν Κυβέρνηση...Καὶ μάλιστα ὑπάρχουν καὶ ἀριστερὲς ἐφημερίδες ποὺ ψάλλουν τὸν ἀναβαλλόμενο στοὺς πλουσίους, στοὺς ἄρχοντες, στοὺς Νόμους, στὴν ὅλη ὀργάνωση τοῦ Κράτους μας..Μποροῦν νὰ μοῦ ποῦν ἄράγε ἂν ξέρουν, ἢ ἂν ἔμαθαν ποτέ, νὰ βγαίνουν τέτοιες ἐφημερίδες στὶς χῶρες τῆς Κομμουνιστικῆς Δημοκρατίας ; Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν ἐκεῖ ἀντιφρονοῦντες ;

Κι' ὅταν γίνονται ἐκλογὲς ἐδῶ, στὴν «μοναρχοφασιστικὴ Ἑλλάδα», χίλια δυὸ κόμματα κατεβαίνουν στὶς πλατεῖες καὶ στὶς γειτονιές, ζητῶντας τὴν ψῆφο τοῦ λαοῦ μ' ἕνα σωρὸ πολιτικὰ προγράμματα...Στὶς χῶρες ὅμως τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος ποῦ πᾶνε οἱ ἀντιπολιτευόμενοι ;... Μήπως ἐκλέγονται βουλευτὲς τῆς Σιβηρίας ;...

Τί ἔχουμε νὰ ζηλέψουμε ἐμεῖς ἀπ' αὐτούς ; Τὸ Κράτος τοῦ τρόμου καὶ τοῦ μίσους ;...Τὴν πρόθυμη βοήθεια ποὖστειλαν στὸν ἀγωνιζόμενο Οὐγγρικὸ λαό, ποὖπνιξαν τὴ φωνή του μέσα σὲ μιὰ νύχτα μὲ τάνκς καὶ πολυβόλα ; ἢ τὴν προδοτικὴ ἀνταρσία τους τοῦ Δεκέμβρη, μὲ τὴν ὁποίαν ρήμαξαν τόσα καὶ τόσα σπιτικά ;

Κι' ὁ Κώστας ἀκολουθῶντας τὴν παράξενη μοῖρα του, βρέθηκεν ἐπάνω στὶς βουνοκορφοῦλες μας, ἐκεῖ ποὺ ἐμεγαλούργησαν οἱ ἥρωες τοῦ 21...

Βρέθηκεν ἀνάμεσα σὲ ξυπόλητους καὶ βρωμεροὺς στρατιῶτες ἑνὸς ἀξιοθρήνητου στρατοῦ, ποὺ τὸν ἀποτελοῦσαν παληοὶ τρόφιμοι τῶν φυλακῶν,κι' ὅσοι εἶχαν μουτζουρωμένο παρελθόν, καὶ δὲν τοὺς ἄρεσε ἡ τάξις καὶ ὁ Νόμος..

Βρέθηκεν ἀνάμεσα σὲ στυγνοὺς δολοφόνους ποὺ, ἐν ὀνόματι τοῦ «ἀγνοῦ δημοκρατισμοῦ τους», ἅρπαζαν ἀπ' τὶς ἀγκαλιὲς τῶν μαννάδων τὰ βρέφη, σὰν τοὺς ἀλησμόνητους Γεννίτσαρους, καὶ τἄστελναν στὶς αἱματοβαμμένες στέππες τῆς φρίκης

καὶ τῶν κατέργων...ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι ἕνα ἀσήμαντο πιόνι στὰ χέρια φοβερῶν ἀφεντάδων...

Γράμμος...Βίτσι...Φιλιάτες...Μουργκάνα...Πολέμησεν ὁ Κώστας γιὰ τὴν Λευτεριὰ (;;;) τῆς πατρίδος του...Μά, παράξενο, μέσα στὴν καρδιά του ἔσβησεν ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμὸς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς,πάνω στοὺς ὁποίους εἶχε ποντάρει τὸ σπιτικό καὶ τὰ παιδιά του...Εἶδε κλοπές, εἶδε δολοφονίες, εἶδε βιασμοὺς ἀθῴων κοριτσιῶν, εἶδε ἀπάτες, εἶδε ἱεροσυλίες ἐκκλησιῶν, εἶδε χάρτες μὲ τὴν Μακεδονία ν' ἀποτελῇ ἔδαφος γειτονικῶν λαῶν...Εἶδε, ἄκουσε...Καὶ διερωτήθηκε ἂν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἰσότης, λευτεριά, δημοκρατία...Εἶδε κι' ἄκουσε. Συχάθηκε, ἀηδίασε...Καὶ θέλησε νὰ φύγῃ...Μὰ ἦταν πιὰ ἀργά...Μέσα στὴ σιωπὴ τῆς νύχτας, πάνω κεῖ στὶς Πίνδου μας τὶς κορφές, πόσες καὶ πόσες φορὲς δὲν νοστάλγησε τὸ σπιτάκι του!.. πόσες καὶ πόσες φορὲς δὲν ἔκλαψε σὰν παιδὶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ εἶχε κάνει στὰ παιδιά του... Προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ τότες ἂν ζοῦσαν, ἂν ἦτανε καλά, ἂν τὸν καταριόντουσταν ἀκόμα...'Η μορφὴ τῆς γλυκειᾶς γυναίκας του ἐρχότανε τότε κοντά του γεμάτη παράπονα... «Κώστα, γιατὶ θέλησες νὰ μᾶς δολοφονήσῃς ; Τί σοῦ φταίξαμε ;... "Ελα, ἐπὶ τέλους πίσω...Παραδόσου... "Ελα νὰ ξαναφτειάξουμε τὴ ζωή μας μὲ ἰδρῶτα, ἀλλὰ χωρὶς ἀνθρώπινο αἷμα...»

"Ενα δειλινό, πολεμῶντας στὴν Μουργκάνα ὁ Κώστας μὲ τοὺς συντρόφους του, λαβώθηκε σοβαρὰ στὸ πόδι..."Εβαλε τὶς φωνές, μὰ κανεὶς δὲν τὸν πρόσεξε... «Σύντροφε» εἶπε στὸν Καπετάνιο ἱκετευτικά, «λαβώθηκα... Πᾶρε με μαζί σου. Μὴν μ' ἀφήσῃς ἐδῶ...Θὰ μὲ σκοτώσουν οἱ μοναρχοφασίστες...τράβηξέ με τουλάχιστον σὲ μιὰ σπηλιά». Μὰ ὁ λεβέντης, καπετάνιος τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., ποὺ ἤθελε νὰ μᾶς λευτερώσῃ ἀπὸ τὸν μοναρχοφασιστικὸ ζυγὸ τῶν 'Αρχῶν καὶ τοῦ Νόμου, ἀντὶ γιὰ ἀπάντηση, σήκωσε τὴν βρωμερὴ ἀρβύλα του καὶ τὴν κατάφερε ἀπάνθρωπα στὸ πρόσωπο τοῦ πληγωμένου. "Υστερα χαχανίζοντας ἀπαίσια σὰν βρυκόλακας, τράβηξε τὸ ὁπλοπολυβόλο του καὶ σημαδεύοντας τὸν σύντροφό του ἄρχισε νὰ τὸν πυροβολῇ...Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ, γιατὶ οἱ φαντάροι μας, ποὺ εἶχαν ἐν τῷ μεταξὺ πλησιάσει, τὸν σταμάτησαν...

***

«Κύριε λοχαγέ, ἕνας πληγωμένος» ἀνέφερεν ὁ λοχίας στὸν λοχαγό του..."Ετρεξε τότε ὁ λοχαγὸς καὶ ἔσκυψε μπροστὰ στὸν πληγωμένο... Γιατρὸς ἦταν καὶ τοῦ πρόσφερε τὶς πρῶτες βοήθειες..."Υστερα τὸν ἔστειλε σὲ κάποιο Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο, ἀφοῦ πρῶτα κατάγραψε καὶ φύλαξε τὰ πράγματα ποὺ βρῆκεν ἐπάνω του...

Ποῦ τὰ ἔμαθα ἐγὼ αὐτά ; Μὰ ἁπλούστατα ἐκεῖνος ὁ 'Ανθυπολοχαγὸς τοῦ Λόχου 'Ορεινῶν Καταδρομῶν, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη λοχαγοῦ, ἔτυχε νἄναι ὁ μεγάλος μου ἀδελφός...Αὐτὸς μοῦγραψε τότες τὴν περίπτωση, καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τρέξω νὰ βρῶ τὴ γυναῖκα τοῦ ἀντάρτη, καὶ νὰ τῆς πῶ ὅτι ὁ ἄντρας της βρισκόταν σ' ἐκεῖνο τὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο...Εἶχα ἐγὼ ἐν τῷ μεταξὺ καταταγῆ στὴν 'Αστυνομία, καὶ ἔσπευσα κοντὰ στὴν γυναῖκα τοῦ ἀντάρτη, ἀφοῦ πρῶτα ἀνέφερα τὰ διατρέξαντα στὸν Διοικητή μου...τὴ βρῆκα νὰ ξενοπλένῃ. "Ηταν μιὰ φριχτὴ στιγμή...

Δὲν θὰ τὴν ἐπαναλάβω, γιατὶ δὲν ἔχω τὴν δύναμη νὰ τὴν θυμηθῶ... Φεύγοντας πάντως ἀπὸ κοντά της, θυμᾶμαι ὅτι τῆς παρέδωσα λίγα λεφτά, ἀπὸ ἕνα πρόχειρο ἔρανο ποὺ εἴχαμε κάνει μεταξύ μας στὸ Τμῆμα...

.....

'Ο Κώστας ξαναγύρισε κάποτε στὴ φτωχικὴ γειτονιά μου, ἀνάμεσα στοὺς ἁπλοϊκοὺς γειτόνους του...

'Αμίλητος καὶ πονεμένος μάζεψε τὴ γυναίκα του καὶ τὰ παιδιά του, καὶ δοκίμασε νὰ ξαναφτειάξῃ τὴ ζωή του...

Τὸ «μοναρχοφασιστικὸ Κράτος» δὲν τοῦ ἀρνήθηκε αὐτὸ τὸ δικαίωμα... "Ολοι τὸν βοήθησαν, φτωχοὶ καὶ πλούσιοι...

Κι' ἡ ζωὴ ξαναπῆρε τὸ γνώριμο ρυθμό της στὴν συνοικία μου.. Μονάχα ὁ πληρωμένος ἰνστρούχτορας λείπει...

Αὐτός, σὲ κάποια ἐξορία, βρίζει τὸ «μοναρχοφασιστικὸ κράτος» ποὺ δὲν τὸν ἄφησε νὰ συνεχίση τὸ «δημοκρατικὸ ἔργο του»...τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καὶ τοῦ μίσους...

***

Πρωτομαγιὰ στὴ γειτονιά μου...

Πρόσχαρα πρόσωπα... λουλούδια... πουλιά... παιδιὰ ποὺ παίζουν...

Οἱ ἐργάτες ὅλης τῆς Γῆς πανηγυρίζουν...Αὐτοί, οἱ πανέμορφοι καὶ ἡρωϊκοὶ ἀγωνιστὲς τῆς βιοπάλης, ἔχουν κάθε δικαίωμα νἄναι περήφανοι, γιατὶ μὲ τὰ ροζιασμένα χέρια τους καὶ τὰ στιβαρὰ μπράτσα τους, οἰκοδομοῦν ἕναν καινούργιο κόσμο...

Κι' ὁ Κώστας, ὁ παραπλανημένος φαμελιάρης τοῦ συμμοριτοπολέμου, μετανοιωμένος πικρὰ γιὰ τὸ κακὸ ποὖχε κάνει στὰ παιδιά του, ἀγωνίζεται νύχτα καὶ μέρα νὰ ξανακερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν συνανθρώπων του...

Καὶ τὴν ξανακέρδισε...τὴν ξανακέρδισε δίχως μίσος καὶ σφυροδρέπανα, ἀλλὰ μὲ τὴν δουλειὰ καὶ τὴν τιμιότητά του...Καὶ πάλι ἡ γειτονιὰ τὸν φέρνει γιὰ παράδειγμα, καὶ προφέρνει μὲ σεβασμὸ τὸ ὄνομά του...Καὶ πάλι ὁ σκοπὸς—ἀστυφύλακας, σὰν περνᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του, τὸν χαιρετᾷ μὲ χαρά, καὶ τοῦ κάνει τὸ σχῆμα...

'Η ἐφιαλτικὴ σελίδα τόσων καὶ τόσων φριχτῶν ἀναμνήσεων ἔσβησε πιά...

Μονάχα σὰν ἀκούη κανέναν «ἰνστρούχτορα» νὰ μιλᾷ γιὰ τὸν κομμουνιστικὸ Παράδεισο, ὁ Κώστας, ἀγριεύει κι' ἂν δὲν βρεθῇ κανεὶς νὰ τὸν συγκρατήσῃ, τὸν ξυλοκοπεῖ ἀγρίως...

Καλὰ λένε ὅτι ὁ παθὼν εἶναι γιατρός!...

Πρωτομαγιά!..

'Εργατικὴ Πρωτομαγιά!...

Τὸ ἐργατικὸ θούριο ἀντιλαλεῖ ὁλόγλυκο στοὺς πέντε αἰθέρες...

'Υγεία, νειᾶτα καὶ ὁρμὴ
καὶ ἐθνικὴ περηφάνεια.
'Απ' τὴ δουλειὰ βγαίν' ἡ τιμὴ
κι' ὑψώνει στὰ οὐράνια...

*

Τὰ χέρια ρόζους κάνουνε
τὰ μπράτσα δυναμώνουν.
Ψυχὲς μεγάλες φτειάχνουνε
καὶ τὶς συναδελφώνουν..

*

'Εμπρὸς ὅλοι μὲ μιὰ καρδιά,
στὰ στήθη τὴν 'Ελπίδα.
Γιατὶ ὁ ἀγώνας κι' ἡ δουλειὰ
δοξάζουν τὴν Πατρίδα...

Οἱ μεγάλες ἐπιτυχίες τῆς Ἀστυνομικῆς ἐκπομπῆς συνεχίζονται...

Ὑπὸ κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΠΗΛΟΥ**, Ἀρχιφύλακος

Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ποὺ μεταδίδεται κάθε Τετάρτη ἀπόγευμα ἀπὸ τὸν Κεντρικὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἐνόπλων Δυμάμεων Ἑλλάδος, καὶ κάθε Πέμπτη μεσημέρι ἀπὸ τὸ Σταθμὸ τῶν Πατρῶν, ἔχει ἐξασφαλίσει στὶς χιλιάδες τῶν φίλων της, κοντὰ στὰ πλούσια μουσικά, διδακτικὰ καὶ ψυχαγωγικὰ προγράμματα, μιὰ πλήρη καλλιτεχνικὴ ἐνημερότητα, πάνω σὲ ὁποιοδήποτε καλλιτεχνικὸ γεγονὸς γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος.

Ἔτσι βρέθηκε πάντα πρώτη σὲ κάθε φεστιβάλ, ἑλληνικὸ ἢ ξένο τοῦ τραγουδιοῦ, τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου ἢ τῆς κλασσικῆς μουσικῆς, προσθέτοντας ὁλοένα καινούργιες καλλιτεχνικὲς ἐπιτυχίες, μὲ διεθνῆ σημασία πολλὲς φορές.

Συνεντεύξεις σὰν αὐτὲς τοῦ Γκάρρυ Κοῦπερ ἢ τῶν ἰταλίδων στάρ, κατ' ἀποκλειστικότητα μάλιστα πρὸς τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, ἢ ὁλόκληρα καλλιτεχνικὰ προγράμματα μὲ τὴν Κάμμερορκέστρ, τὸν Ἀντρὲ Περρὲ ἢ τὸν Ζὼρζ Γκετταρύ, ἄφησαν ἐποχὴ μέσα στὸ ραδιόφωνο, κι' ἀνέβασαν τὴν καλλιτεχνικὴ στάθμη τῆς ἀστυνομικῆς ἐκπομπῆς σὲ ζηλευτὰ ὕψη.

Ὅπου κάποια καλλιτεχνικὴ κίνηση παρουσίασε σοβαρὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔδωσε ἀμέσως τὸ «παρόν», δημιουργῶντας ἔτσι μιὰ γαλάζια παράδοση μέσα στὴν σύντομη ἱστορία της.

*

Τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔφτασαν στὴν Ὑπηρεσία μας ἀρκετὰ γράμματα ἀκροατῶν, ποὺ ζητοῦσαν δίσκους ἑνὸς διεθνοῦς πιὰ φήμης ἕλληνος τραγουδιστοῦ, ποὺ θριαμβεύει κυριολεκτικὰ στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη καὶ πού, τὸν τελευταῖο ἰδίως καιρό, ξεσήκωσε ἕνα ὁλόκληρο κόσμο φανατισμένων θαυμαστῶν τριγύρω του.

Πρόκειται γιὰ τὸν γνωστὸ σ' ὅλους ἐκλεκτὸ καλλιτέχνη : Τζίμμυ Μακούλη, μόνιμο πιὰ κάτοικο τῆς Αὐστριακῆς πρωτευούσης.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ γράμματα, ἀλλὰ καὶ τὸ θόρυβο ποὺ γίνηκε γύρω ἀπ' αὐτὸν καὶ τὴ φωνή του,, ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔστρεψε τὴν προσοχή πρὸς αὐτόν, μὲ τὴν μοναδικὴ ἐπιθυμία νὰ προσφέρῃ στοὺς ἀκροατάς της, ὄχι ἁπλῶς δίσκους του, ἀλλὰ κάτι πάρα πάνω, τὸν ἴδιο στὶς τελευταῖες διεθνεῖς ἐπιτυχίες του.

Ὁ Τζίμμης Μακούλης δὲν εἶναι μόνον ἕνας ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης, εἶναι μαζὶ κι' ἕνα ὅμορφο, καλόκαρδο παλληκάρι, ποὺ δὲν ξέχασε ποτὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς φίλους του, καὶ δὲν θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψη τῆς καινούργιας ζωῆς του...

Ποιὸς δὲν θυμᾶται τὸν νεαρὸ καὶ γεροδεμένο νέο, ποὺ ξετρέλλαινε κάποτε τὴν Ἀθήνα, μὲ τὴ ζεστὴ καὶ γλυκειὰ φωνή του !!!

Τό : «ἕνας φίλος ἦρθε ἀπόψε ἀπ' τὰ παληὰ» ἢ τό : «Σεσιμπώ», θὰ μείνουν

γιὰ πάντα οἱ γοητευτικὲς ἐπιτυχίες τοῦ Μακούλη, ποὺ κανεὶς καλλιτέχνης δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὶς ἑρμηνεύσῃ τόσο ζωντανά, τόσο πειστικά, μὲ τόση χάρη...

Ὕστερα, ἀπ' τὸ πατρικό του σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἰσιδώρου 13, ὁ Τζίμμης, μὲ τὶς εὐχὲς ὅλων μας, ξεκίνησε γιὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν φτωχὴ πατρίδα μας, στὴ μακρινὴ μὰ φίλη Γερμανία.

Ἐκεῖ, μέσα στὴν πολυθόρυβη καρδιὰ τῆς Εὐρώπης, γνώρισε κι' ἀντάμωσε σὲ ἐλάχιστο χρόνο, τὸν θρίαμβο...

Οἱ Βαυαροί, ποὺ ξέρουν νὰ ξεχωρίζουν τὶς ἀξίες καὶ νὰ τὶς τοποθετοῦν στὴ θέση ποὺ τοὺς ταιριάζει, ἀποθέωσαν κυριολεκτικὰ τὸ παλληκάρι τῆς Ἑλλάδος, τὸ ἀγκάλιασαν μὲ στοργή, τοὔδειξαν τὸ δρόμο πρὸς τὸν θρίαμβο.

Ὁ ἐκλεκτὸς Ἕλλην τραγουδιστὴς Τζίμμης Μακούλης, ποὺ γνωρίζει θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία στὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη, μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσή του πρὸς τὴν ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Σήμερα ὁ Μακούλης θεωρεῖται ὡς ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 τραγουδιστὴς τῆς Αὐστρίας καὶ Γερμανίας, καὶ ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ καλοὺς τοῦ κόσμου, στὸ εἶδος του. Ἔχει δύο δικά του αὐτοκίνητα, φήμη, δόξα καὶ τὸ θαυμασμὸ ἄπειρων ἀνθρώπων σὲ ὅλη τὴ γῆ.

Ἡ ἐπιτυχία του ὑπῆρξε καταπληκτική, καὶ δίκαια συγχρόνως.

Οἱ μεγαλύτεροι μουσικοὶ οἶκοι σπεύδουν νὰ κλείσουν συμβόλαιο μαζί του, γιὰ νὰ προσφέρουν στὸ κοινὸ τὴν ἀληθινὴ αὐτὴ ἀποκάλυψη τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ξέρει ἁπλᾶ - ἁπλᾶ νὰ γοητεύῃ καὶ νὰ πλημμυρίζῃ εὐγενικὰ ὄνειρα ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴν τύχη νὰ τὸν ἀκοῦν.

Ὁ Τζίμμης γύρισε στὴν Γερμανία μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία, μὲ τὸν τίτλο : «Φιλῶ τὸ χέρι σας», μαζὶ μὲ τὴν διάσημη Γερμανίδα τραγουδίστρια Κατερίνα Βαλλέντε, καὶ οἱ δίσκοι του ἔχουν τεραστία διεθνῶς ζήτηση.

Μερικά, μάλιστα, ἀπ' τὰ σουξέ του, ποὺ λανσάρει στὸ Βερολῖνο, εἶναι ἑλλήνων συνθετῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων μελῳδίες τοῦ Μουζάκη, μὲ γερμανικοὺς στίχους, μὲ τὴν ὀνομαστὴ ὀρχήστρα ἐλαφρᾶς μουσικῆς τοῦ Χάϊντς Γέγκερ.

*

Ὕστερα ἀπ' αὐτὰ καταλαβαίνετε καλὰ ὅλοι σας ποιὰ διεθνῆ θέση ἔχει πάρει ὁ Μακούλης μέσα στὸν καλλιτεχνικὸ κόσμο τῆς Γῆς.

Γι' αὐτὸ καὶ τὰ τραγούδια του εἶναι ἀκριβοπληρωμένα ὅσο κανενὸς ἄλλους.

Στὸν Μακούλη λοιπὸν ἀπευθύνθηκε ἡ ἐκπομπὴ μας, ζητῶντας ὄχι δίσκους, ἀλλὰ ἕνα ἠχογραφημένο καλλιτεχνικό του πρόγραμμα.

Καὶ ἐπέτυχε κάτι τὸ ἀληθινὰ ὑπέροχο.

Ὁ Μακούλης εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλῃ, πρὶν ἕνα μῆνα, ἀπ' τὴν Γερ-

μανία τέσσερα τραγούδια του, μέσα σὲ μιὰν ταινία μαγνητοφώνου, καὶ τρία μοντέρνα κομμάτια μὲ τὴν πραγματικὰ καταπληκτικὴ Γερμανικὴ 'Ορχήστρα τοῦ Max Greger.

'Ολόκληρο αὐτὸ τὸ καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα τοῦ Τζίμμυ Μακούλη καὶ τοῦ Μὰξ Γκρέκερ, μετεδόθη σὲ μιὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες ἐκπομπές μας, καὶ προκάλεσε κατάπληξη στοὺς ἀκροατάς μας...Κατάπληξη γιατὶ πρώτη φορὰ ὁ Τζίμμης παρουσιαζότανε μὲ τὴν ὀνομαστὴ αὐτὴ Γερμανικὴ ὀρχήστρα ἀπὸ 'Ελληνικὸ Σταθμό.

Γιὰ νὰ καταλάβετε καλὰ τὴν σημασία αὐτῆς τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιτυχίας, σᾶς ἀναφέρω ὅτι τὴν ταινία ἐτούτη μὲ τὰ τραγούδια τοῦ Μακούλη, μᾶς τὰ ἐζήτησαν δυὸ ραδιοφωνικοὶ σταθμοί, τρεῖς διαφημιστικὲς ἑταιρεῖες, καὶ 5 παραγωγοὶ μουσικῶν ἐκπομπῶν.

Γιατὶ στὴν ταινία αὐτή, μὲ κομφερασιὲ ἕνα γερμανὸ τῆς ὀρχήστρας, καὶ μὲ ἀναγγελία τοῦ κάθε τραγουδιοῦ γερμανικά, ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν Μακούλη, παρουσιάζεται ὁλόκληρο πρόγραμμα ποὺ τ' ἀνοίγει καὶ τὸ κλείνει, ἀλλὰ καὶ τὸ πλαισιώνει ἐνδιαμέσως, ἡ φημισμένη γερμανικὴ ὀρχήστρα τοῦ Max Greger.

Τὰ τραγούδια ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ Μακούλης, δηλαδὴ τά : «'Αγαπημένη μου Μαρία», «Στὴν Κούβα τὰ Κορίτσα εἶναι καφετιά», «Σίντυ» καὶ «Τσίκα—Τσίκα Μπούμ» εἶναι σὲ γερμανικὴ γλῶσσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τελευταῖο ποὺ τὸ μισὸ τὸ τραγουδᾷ ὁ Μακούλης καὶ 'Ελληνικά. Καὶ τὸ πρόγραμμα ἔκλεισε μὲ τὴν διεθνοῦς φήμης ὀρχήστρα τοῦ Max Greger, ποὖπαιξε γιὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 'Αστυνομίας ἕνα μοντέρνο γερμανικὸ ρόκ, τὴν ἠχὼ τῆς τρομπέττας καὶ τὴ σερενάτα ὑπὸ τὸ σεληνόφως.

Μὲ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἡ ἀστυνομικὴ ἐκπομπὴ πρόσθεσε μιὰ ἀκόμα θαυμαστὴ ἐπιτυχία στὸ ἤδη πλούσιο καλλιτεχνικὸ ἐνεργητικό της, καὶ ἐδικαίωσε ἀπόλυτα τὴ φήμη της...

*

'Η 'Αστυνομία Πόλεων εὐχαριστεῖ θερμὰ τὸν ἐκλεκτὸ ἕλληνα τραγουδιστὴ Τζίμμη Μακούλη, γιὰ τὴν πολύτιμη καλλιτεχνική του προσφορά, καὶ τοῦ στέλνει τὶς εὐχές της γιὰ ἕνα ὁλόχρυσο μέλλον καὶ μιὰ χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη ζωή.

Ἰούδας, ὁ προδότης καὶ δόλιος

Ὑπὸ κ. **Σ. ΚΟΥΡΝΟΠΟΥΛΟΥ**, ἀστυφύλακος

«Ἰούδας, ὁ προδότης καὶ δόλιος...» ψάλλει μελαγχολικὰ ἡ ἁγία ἐκκλησία μας. Ἡ θλιβερὰ καὶ μελαγχολικὴ αὐτὴ ἁρμονία διαχέεται, ὡς λιβανωτός, πρὸς τὰ ὑπερύψηλα κωδωνοστάσια καὶ ἐκεῖθεν τὰ ἱερὰ τῶν πιστῶν σήμαντρα, ὡς πομποὶ ἠλεκτρικοί, τὴν διασκορπίζουν εἰς τοὺς αἰθέρας.

Οἱ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι τὴν ἀκούουσι καὶ ἐκ βάθρων ἀναταράσσονται καὶ οἱ δίκαιοι τὴν αἰσθάνονται καὶ σύγκορμοι φρικιῶσι.

Δὲν προκαλεῖ τὴν φρικίασιν καὶ ἀναταραχὴν ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ δολιότης. Ὄχι· διότι καὶ τὰ δύο εἶναι φαινόμενα τῆς κοινωνίας μας νοσηρὰ μέν, ἀποτρόπαια, πλὴν ὅμως ἔκδηλα καὶ συνήθη.

Ἀλλὰ τὴν ψυχικὴν τῶν ἀνθρώπων θυελλώδη ἀναστάτωσιν καὶ φρικιαστικὴν ἀποστροφὴν τὴν προκαλοῦν καὶ ἐξεγείρουσι τοῦ Ἰούδα ὁ ἀσπασμὸς καὶ τὸ φίλημα, ποὺ ὑποκρύπτουσι τὴν βδελυρὰν καὶ ἐπαίσχυντον προδοσίαν καὶ τοῦ μαθητοῦ ἡ χρηστοήθεια, ποὺ καμουφλάρει μὲ φυσικότητα τὸν κυνικὸν καὶ ἐπονείδιστον ἐγκληματίαν.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώριζε τὸ φίλημα, ὡς τὴν τρυφεροτέραν ἐκδήλωσιν τῶν γλυκυτέρων της συναισθημάτων καὶ ὡς τὴν ὡραιοτέραν της προσφορὰν εἰς τὸν βωμὸν τῆς λατρείας της.

Ἐγνώριζεν ἀκόμη τὸν μαθητὴν νὰ ἀποπνέῃ μὲ σεμνότητα τὸ εὐωδέστερον ἄρωμα τοῦ σεβασμοῦ καὶ τὴν ἁγνοτέραν δροσερότητα τῆς εὐγνωμοσύνης. Ἀλλὰ ἀλλοίμονον! Ὁποία ψυχικὴ διαστρέβλωσις καὶ ἀποκτήνωσις κοινωνική.

Τὸ φίλημα, ἡ εὐγενεστέρα ἔκφρασις τῆς λατρείας, ποταπὴ ἐκδήλωσις τῆς χυδαιοτέρας προδοσίας· καὶ ὁ πολλαπλῶς εὐεργετηθεὶς μαθητής, ὁ πλέον τερατώδης καὶ μισητὸς ἐγκληματίας.

Φυσικὸν λοιπὸν καὶ εὔλογον εἶναι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ψυχικὴν αὐτὴν διαστρέβλωσιν καὶ ἀποκτήνωσιν κοινωνικήν, νὰ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ἀποτροπιασμὸν καὶ φρίκην. Ἀλοίμονον! ὁ Ἰούδας, μὲ τὸ ὡραῖον προσωπεῖον τοῦ φιλήματος καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης, δυστυχῶς δὲν ἀπέθανε· ἀλλὰ ζῇ καὶ κινεῖται ἀνάμεσά μας, ὡς φίλος εὐγενὴς καὶ ἐπιστήθιος, μὲ γλυκύτατον μειδίαμα καὶ ἐπίπλαστον καλωσύνην· ἂς ἀναζητήσωμεν αὐτὸν μὲ προσοχὴν καὶ ἐπιφύλαξιν.

Ὁ Κάϊν, ὁ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἄβελ, ὁ Βροῦτος, ὁ δολοφόνος τοῦ εὐεργέτου του Καίσαρος καὶ ὁ Ἰούδας, ὁ προδότης τοῦ Θείου Διδασκάλου του, εἶναι τὰ ζωντανώτερα παραδείγματα τῶν διαστροφῶν μιᾶς κοινωνίας.

Ἂς ἀναζητήσωμεν λοιπὸν μὲ ἐπιμέλειαν τὸν Κάϊν, τὸν Βροῦτον, καὶ τὸν Ἰούδαν· διότι πάντοτε μηχανεύονται καὶ προετοιμάζουσιν τὴν ἀτίμωσιν, τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν καταστροφήν.

Γνωρίζω ὅτι ἡ ἀναζήτησις τῶν δολίων αὐτῶν ὑποκειμένων εἶναι κοπιώδης καὶ ἡ ἀνακάλυψίς των ἔργον δυσχερές· ἂς ἀτενίσωμεν ὅμως μὲ εὐλάβειαν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸ τραγικώτερον θῦμα τῆς προδοσίας, τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν καὶ νὰ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἀπὸ τὴν πονεμένην θέσιν τοῦ ἱκριώματος θὰ μᾶς χορηγήσῃ πλουσίως τὴν Θείαν Του εὐλογίαν καὶ τὴν πατρικήν Του ἐνίσχυσιν καὶ προστασίαν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ 'Ανθυπαστυνόμου οἱ μέχρι τοῦδε ἀρχιφύλακες : Κατ' ἐκλογήν : Καλαγκάτσης Γεώργιος, Τοπιντζῆς Γεώργιος, Μπαμπέτας 'Ιωάννης, Τίγκας 'Ασημάκης, Πριόβολος 'Ιωάννης, Ζερβουλάκος Παναγιώτης, Κοντογιάννης Βασίλειος, Ταμπάκης Κωνσταντῖνος, 'Ανδρέου 'Επαμεινώνδας, 'Αρνίδης Λέανδρος. Κατ' ἀρχαιότητα : Κουτσογιάννης Παναγιώτης, Γκίκας Γεώργιος, Παντῆρος Πέτρος, Μάνδηλας Νικόλαος, Πουλίτσας 'Αθανάσιος καὶ Μπαρμπετσέας Χαράλαμπος.

—Προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπαρχιφύλακος οἱ κάτωθι ἀστυφύλακες : Καρούκης 'Ανδρέας, Σαγιαδινὸς Θωμᾶς, 'Ανδρακάκος Γεώργιος, Τσαπακίδης Γεώργιος, Γρίμπας Κωνσταντῖνος, Νάκης Γεώργιος, Τριανταφύλλου 'Αντώνιος, Κουτσαύτης 'Αριστείδης, Κοτσικιᾶς Σεραφείμ, Κλουκινιώτης Γεώργιος, Καραμπαστέλλας Δημήτριος, Λάζος Κωνσταντῖνος, Διονυσόπουλος Δημήτριος, 'Αντωνίου Νικόλαος, 'Αγγελόπουλος 'Αθανάσιος, Μουμούρης Δημήτριος, Καλούδης Σπυρίδων, Πρέκας Γεώργιος, Νικολαΐδης Κωνσταντῖνος, Γρίβας Θεοφάνης, Δονουκάρης Δημήτριος, Κωνσταντάκος 'Ιωάννης, Καμάρης Στυλιανός, Μουράτογλου Κωνσταντῖνος, 'Αδάμος Νικόλαος, 'Ορτακέλης Βασίλειος, 'Αρναούτης Μιχαήλ, Λιάπης Γεώργιος, Παπανικολάου Δημοσθένης, Καμποῦκος 'Αναστάσιος, Σκυλακάκης Παναγιώτης, Χριστᾶκος 'Ηλίας, Καρδαρᾶς 'Απόστολος, Σκαλτσᾶς 'Ιωάννης, Στενᾶς 'Ιωάννης, Κάντας Νικόλαος καὶ Κουτραφούρης 'Αθανάσιος.

—Παρῃτήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι 'Αστυνομικοὶ 'Υπάλληλοι: 'Αστυνόμος Β' κ. Μιχαλόπουλος Στέφανος, 'Υπαστυνόμος Α' κ. Σκιντζῆς 'Ιωάννης, 'Ανθυπαστυνόμοι: κ.κ. Βασιλόπουλος Γεώργιος καὶ Δίκιζας Δημήτριος, 'Αρχιφύλακες: Παχὺς 'Ιωάννης καὶ Σταυρόπουλος Δημήτριος καὶ οἱ ἀστυφύλακες: Σιαγκρῆς Παναγιώτης, Πουλόπουλος Θεόδωρος, Βασιλείου Γεώργιος, Κόσσυβας 'Αντώνιος, Τέφος 'Αθανάσιος καὶ Ζορμπᾶς Βασίλειος.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ ἀστυφύλαξ 'Ασημακόπουλος Κωνσταντῖνος.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ὁ ὑπαρχιφύλαξ Φαρδούλης Παναγιώτης.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὡς μὴ κριθέντες ἱκανοὶ πρὸς μονιμοποίησιν οἱ μαθητευόμενοι ἀστυφύλακες: Τζάϊδας Παναγιώτης, Σταυρόπουλος Κωνσταντῖνος, 'Αγγέλου Δῆμος καὶ Μπουλιώτης Κωνσταντῖνος.

—'Επαναδιωρίσθη εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα ὁ λόγῳ ὁρίου ἡλικίας διαγραφεὶς ἀστυφύλαξ 'Αβδελίδης Στυλιανός, μέχρι συμπληρώσεως 20ετοῦς συνταξίμου ὑπηρεσίας.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Μὲ ὁλοένα μεγαλύτερη ἐπιτυχία, καὶ ἀνάμεσα σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις θαυμασμοῦ χιλιάδων ἀκροατῶν, συνεχίζονται τὰ ὄμορφα, μουσικά, ψυχαγωγικὰ καὶ διδακτικὰ προγράμματα τῆς ἐκπομπῆς τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 1ης Μαΐου ἐ.ἔ., ποὺ ἦταν πανηγυρικὸ καὶ ἄνοιξε καὶ ἔκλεισε μὲ 'Ελληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια τοῦ Μάη, μετεδόθησαν σκίτσα ἀπ' τὴν Πρωτομαγιὰ καὶ δημοτικά, νησιώτικα, λαϊκὰ καὶ μοντέρνα τραγούδια. Τραγού-

δησαν ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ἡ Μάγια Μελάγια, ἡ Μ. Χατζοπούλου, ὁ Κορώνης—Φίλανδρος, ὁ Σῶτος Παναγόπουλος καὶ ὁ 'Αρχιφύλαξ Μᾶνθος Φελώνης. Καὶ τὸ ὅλο ἑορταστικὸ πρόγραμμα ἔκλεισε μὲ εὐχὲς πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐργάτας καὶ χαιρετισμὸ τῆς ἐργατικῆς πρωτομαγιᾶς.

*

—Τὸ πρόγραμμα τῆς 8ης Μαΐου ἐ.ἔ., ἦταν ἀφιερωμένο στοὺς ἀσθενεῖς. Μὲ λογοτεχνικὴ πρόζα γαλάζιας ὁμορφιᾶς, μὲ παληὰ τραγούδια, μὲ ἁπαλοὺς ρυθμοὺς καὶ βελούδινο ρυθμό, εὐχαρίστησε ἰδιαιτέρως τοὺς ἀκροατάς του.

Τὰ γεμᾶτα ἐλπίδα, ἀγάπη καὶ συμπόνοια λόγια πρὸς κάθε ἄρρωστο, μίλησαν βαθειὰ μέσα στὴν ψυχή του, τὴν γαλήνεψαν καὶ τῆς ἔδωσαν νέες δυνάμεις γιὰ τὴν ὥρα τοῦ πόνου. Ἡ ἐκπομπὴ αὐτὴ θεωρήθηκε σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες τῆς 'Αστυνομίας.

*

—Στὸ πρόγραμμα τῆς 15ης Μαΐου ἐ.ἔ. ἡ 'Αστυνομικὴ 'Εκπομπὴ πρόσθεσε μιὰ ἀκόμα ὑπέροχη καλλιτεχνική της ἐπιτυχία καὶ ἐνθουσίασε τοὺς φίλους της. Στὴν ἐκπομπὴ αὐτὴ μετεδόθη ἕνα πλῆρες καλλιτεχνικὸ πρόγραμμα, ἠχογραφημένο στὴν Γερμανία, μὲ τὸν Τζίμμυ Μακούλη στὶς τελευταῖες διεθνεῖς ἐπιτυχίες του, καὶ μὲ τὴν ὀνομαστὴ Γερμανικὴ ὀρχήστρα τοῦ ἐκλεκτοῦ Μαέστρου Μὰξ Γκρέκερ. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔστειλε ὁ ἴδιος ὁ Μακούλης ἀπ' τὴ Γερμανία περιελάμβανε τέσσερα τελευταῖα σουξὲ τοῦ Μακούλη, καὶ τρεῖς μοντέρνες ἐπιτυχίες τοῦ Μὰξ Γκρέκερ.

(Κείμενα, ἐπιμέλεια, ραδιοσκηνοθεσία, ἠχογραφήσεις: Ὑπηρεσίας Ραδιοφωνικῶν 'Εκπομπῶν 'Αστυνομικῆς Σχολῆς. Τεχνικὴ βοήθεια Γιάννη Πορετσάνου. Συμμετέχει ὁ Γιῶργος Ντούμας. Τοὺς δίσκους παραχωρεῖ εὐγενῶς τὸ Κατάστημα Γ. 'Ορφανίδη. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ 'Αρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝ. ΣΧΟΛΗΣ

—Πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς καὶ Διευθυντὴν τοῦ περιοδικοῦ μας, κ. Νικόλαον 'Αρχιμανδρίτην, ἀπεστάλη καὶ δημοσιεύεται κατωτέρω, ἐπιστολὴ ἀναγνώστου τοῦ περιοδικοῦ ἐξ 'Αλιβερίου, τὸν ὁποῖον θερμῶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐγενεῖς κρίσεις του.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἑξῆς :

'Αξιότιμον κ. 'Αρχιμανδρίτην Νικόλαον
Δ/ντὴν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν
'Αθήνας

'Αξιότιμε κ. Διευθυντά,

Πρὸ τῆς ὑπερόχου τῷ ὄντι πνευματικῆς πανδαισίας ἣν προσφέρει τὸ ὑπὸ τὴν αἰγίδα ὑμῶν ἐκδιδόμενον ἔγκριτον περιοδικὸν **«'Αστυνομικὰ Χρονικὰ»** πρὸς πάντα μελετητὴν καὶ δὴ ἐπιστήμονα, δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ διαβιβάσω πρὸς ὑμᾶς, καὶ δι' ὑμῶν πρὸς τοὺς συνεργάτας σας τὰ πλέον θερμά μου συγχαρητήρια διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον σας.

Ἡ περίφημος ῥῆσις τοῦ Θεανθρώπου «ὃς ἂν ποιήσει καὶ διδάξει οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» λαμβάνει σάρκα καὶ ὀστᾶ ἐν τῷ Σώματι τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Εὔχομαι λοιπὸν πρὸς ὑμᾶς καὶ τοὺς συνεργάτας σας, ἀρωγὸν ἐσαεὶ τὴν θείαν ἐνίσχυσιν, ἐν τοῖς ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς 'Αστυνομίας ἔργοις ὑμῶν καὶ ἀγωνίσμασι....

Μετὰ πλείστης τιμῆς
Γεώργ. Κ. 'Αργύρης
Ὑπάλ. Δ.Ε.Η. 'Αλιβέριον

—Ὁμοίως δεσποινίς, μετασχοῦσα εἰς δεξίωσιν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, μετὰ προσκεκλημένου δοκίμου τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς Εὐελπίδων, ἀπέστειλε πρὸς τὸν κ. Διοικητὴν τῆς Σχολῆς, τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολήν. Τὴν εὐγενεστάτην ταύτην ἐπιστολογράφον μας ἐπίσης θερμῶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ ἐνθουσιώδη λόγια της καὶ τὴν διαβεβαιοῦμεν, ὅτι ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι τῆς δεξιώσεως ἐκείνης τῆς Σχολῆς συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς διεκρίθησαν οἱ ἄριστοι κατὰ πάντα νεαροὶ μαθηταὶ τῶν Στρατιωτικῶν Σχολῶν, μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν δεσποινίδων τὰς ὁποίας συνώδευον.

Ἡ ἐπιστολογράφος μας γράφει τὰ ἑξῆς :

Κύριε,

Εἶμαι πρῶτα ὑποχρεωμένη νὰ σᾶς ζητήσω συγνώμην ἂν κατὰ κάποιο τρόπο σᾶς ἀπασχολήσω καὶ σᾶς κουράσω μὲ τὸ γράμμα μου. Μὰ θέλω ὅμως νὰ σᾶς βεβαιώσω εἰλικρινὰ καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω τὰ μέγιστα διὰ τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις ποὺ συναπεκόμισα φεύγοντας ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἑορτήν σας.

Ἡ ἄψογος ἐμφάνισις καὶ ἡ ἀκόμα τηρουμένη κοσμιότης ὅλων σας σὲ κάθε ἐκδήλωσί σας γενικά, ἐδικαίωσαν διὰ μίαν ἀκόμα φορὰν τὰς προσδοκίας μας (σὰν σύνολον καὶ σὰν μονάδα).

Δὲν ὑπῆρχε καὶ δὲν ἔγινε τίποτε ἔστω καὶ ἐλάχιστα ἄπρεπο καὶ ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κατακτήσατε αὐτὸ ποὺ δύσκολα στὴ Ρωμαίϊκη γενικὰ κατακτᾶται.

Τελειώνοντας δεχθῆτε σᾶς παρακαλῶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου δι' ὅλα, ὡς καὶ εὐχὰς διὰ τὴν λαμπρὰν συνέχισιν τῶν ἀνωτέρων ἐπιδιώξεών σας.

Ἀθῆναι 11-3-57

Μὲ ἐκτίμησιν
Μ. Κολοκούρη

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Τὴν 18 καὶ 19ην Μαΐου ἐ.ἔ. ἐν τῷ Ἐθνικῷ Σκοπευτηρίῳ Καισαριανῆς, ἐτελέσθησαν οἱ ἐτήσιοι σκοπευτικοὶ ἀγῶνες τῶν Ἀνωτάτων Στρατιωτικῶν Σχολῶν εἰς οὓς συμμετέσχον: 1) ἡ Στρατιωτικὴ Σχολὴ Εὐελπίδων, 2) ἡ Σχολὴ Ναυτικῶν Δοκίμων, 3) ἡ Σχολὴ Ἀξ/κῶν Χωροφυλακῆς καὶ 4) ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων.

Εἰς τούτους ἐτελέσθησαν τὰ κάτωθι ἀγωνίσματα (ἀτομικὰ—ὁμαδικά).

Α'. Πολεμικοῦ τυφεκίου ἐξ ἀποστάσεως 300 μέτρων (βολὴ ἀκριβείας).

Εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων ἐνίκησε νίκην πρώτην ὁμαδικήν, δι' ἣν ἔλαβε ἀθλοθετηθὲν κύπελλον ὡς καὶ χρυσοῦν μετάλλιον καὶ δίπλωμα. Ἐξ ἄλλου ἐνίκησε νίκην δευτέραν ἀτομικὴν διὰ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Γιαννούλη Ἰωάννου καὶ τρίτην ἀτομικὴν διὰ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Καρβουνάκη Μιχαήλ. Ἀμφότεροι ἔλαβον μετάλλιον καὶ δίπλωμα. Ἡ βαθμολογία κατὰ Σχολὰς ἔχει ὡς ἀκολούθως: 1) Σχολὴ Ὑπ-

Ἡ σκοπευτικὴ ὁμὰς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων.

αστυνόμων 763/1000, 2) Σχολὴ Εὐλπίδων 692/1000, 3) Σχολὴ Δοκίμων 552/1000 καὶ 4) Σχολὴ Χωροφυλακῆς 512/1000.

Β΄. Πολεμικοῦ τυφεκίου ἐξ ἀποστάσεως 300 μέτρων (βολὴ ταχεῖα). Εἰς τοῦτο ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων ἐνίκησε νίκην δευτέραν δι' ἣν ἔλαβε ἀργυροῦν μετάλλιον καὶ δίπλωμα. Ἡ Σχολὴ Εὐελπίδων ἐνίκησε νίκην πρώτην, ἡ Σχολὴ Δοκίμων νίκην τρίτην καὶ ἡ Σχολὴ Ἀξ/κῶν Χωρ/κῆς νίκην τετάρτην.

Γ΄. Πιστολίου ἢ περιστρόφου τῶν 0,22΄΄ κατ' ἀνδρεικέλου, ἐξ ἀποστάσεως 25 μέτρων, διὰ παραγγέλματος. Ἡ κατάταξις καθ' ὁμάδας εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἔχει ὡς ἀκολούθως : 1) Σχολὴ Δοκίμων 36/162, 2) Σχολὴ Εὐελπίδων 35/149, 3) Σχολὴ Ἀξ/κῶν Χωροφυλακῆς 31/120 καὶ 4) Σχολὴ Ὑπαστυνόμων 30/125.

Δ΄. Τυφεκίου ἀκριβείας τῶν 0,22΄΄ ἐξ ἀποστάσεως 50 μέτρων. Ἡ κατάταξις καθ' ὁμάδας εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς : 1) Σχολὴ Δοκίμων 1892/2000, 2) Σχολὴ Εὐελπίδων 1888/2000, 3) Σχολὴ Ὑπαστυνόμων 1828/2000 καὶ 4) Σχολὴ Ἀξ/κῶν Χωρ/κῆς 1799/2000.

Ε΄. Στρατιωτικοῦ περιστρόφου 0,38 ἐξ ἀποστάσεως 25 μέτρων (βολὴ ἀκριβείας).

Ἡ κατάταξις καθ' ὁμάδας εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἔχει ὡς ἑξῆς : 1) Σχολὴ Εὐελπίδων 321/400, 2) Σχολὴ Δοκίμων 311/400, 3) Σχολὴ Ὑπαστυνόμων 301/400 καὶ 4) Σχολὴ Ἀξ/κῶν Χωρ/κῆς 251/400.

Εἰς τὰ ἀγωνίσματα Δ΄ καὶ Ε΄ ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων ἔλαβε χαλκοῦν μετάλλιον καὶ δίπλωμα.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς εἰς τοὺς Καθηγητὰς τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων κ.κ. Κωνσταντινίδην Κων/νον Καθηγητὴν Πανεπιστημίου, Γεωργόπουλον Κων/νον Ὑφηγητὴν Παν/μίου, Δεμερτζῆν Κων/νον Γυμνασιάρχην, Τσίπην Κων/νον Ἀστυν. Δ/ντὴν Β΄, Τουζένην Κων/νον Ἀστυνόμον Α΄ καὶ Μαυρέαν Κων/νον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας συνεργάτας καὶ ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Σαπουντζῆν, ἀστυφύλακα.—Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Ἡ μελέτη σας περὶ 25ης Μαρτίου ἤλθε δυστυχῶς παράκαιρα. Γράφετε συνεχῶς γιὰ νὰ ἐξελιχθῆτε λογοτεχνικῶς.

Δεσποινίδαν Ἑλένην Μανούσου.—Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ γράμμα σας. Τὸ «Χαρούμενο Πάσχα» εἶναι καλό. Θὰ δημοσιευθῇ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α' (συνέχεια)... 4695

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἀκροατὴς σὲ μιὰ δίκη, ἀπὸ τὸ βιβλίο «**Ἡ χώρα μὲ τὶς γαλανὲς λίμνες**» τοῦ Λογοτέχνου, Πρυτάνεως τῆς Παντείου Σχολῆς καὶ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας κ. Μιχ. Στασινοπούλου 4699

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἡ αὐθυποβολὴ μπορεῖ νὰ προξενήσῃ θάνατον!, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν κ. Ἀγγέλου Τανάγρα 4701

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΠΟΡΕΙΑΣ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

Προσπέρασμα, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' 4704

ΘΕΜΑΤΑ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Τὰ κατὰ τῶν ἀνηλίκων τελούμενα ἀδικήματα ὡς κοινωνικὸν φαινόμενον καὶ νομικὸν πρόβλημα, διάλεξις δοθεῖσα τὴν 13 Μαρτίου 1957 ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, ὑπὸ τῆς κ. Μ. Μαυρομμάτη 4707

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Στὴ μάννα, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ 4714

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ ἀπεργίαι, ὑπὸ κ. Στεφάνου Σ. Χ. Θεοδότου, (συνέχεια καὶ τέλος) 4715

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ὁ τσιγκούνης, ὑπὸ κ. Ἀλεξ. Κροκίδη, Ἀστυνόμου Β' 4719

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Πρέπει νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ καταβολὴ λύτρων στοὺς ἐγκληματίας ἀπαγωγεῖς, ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «Selection», κατὰ μετάφρασιν κ. Δημ. Μόρου, Ἀστυνόμου Α' 4721

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία, ὑπὸ κ. Antony Martienssen, κατὰ μετάφρασιν κ. Χρ. Πατσούρη, Ὑπαστυνόμου Α' (συνέχεια καὶ τέλος) 4725

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ἐργατικὴ πρωτομαγιά, ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 4729

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΑΣΤΥΝ. ΣΧΟΛΗΣ

Οἱ μεγάλες ἐπιτυχίες τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς, συνεχίζονται..., ὑπὸ κ. Σπύρου Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 4735

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ὁ Ἰούδας, ὁ προδότης καὶ δόλιος, ὑπὸ κ. Σπυρίδωνος Κουρνοπούλου, ἀστυφύλακος. 4738

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 4739

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΓΕΝ. Δ/ΝΣΙΣ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ
ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 848/2721/5

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9-5-57

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Θέμα : Περὶ ἐκδόσεως βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον **«ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ».**

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυν. Διευθυντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Διοικητοῦ τῶν Ἀστυν. Σχολῶν ἐξεδόθη βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ».

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ βασικώτερα βοηθήματα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ.

Ἡ ἐξαιρετικὴ ὅμως ἐπιμέλεια τόσον εἰς τὴν ἐπιλογὴν τῆς ὕλης, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐν γένει σύνταξιν αὐτοῦ, τὸ καθιστοῦν πολύτιμον δι' ὅσους ἀστυνομικοὺς ἐπιθυμοῦν ν' ἀποκτήσουν ἐπιστημονικὴν καὶ τεχνικὴν μόρφωσιν εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἀσφαλείας.

Τὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἐξετάζονται κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν, μὲ ἁπλότητα, μὲ σαφήνειαν, μὲ τεχνικὴν ἐνημερότητα πλήρη, μὲ συγχρονισμὸν πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ μὲ ψυχολογικὴν ἱκανότητα πλουσιωτάτην, δίδουν ἀνάγλυφον τὴν εἰκόνα τῶν ἱκανοτήτων τὰς ὁποίας δέον νὰ ἔχουν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας καὶ τῶν ἀγώνων αὐτῶν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπαγωγικότης καὶ γλαφυρότης τοῦ συγγραφέως, γνωστοῦ ἄλλως τε ἀπὸ πλεῖστα ἄλλα ἔργα του, ἐπιτρέπουν εἰς κάθε πολίτην νὰ τὸ μελετήσῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σκότους καὶ τοῦ ἐγκλήματος, εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται εἰς δεδομένην στιγμὴν νὰ προφυλάσσηται ἀπὸ αὐτοὺς καὶ νὰ βοηθῇ τὴν Ἀστυνομίαν εἰς τὸ ἔργον της.

Πρὸς τὸν συγγραφέα ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας.

Ὁ Ὑφυπουργὸς
Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΑΠΟΔΕΚΤΑΙ

ΓΕΝ. Δ/ΝΣΙΣ ΧΩΡ/ΚΗΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ Β. ΧΩΡ/ΚΗΣ
ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ
ΓΕΝ. Δ/ΝΣΙΣ ΠΟΛ. ΑΜΥΝΗΣ
Δ/ΝΣΙΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
Δ/ΝΣΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ